

THE STANDARD

ISSUE 417 AUGUST 2017

THAILAND

THE PURSUIT OF HYGGGE

OFFICIAL FERRARI DEALER

Cavallino Motors Co., Ltd.

A whole new world of experience: discover the new GTC4Lusso, the new Prancing Horse's 12-cylinder that gives a new meaning to innovation, versatility, performance, sportiness and elegance.

Official Ferrari importer, Cavallino Motors, is delighted to invite you to discover the GTC4Lusso at the dealership showroom now.

2124 New Petchburi Road
Bangkapi, Huaykwang, Bangkok 10310
Tel. 02-319-6109 ext. 12
Mobile 081-458-7555
Fax 02-319-6110
info@cavallino.co.th
www.bangkok.ferraridealers.com

Ferrari.com

CONTENTS

VOL. 1 ISSUE 4 | 7 AUGUST 2017

09

GLOBAL CHANGE

สหราชอาณาจักรแบนรถใช้น้ำมันเชื้อเพลิงในปี 2040 ขณะที่ทั่วโลกตื่นตัวรับกระแสรถยนต์ไฟฟ้า / สร้างบ้านให้ค้างคาวเพื่อรักษาระบบนิเวศ

14 IN HISTORY

ศาลอุทธรณ์ของอเมริกันตามศาลชั้นต้นให้ยกเลิกคำสั่งของรัฐบาลสหรัฐฯ ในการห้ามจำหน่ายนิยายอื้อฉาวเรื่อง *Ulysses* ของเจมส์ จอยซ์

24 INTERVIEW

มุมมองของ อูฟเฟอ โวล์เฟเชเชล เอกอัครราชทูตเดนมาร์ก ประจำประเทศไทย ต่อปรัชญา 'ฮุกเกะ' การดำเนินชีวิตให้มีความสุข และสิ่งละอับพันละน้อยเกี่ยวกับหนึ่งในประเทศที่มีความสุขที่สุดในโลก

16 COVER STORY

ด้วยดัชนีความสุขที่สูงปรี๊ด เดนมาร์กกลายเป็นที่พูดถึงในวงกว้างในรอบปีที่ผ่านมา เพราะปรัชญาและวิถีชีวิตที่เรียกว่า 'ฮุกเกะ' กลายเป็นกระแสนิยมไปทั่วโลก THE STANDARD อาสาพาผู้อ่านไปทำความรู้จักกับแนวคิดนี้ เพื่อเปิดมุมมองในการหาความสุขแบบง่ายๆ ง่ายๆ ตัว

55 TALK

สนทนาฮาเฮกับวง Tattoo Colour พร้อมอัลบั้มที่ 5 *สัตว์จริง* ที่กำลังได้กระแสตอบรับอย่างน่าตื่นตื่น แถบปล่อยเพลงยกอัลบั้มลงยูทูปให้ฟังกันแบบไม่มีกั๊ก

43 OPINION

หลากหลายทัศนะจากเหล่าคอสมิสต์ที่พกมุมมองแตกต่างมานำเสนอแบบสนุกและได้ข้อคิดมากมาย

64 ART & DESIGN

การตระเวนถ่ายภาพ 'ตู้หยอดเหรียญ' ในญี่ปุ่นของ เอจิ โอฮาชิ หมู่ใหม่ใหญ่สัญชาติปลาดิบเป็นที่มาของผลงานอันน่าทึ่งชุดนี้

66 VIDEO

ประเวศร์ยิม สถานออกกำลังกายในตำนาน เปิดบริการมานานกว่า 40 ปี แถบจะเป็นยิมแห่งเดียวในไทยที่ได้ฉายาว่า *Homemade Gym*

เปลี่ยนความอยากรู้ อยากเห็น มาสู่งานอาชีพ

ในอนาคต ประเทศไทยจำเป็นต้องมีบุคลากรทางด้านวิศวกรรมและเทคโนโลยีเพิ่มขึ้นอีกมาก เพื่อให้ทันต่อความต้องการ ด้วยเหตุนี้ เอสโซ่ และ บริษัทในเครือเอ็กซอนโมบิลในประเทศไทย จึงให้ความสำคัญสนับสนุนโครงการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ เพื่อเตรียมความพร้อมทั้งด้านศักยภาพและทักษะให้เยาวชนรุ่นใหม่ สำหรับงานในศตวรรษที่ 21 เพราะการส่งเสริมสนับสนุนเยาวชนของเราวันนี้ จะส่งผลถึงความก้าวหน้าของประเทศต่อไปในวันข้างหน้า

Energy lives here™

ExxonMobil

Mobil Mobil

OVERSHARING, ARE WE?

คุณเป็นชายหนุ่มที่ประสบความสำเร็จ คุณแต่งงานมีชีวิตสมรสเปี่ยมสุข ภรรยาแสนสวยคอยปรนนิบัติพิศวี คุณมีหน้าที่การงานมั่นคง และมีเพื่อนสนิทรู้ใจ ดูเหมือนทุกอย่างเป็นความสมบูรณ์แบบที่ไม่ใช่ทุกคนจะเป็นเจ้าของได้ ถ้าไม่เพียงแต่วันหนึ่งคุณตื่นจากฝันและรับรู้ว่าคุณผ่านมาทุกอย่างเป็นการจัดฉาก ภาพชีวิตทั้งหมดที่คุณคุ้นเคยเป็นเพียงบทที่เขียนขึ้นสำหรับรายการเรียลลิตี้ทางทีวี ทุกย่างก้าวในชีวิตคุณมีคนคอยจับจ้อง และได้รับการถ่ายทอดสดตรงไปยังผู้ชมทั่วโลก

ฟังดูเป็นเรื่องน่ากลัวและน่าหวาดหวั่นหรือไม่ แต่ 19 ปีที่แล้ว ข้อความข้างบนคือเรื่องราวของ ทูแมน เบอร์แบงก์หนุ่มที่เดินออกจากโลกใบเดิมที่หาความเป็นส่วนตัวไม่ได้ ถ้ามองจากวันที่ตัวละครเอกในหนัง *The Truman Show* พยายามหลบหนีจากชีวิตที่ไร้ความเป็นตัวตน เพราะตกเป็นเป้าสายตาของคนทั้งโลก จนมาถึงวันที่เราตื่นขึ้นมาแล้วคว้าอุปกรณ์สื่อสารเพื่อเข้าสื่อออนไลน์ในทันทีที่ลุกจากเตียง โลกเราหมุนมาไกลจากจุดเดิมมาก

ทุกวันนี้ ในชีวิตจริงเรามีรายการเรียลลิตี้ตามติดชีวิตคนดังมากมายที่ปรับแต่งสคริปต์เพื่อเรียกเรตติ้งเสียจนดูปลอมกว่าภาพยนตร์ที่สร้างจากเรื่องแต่ง และเราเปิดเผยตัวตนผ่านสื่อออนไลน์มากเกินไปเสียจนช่องทางเหล่านี้มีบทบาทไม่ต่างจากโลกทางกายภาพ

ลองนึกกันเล่นๆ ว่าในหนึ่งวันเราใช้ชีวิตผ่านโลกออนไลน์อย่างไรบ้าง เราแสดงความคิดเห็น เราแชร์ เราเขียนไดอารี่เรื่องส่วนตัวผ่านโลกออนไลน์ ขณะที่เมื่อ 20 ปีก่อน เราถือว่าสมุดบันทึกเป็นของส่วนตัว และเป็นเรื่องเสียมารยาทอย่างไร้เหตุผล หากใครจะหยิบมาอ่านโดยไม่ได้รับอนุญาต

โลกมันเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ

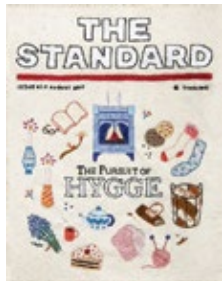
นับตั้งแต่เรามีสื่ออย่างเฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ ยูทูบ มีเด็กมากมายที่เติบโตขึ้นมาท่ามกลางสายตาของเพื่อนฝูง บิดามารดา ญาติสนิท และคนไม่รู้จัก ขวนคิดกันเล่นๆ ว่า ถ้าวันหนึ่งเด็กโตขึ้นมาแล้วรู้สึกไม่ชอบใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นจะเป็นอย่างไร

ถ้าในอนาคต เกิดกรณีลูกชายวัยรุ่นลุกขึ้นมาฟ้องผู้เป็นแม่ว่าละเมิดสิทธิของตนตลอดเวลา 15 ปีที่ผ่านมาละประเด็นนี้อาจจะกลายเป็นภาพยนตร์เข้าสักวันหนึ่ง ถ้าหนังออกมาในเน็ตตก เราก็คงจะพอเข้าใจไปกับเหตุการณ์สมมตินี้ได้บ้าง แต่ถ้าหนังนำเสนอออกมาในแนวจริงจัง เพราะอ้างอิงมาจากคดีที่อาจจะเกิดขึ้น ลองถามตัวเองว่าเราจะเข้าข้างใคร

ใครจะเปิดเผยผ่านสื่อ หรือเลือกจะอยู่อย่างเงียบๆ ก็สุดแล้วแต่ความพึงพอใจของแต่ละคน เพราะจากวันที่ *The Truman Show* ออกฉายจนมาถึงยุคที่เราเห็นข่าวคิม คาร์เดเชียน และสมาชิกครอบครัวของเธอทุกวัน สภาพสังคมโลกเปลี่ยนไปจากเดิมจริงๆ

เรากำลังอยู่ในยุคที่ oversharing คือเรื่องปกติหรือไม่ ลองสำรวจพฤติกรรมตนเองและคนใกล้ตัวกันดู

แต่ก่อนที่เส้นแบ่งระหว่างโลกในชีวิตจริงและโลกทางออนไลน์จะบางขึ้นเรื่อยๆ จนพร่าเลือนและแทบไม่มีพลังจะกั้นโลกสองส่วนนี้ เราต่างก็เคยหวงแหนความเป็นส่วนตัวกันนั้นก็มิใช่หรือ

VOL. 1 ISSUE 4
7 AUGUST 2017

ภาพปกโดยงานปักของ
พลอยสี-พลอยศิริ รัตติศิลป์

ยศยอด คลังสมบัติ
USSENAIGAS
YOTEYORD.K@THESTANDARD.CO

CHIEF EXECUTIVE OFFICER วงศ์กนก ชัยณรงค์สังข์ **MANAGING DIRECTOR** นิติพัฒน์ สุขสวย **EDITOR-IN-CHIEF** วิไลรัตน์ เอ็มเอี่ยม **EDITOR-IN-CHIEF (CULTURE SECTION)** เจมิส เหลืองศุภกรรณ์ **EDITOR** ยศยอด คลังสมบัติ **WRITER** นิธินาฏ ปุโรภากานนท์ **DESIGN DIRECTOR** วีระยุทธ คงเทศน์ **ART DIRECTOR** อองศ์กัญญา วิวัฒนานนท์ **SENIOR GRAPHIC DESIGNER** พรวิไล จิววงศ์ **GRAPHIC DESIGNER** อรุณรัตน์ สุขเกษม **PROOFREADERS** สราญรัตน์ ไช้เกียรติ, เบนจอร์จธน แก้วสว่าง **MARKETING MANAGER** วิไลลักษณ์ โพธิ์ตรึง **ASSISTANT MARKETING MANAGER** พิมพ์นารา มีฤทธิ์ **CREATIVE MARKETING** ชลธร จารุสุวรรณวงศ์ **MAGAZINE MANAGER** สุรเกตุ เรืองแสงระวี **PRODUCTION** ทศพล นุชคง **PHOTO-EDITOR** พรพัฒน์ วิลลิ่งครีตัน **PHOTOGRAPHERS** มวลดา วงศ์เจริญ, วงศกร ยี่ดวง, วรธรรม ไตรยศักดิ์ **ADVERTISING DIRECTOR** ศุภลักษณ์ เลิศกาญจนวัฒน์ **SENIOR ADVERTISING MANAGER** รัชญ์ธนร์ นิธิพัชรโรจน์ **ADVERTISING MANAGER** ภัทรวี ตั้งวิบูลย์กุล **ASSISTANT ADVERTISING MANAGERS** มาสสุภา เอี่ยมมวงค์ศิลป์, ภัทราดา พุ่มเจริญ, สุกัญญา แก้วชิงดวง, สุรัตนา นรสปัญทิพากร **MARKETING COORDINATOR** ศศิมา เหลืองศิริฉาย **DIGITAL MEDIA MANAGER** วิมาวส รัชตถกน

THE STANDARD เป็นนิตยสารแจกฟรีรายสัปดาห์ ห้ามจำหน่าย สงวนลิขสิทธิ์ การนำส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของนิตยสารไปใช้โดยไม่ได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรถือว่ามีความผิดทางกฎหมาย
เจ้าของ บริษัท เดอะสแตนดาร์ด จำกัด เลขที่ 23/100-102 ซอยศูนย์วิจัย ถนนพระราม 9 แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 โทรศัพท์ 02 203 1142
แฟกซ์ 02 203 1143 **เว็บไซต์** WWW.THESTANDARD.CO **ISSN** 2586-8586
แยกสี บริษัท คลาสสิกสแกน จำกัด โทรศัพท์ 0 2291 7575 **พิมพ์** บริษัท โรงพิมพ์ตะวันออก จำกัด (มหาชน) โทรศัพท์ 0 2551 0533, 44
ภาพถ่าย AFP, SHUTTERSTOCK **พอนด์** KANIT โดย คัดสรร ตีพิมพ์

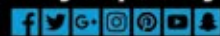
ติดต่อกองบรรณาธิการ MAGAZINE@THESTANDARD.CO **ติดต่อฝ่ายโฆษณา** ศุภลักษณ์ เลิศกาญจนวัฒน์ 09 2964 1635, รัชญ์ธนร์ นิธิพัชรโรจน์ 09 9975 5878, ภัทรวี ตั้งวิบูลย์กุล 08 9675 3309, มาสสุภา เอี่ยมมวงค์ศิลป์ 08 5056 0083, ภัทราดา พุ่มเจริญ 09 2365 6415, สุกัญญา แก้วชิงดวง 09 6156 3692, สุรัตนา นรสปัญทิพากร 09 5516 2441, ศศิมา เหลืองศิริฉาย 08 3999 5484

UNIVERSITY
SUPERDRY
JPN NO.23

極度乾燥(しなさい)

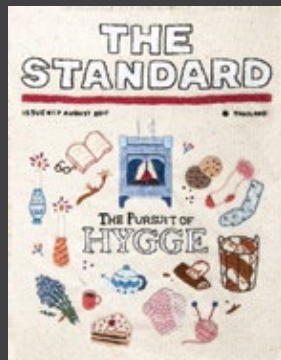
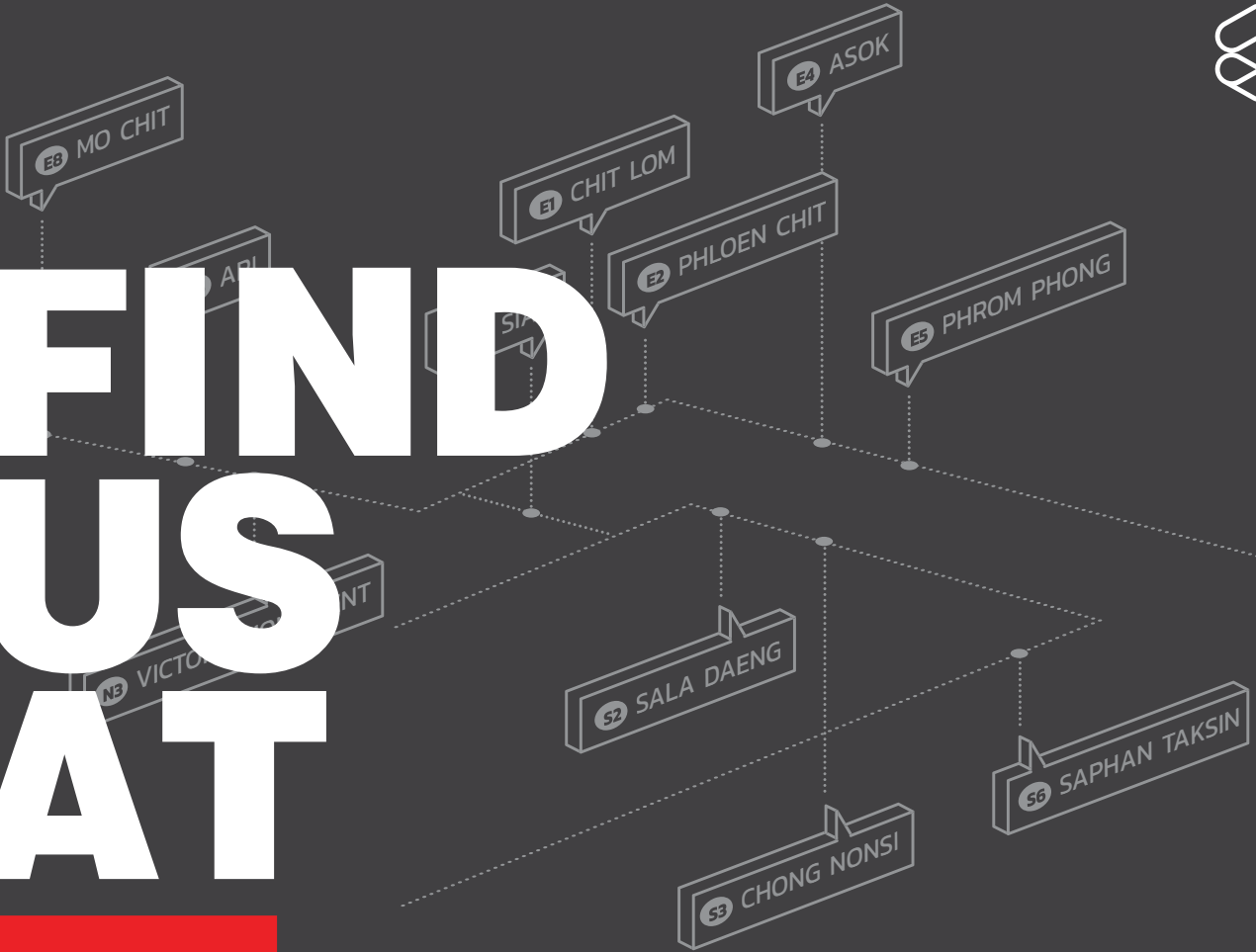
Super
Dry®

#MySuperdry

FIND US AT

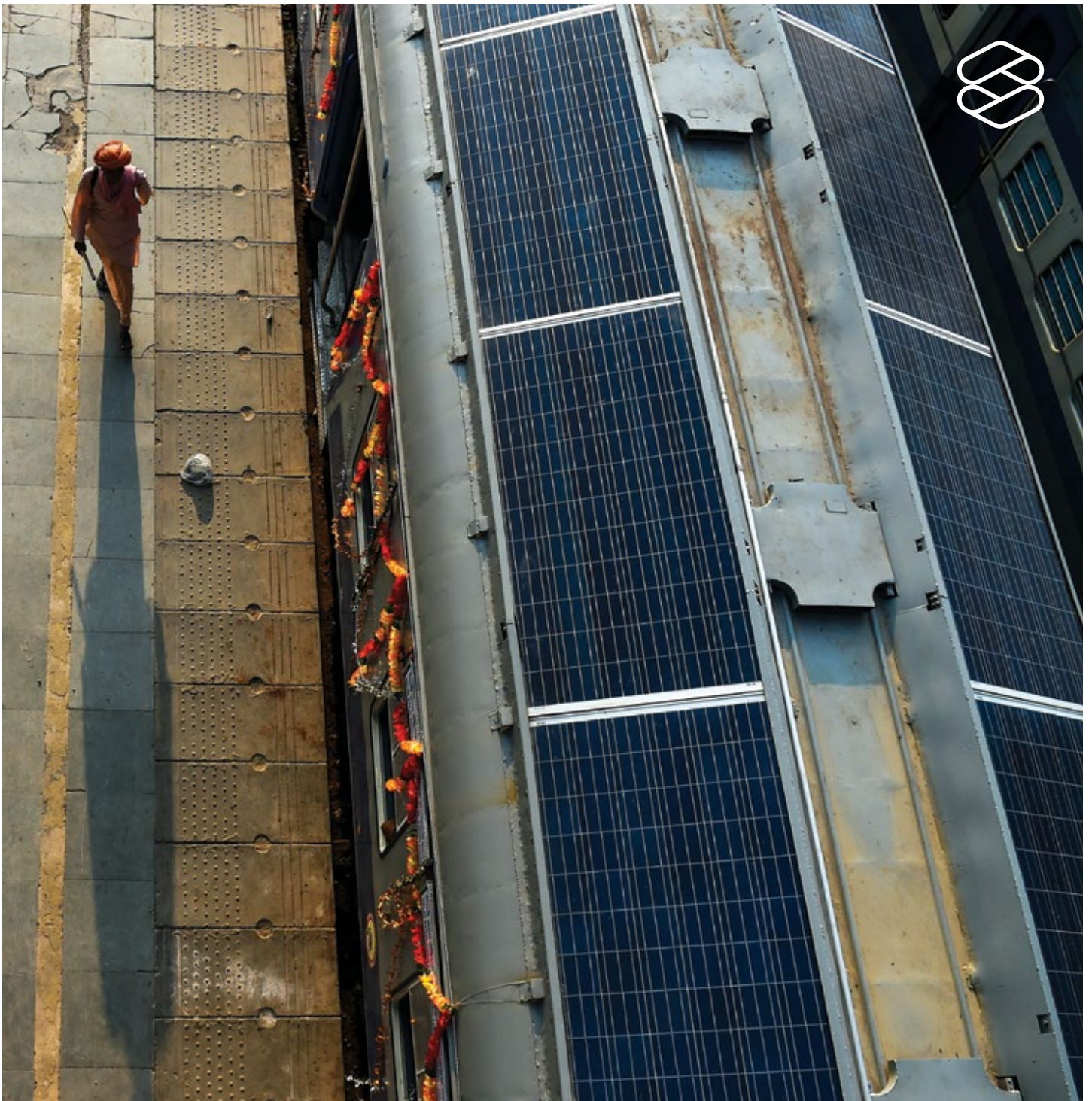
พบกับนิตยสาร THE STANDARD ได้ทุกวันจันทร์ เวลา 17.00 น. ที่ สถานีรถไฟฟ้า BTS 11 สถานี

- CEN** สยาม **E1** ชิดลม **E2** เพลินจิต **E4** อโศก
- E5** พร้อมพงษ์ **N3** อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ **N5** อารีย์
- N8** หมอชิต **S2** ศาลาแดง **S3** ชongนนทรี
- S6** สะพานตากสิน

และที่ ร้านกาแฟสตาร์บัคส์ 200 สาขาทั่วกรุงเทพฯ

อ่าน THE STANDARD ออนไลน์ ได้ที่
THESTANDARD.CO

NEWS

INSPIRING STORIES OF GREAT GLOBAL IMPACT

สหราชอาณาจักรแบนรถใช้น้ำมันเชื้อเพลิงในปี 2040 ขณะที่ทั่วโลกตื่นตัวรับมือกระแสรถยนต์ไฟฟ้า / สร้างบ้านให้ค้างคาวเพื่อรักษาระบบนิเวศ

GLOBAL CHANGE

USA

สตาร์ทอัพสหรัฐฯ ชวนอนุรักษ์ค้างคาว ด้วย BatBnB

ค้างคาวเป็นสัตว์ที่หลายคนฝังใจว่าเป็นพาหะนำเชื้อโรค แต่ที่จริงนี้เป็นสัตว์ที่จำเป็นต่อระบบนิเวศเป็นอย่างมากและควรช่วยกันอนุรักษ์ เพราะค้างคาวกินแมลงเป็นอาหาร รวมทั้งยังเป็นภัยต่อมนุษย์ แต่ปัจจุบันค้างคาวกำลังเผชิญกับสถานการณ์ที่อันตราย และมีรายงานว่าค้างคาวราว 7 ล้านตัว ต้องตายจากโรคเชื้อราจมูกขาว (White-Nose Syndrome) สองหนุ่มเพื่อนรักจากรัฐเคนตักกี นามว่า แอริสัน บรอดเฮิร์สต์ และคริสโตเฟอร์ แรนนอฟฟอร์ด จึงร่วมมือกันสร้าง BatBnB บ้านอบอุ่นของค้างคาว ด้วยดีไซน์เก๋ และออกแบบอย่างรอบคอบร่วมกับทีมวิจัยที่ทำเรื่องการอนุรักษ์ค้างคาว ภายในบ้านมีพื้นที่สำหรับยึดเกาะที่เหมาะสม การระบายอากาศที่ดี ทั้งคู่หวังว่า BatBnB จะทำให้คนหันมาเห็นความสำคัญของค้างคาวมากขึ้น และรายได้ส่วนหนึ่งจากการจำหน่ายบ้านค้างคาวนี้ จะบริจาคให้กลุ่มอนุรักษ์ค้างคาว เพื่อใช้ในการศึกษาและดูแลเพื่อนร่วมโลกชนิดนี้ต่อไป

ภาพ AFP

ปิดฤดูจับปูหิมะเพื่อปกป้องวาฬไรต์

แคนาดาประกาศยุติฤดูจับปูหิมะในอ่าวเซนต์ลอว์เรนซ์ทันทีหลังจากวาฬไรต์จำนวนมากถึง 8 ตัวต้องเสียชีวิตลงเพราะติดอวนหรืออุปกรณ์จับปลาอื่นๆ ในรอบ 5 สัปดาห์ที่ผ่านมา โดยหน่วยงานด้านประมงและมหาสมุทรแห่งแคนาดารายงานว่า ตัวล่าสุดตายลงเมื่อวันอังคารที่ 25 ก.ค. ที่ผ่านมา รัฐบาลจึงปิดพื้นที่อ่าวทางตอนใต้หลังจากก่อนหน้านี้มีการปิดพื้นที่ส่วนอื่นมาแล้ว การปิดพื้นที่ทางตอนใต้เมื่อวันศุกร์ที่ 28 ก.ค. เท่ากับเป็นการยุติฤดูจับปูหิมะ โดยทางการรายงานว่า ที่ผ่านมาเรือประมงจับปูได้ร้อยละ 98 ของจำนวนที่ได้รับอนุญาต และแม้ว่ารัฐบาลจะเข้าใจถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับชาวประมง แต่คำประกาศดังกล่าวเป็นไปเพื่อปกป้องวาฬไรต์แห่งเขตแอตแลนติกเหนือ ซึ่งเหลืออยู่ไม่ถึง 500 ตัวทั่วโลก และตัวเลขวาฬที่เสียชีวิตในรอบ 5 สัปดาห์ที่ผ่านมาถือเป็นสถิติที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

MOST READ ON THE STANDARD.CO

1. พะราลัยประวัติของรัชกาลที่ ๑๐ **วชิรวิทย์ กิตติชาติพรพัฒน์**
2. รู้จัก 'ลาวาลิน' รถไฟฟ้าสายแรก ที่คนกรุงไม่เคยมีโอกาสได้นั่ง **อริย์ หงอพงพา**
3. 'ท่าแร่สกาบร' หมู่บ้านคนคาทอลิก มากสุดในไทย ที่ไม่ได้มีแค่เรื่อง คนกินหมา **สุนทร วงษ์ปัญญา**
4. บุหรี่ไฟฟ้า ควรแบนต่อไปหรือปล่อยให้ขาย ปลอ่ยให้ขาย เหมือนบุหรี่? **เอกพล อรรถวิทย์**
5. 10 การใช้ชีวิตสุดมั่งคั่งของนักธุรกิจบั้งคั้งระดับโลกที่คุณไม่รู้ **ปณชัย อารีเพิ่มพ**

ภาพ inhabitat.com

ภาพ AFP

INDIA

อินเดียติดตั้งแผงโซลาร์เซลล์บนหลังคา รถไฟ ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

อินเดียทดลองติดตั้งแผงโซลาร์เซลล์บนหลังคารถไฟที่วิ่งในเส้นทางรอบนอกกรุงนิวเดลี โดยมีเป้าหมายเพื่อลดการปล่อยสารคาร์บอนจำนวนมาก ที่ผ่านมาน้ำมันดีเซลเป็นแหล่งพลังงานของรถไฟในอินเดีย ทั้งแสงไฟพัฒนา รวมถึงจอประกาศข้อมูลต่างๆ ซึ่งติดตั้งอยู่ในรถไฟ เฉพาะปี 2014 การรถไฟอินเดียใช้น้ำมันดีเซลมากถึง 2.6 พันล้านลิตร แต่จากนี้ไประบบหลังคาพลังงานแสงอาทิตย์ที่ได้รับการพัฒนาขึ้น โดย Noida-Based Jackson Engineers ภายใต้การควบคุมขององค์การรถไฟของอินเดียเพื่อพลังงานทางเลือก จะกลายเป็นแหล่งพลังงานใหม่ของรถไฟอินเดียในอนาคต โดยโครงการนี้จะติดตั้งแผงโซลาร์เซลล์ 16 แผงบนหลังคารถไฟแต่ละตู้ ซึ่งทั้งหมด 6 ตู้ คาดว่าจะสามารถประหยัดน้ำมันดีเซลได้ราวๆ 21,000 ลิตรต่อปี ช่วยทำให้อินเดียลดการใช้พลังงานฟอสซิล และปล่อยก๊าซเรือนกระจกน้อยลงอย่างมีนัยสำคัญ และจะมีการติดตั้งแผงแบบเดียวกันบนตู้รถไฟอีก 4 ขบวน รวม 24 ตู้ ภายใน 6 เดือนข้างหน้า ภายในปี 2020 เครือข่ายการขนส่งวางแผนที่จะสร้างพลังงานแสงอาทิตย์ประมาณ 1,000 เมกะวัตต์ ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นไปได้ถึง 5,000 เมกะวัตต์ ในปี 2025

USA

บริษัทสิ่งพิมพ์ผลิตนามบัตรจากเศษผ้า

บริษัทชื่อ มู (MOO) ในอเมริกา จับมือกับโรงกระดาษชื่อ โมฮอว์ก (Mohawk) ผลิตนามบัตรจากเศษผ้า 100% โดยใช้ชื่อสินค้าว่า 'คอตตอน' เศษผ้าส่วนใหญ่มาจากส่วนที่ตัดทิ้งในการผลิตเสื้อยืด นอกจากนี้จะเป็นการลดขยะจากอุตสาหกรรมแฟชั่น ซึ่งสร้างมลพิษมากเป็นอันดับสองรองจากน้ำมัน และก๊าซ ผลิตภัณฑ์ที่ได้ยังเป็นกระดาษที่เหนียวทนทาน แต่ให้ผิวสัมผัสอ่อนโยน และรองรับหมึกได้ทุกประเภท โดยบริษัทฯ เลือกแต่เศษผ้าจากเสื้อยืดสีขาวเท่านั้น นามบัตรที่ได้จึงออกโทนขาว และไม่ต้องอาศัยชั้นตอนฟอกสีแต่อย่างใด

6. จากเด็กที่ป็นอ้วนหน้า พ่อแม่ติดยาพลอยด์ เมย์เวท-เธอร์ จูเนียร์ เป็นนักสู้ที่ดีที่สุดตลอดกาลได้อย่างไร ดิษยุตม์ ธนบุญชัย

7. "ประชากรไทยเป็นของเราทุกคน ไม่ใช่ใครจะมาขโมย" คุยกับ 'วรรษชัย โชคชนะ' คน(บ้า)การเมือง **สุนทร วงษ์ปัญญา**

8. ส่อง 'คุกรุ่นบุรี' เรือนจำแห่งแรกในโลกที่นำ 'ข้อกำหนดแมนเดลา' มาปฏิบัติเต็มรูปแบบ **สุนทร วงษ์ปัญญา, กิตติชาติ ธิรผดุงพงศ์**

9. กำไม Walmart จึงเป็นบริษัทใหญ่ที่มีรายได้สูงสุดในปี 2017 **ปิยวส อรุณเกียรติวงษ์**

อ่านบทความได้ที่ **THESTANDARD.CO**

UK

สหราชอาณาจักร แบนรถใช้ น้ำมัน เชื้อเพลิงใน ปี 2040

สหราชอาณาจักรประกาศแผนการที่จะห้ามขายรถที่ใช้ น้ำมันเชื้อเพลิงภายในปี 2040 หลังจากฝรั่งเศสแถลงนโยบายเดียวกันไปก่อนหน้านี้ โดยรัฐบาลสหราชอาณาจักรจะใช้งบประมาณ 1,000 ล้านปอนด์ (ประมาณ 44,000 ล้านบาท) เพื่อสนับสนุนให้คนใช้รถที่ปล่อยสารพิษน้อยกว่ารถที่ใช้น้ำมันเชื้อเพลิง โดยงบประมาณหนึ่งจำนวน 100 ล้านปอนด์จะใช้สร้างอุปกรณ์พื้นฐานในการชาร์จพลังงานให้กับรถพลังไฟฟ้า ผลจากการดำเนินงานครั้งนี้จะทำให้รัฐมีเงินเพิ่มขึ้นในการสนับสนุนรถสาธารณะพลังงานสีเขียว จักรยาน และการเดินเท้า รวมทั้งแท็กซี่ปล่อยสารพิษในปริมาณต่ำ ปัจจุบันสารไนโตรเจนออกไซด์ก่อมลพิษทางอากาศอย่างหนักในลอนดอน ขณะที่กรีนพีซเผยว่า รถที่ใช้น้ำมันดีเซลเป็นแหล่งก่อมลพิษอันดับหนึ่ง

ภาพ AFP

INDIA

สตาร์ทอัพอินเดีย ผลิตสินค้าจากมูล และปัสสาวะวัว

Cowpathy สตาร์ทอัพแดนภารตะผลิตสินค้าทั้งเวชสำอางและเวชภัณฑ์ด้วยส่วนผสมจากมูลและปัสสาวะวัว โดยมีสินค้าหลากหลาย เช่น สบู่ ยาสีฟัน น้ำยาล้างหน้า ครีมโกนหนวด ทั้งนี้ อูเมช ไชนี ซีอีโอผู้ก่อตั้งบริษัทฯ เผยว่า “แม้แต่อายุรเวทหรือการแพทย์แผนโบราณของอินเดียยังระบุไว้ว่า มูลวัวเป็นของบริสุทธิ์และเป็นส่วนหนึ่งของการรักษาแบบอายุรเวท”

ตัวอย่างสินค้าเด่นของ Cowpathy ได้แก่ สบู่ซึ่งผสมขี้วัวแห้ง เปลือกส้ม ผงลาเวนเดอร์ และกุสเบอร์รี่ โดยในสบู่มีมูลวัว 23% มีปัสสาวะ 7% ส่วนยาสีฟันมีทั้งสองอย่าง อย่างละ 10% บวกด้วยเนยใสจากนมวัวอีก 2% มูลและปัสสาวะของวัวอาจจะเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับคนทั่วไป แต่ไชนียืนยันว่าการรมวิธีต่างๆ เช่น ทำให้มูลวัวแห้งโดยใช้ความร้อนสูงเป็นขั้นตอนที่ทำให้ลายแบคทีเรียทั้งหมดสิ่งที่เหลือไว้คือคุณค่าทางยาซึ่งสูงมาก ลูกค้าหลายรายที่มีภาวะผิวหนังแห้งเรื้อรังมาหลายปียังหายสนิทเมื่อใช้สบู่มูลวัวนี้ ปัจจุบัน Cowpathy จำหน่ายสบู่มูลวัวไปแล้วมากกว่า 45,000 ก้อนต่อเดือนทั่วอินเดียและในอีก 13 ประเทศ เช่น สหรัฐฯ และยังจำหน่ายยาสีฟันได้มากกว่า 5,000 หลอดต่อเดือน ร้อยทั้งนี้แล้ว อยากลองสบู่มูลวัวสักก้อนไหมล่ะ!

nmw.cowpathycare.com

UK

อังกฤษเตือน โฆษณาที่นำไปสู่ ความไม่เท่าเทียม ทางเพศ

nmw.youtube.com

ทั่วโลกตื่นตัวรับกระแสรถยนต์ไฟฟ้า

สืบเนื่องจากฝรั่งเศสและอังกฤษประกาศยกเลิกการขายรถยนต์พลังงานเชื้อเพลิงในอีก 20 กว่าปีข้างหน้า รัฐบาลหลายๆ ประเทศจึงต่างแข่งขันผลิตรถยนต์ไฟฟ้าที่มีมลพิษน้อยกว่าขึ้นมาทดแทน ซึ่งนอกจากสองชาติผู้นำยุโรปข้างต้น ประเทศจีนยังประกาศเมื่อปีที่แล้วว่า ภายในปี 2020 ร้อยละ 12 ของรถยนต์ที่ขายในประเทศจะต้องเป็นแบบที่ชาร์จแบตเตอรี่ได้

GLOBAL NUMBERS

3 ระยะป่วยโรคมะเร็งต่อมน้ำเหลืองของ ด.ช.สเทพาน ครินทร์ ยอดเด็กไทยที่สู้ไม่ถอย ต่อโรคร้ายแรงของตน มุมานะจนไปคว้าเหรียญทองคณิตศาสตร์โอลิมปิก ที่ประเทศสิงคโปร์ เป็นผลสำเร็จ

nmw.bbc.com

4 อายุของเจ้าโทรี ลูกสุนัขที่นายขุนแจอิน ประธานาธิบดีเกาหลีใต้ รับอุปการะ เพื่อแสดงให้เห็นว่าทั้งมนุษย์และสัตว์ควรจะเป็นอิสระจากอคติและการเลือกปฏิบัติ กลุ่มสิทธิสัตว์ CARE ช่วยโทรีจากฟาร์มค้าเนื้อสุนัขเมื่อ 2 เดือนก่อน แต่หาเจ้าของใหม่ให้ไม่ได้ เพราะสุนัขสีดำไม่เป็นที่ต้องการในเกาหลีใต้

หลังจากปฏิกริยาในเชิงลบของคนในสังคมที่มีต่อโฆษณา 'Beach Body Ready' ปี 2015 ที่โชว์ภาพนางแบบสาวในชุดบิกินี ชายสินค้าควบคุมน้ำหนักยี่ห้อหนึ่ง The Advertising Standards Authority (ASA) หน่วยงานที่ควบคุมดูแลสื่อโฆษณาของอังกฤษ จึงเตรียมออกกฎคุมเข้มโฆษณาที่เข้าข่ายไม่รับผิดชอบต่อและไม่สร้างสรรค์ต่อสังคม เช่น คำนิยมพอมคือดี ล่าสุดมีการขยายหลักเกณฑ์มาสูโฆษณาที่เข้าข่ายสร้างความเชื่อเกี่ยวกับเพศสืบเนื่องจากกรณีโฆษณามยี่ห้อหนึ่งที่นำเสนอว่า นมสูตรใหม่จะช่วยพัฒนาเด็กผู้หญิงให้โตไปเป็นนักบิลเล็ด ส่วนเด็กชายโตไปเป็นวิศวกร ผู้บริหารระดับสูงของ ASA เผยว่า “โฆษณาที่ขึ้นบาทบาทเฉพาะของมนุษย์ให้สอดคล้องกับเพศที่เกิดมา อาจกระตุ้นให้เกิดการส่งเสริมคำนิยมที่ไม่เท่าเทียมกันทางเพศในสังคมได้” โดยจะมีการบังคับใช้กฎหมายนี้ในปีหน้า น่าติดตามต่อไปว่าการทลายกรอบอัตลักษณ์ทางเพศครั้งนี้จะเดินหน้าไปอย่างไรต่อ

ภาพ AFP

หรือไม่ก็เป็นแบบไฮบริด ขณะนี้อันเดียหวังว่าจะแทนที่รถยนต์พลังงานเชื้อเพลิงทั้งหมดด้วยรถยนต์ไฟฟ้าภายในปี 2030 ส่วนนอร์เวย์มีมาตรการยุติการขายรถพลังงานเชื้อเพลิงมือหนึ่งในปี 2025 เช่นเดียวกับกับเนเธอร์แลนด์ที่ตั้งเป้าหมายไว้ว่าจะยุติการผลิตและจำหน่ายรถยนต์ใหม่ที่ใช้น้ำมันเป็นเชื้อเพลิงตั้งแต่ปี 2025 เป็นต้นไป

700 M

มูลค่าทรัพย์สินที่เจ้าหน้าที่ตำรวจยึดได้จากกรณีการจับกุมเครือข่ายเว็บ AlphaBay เว็บไซต์ซื้อขายของผิดกฎหมายที่กล่าวกันว่าใหญ่ที่สุดในโลก ก่อตั้งโดยนายอาเล็กซองเดร คาเชส ซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศไทย ปัจจุบันนายคาเชสเสียชีวิตจากการฆ่าตัวตายในคุกช่วงที่กรุงเทพฯ

ภาพ AFP

2,450

จำนวนบุคคลเพศทางเลือกในกองทัพสหรัฐฯ จากทั้งหมด 12 ล้านคน ผู้สนับสนุนประกาศนียบัตรเพศทางเลือกเข้าร่วมกองทัพเพราะภาคด้านค่าใช้จ่ายที่มียางานว่าการรับรองโอบนหรือผ่าตัดแปลงเพศ มีค่าใช้จ่ายน้อยกว่า 1% จากงบการแพทย์ที่กระทรวงกลาโหมสหรัฐฯ จ่ายต่อปี

ภาพ AFP

AUSTRALIA

ห้างยักษ์ใหญ่ของออสเตรเลียประกาศเลิกใช้ถุงพลาสติกภายในกลางปีหน้า

Woolworths และ Coles สองซูเปอร์มาร์เก็ตยักษ์ใหญ่สุดของออสเตรเลีย ประกาศเลิกใช้ถุงพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวภายใน 12 เดือน และจะเสนอถุงช้อปปิ้งแบบนำกลับมาใช้ได้ อีกเป็นทางเลือกใหม่ให้ลูกค้า โดย Woolworths เผยว่าที่ผ่านมามีการใช้ถุงพลาสติกน้ำหนักเบาใส่ของให้ลูกค้าไปมากกว่า 3.2 พันล้านใบต่อปี โครงการถุงพลาสติกแบบใหม่แสดงให้เห็นว่า “Woolworths เอาจริงเอาจังในการรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน”

ทั้งนี้ยังมีหลายรัฐในออสเตรเลียที่ออกกฎหมายห้ามใช้ถุงช้อปปิ้งแบบใช้ครั้งเดียว เช่น เซาท์ออสเตรเลีย, นอร์เทิร์นเทอริทอรี, ออสเตรเลียแคปิตัลเทอริทอรี (ACT) และแทสเมเนีย เพราะฉะนั้นนโยบายของห้างทั้งสองจะมีผลในรัฐที่กฎหมายยุติการใช้ถุงช้อปปิ้งแบบสิ้นเปลืองยังไม่ผ่านการบังคับใช้ เช่น นิวเซาท์เวลส์, วิกตอเรีย และเวสต์เทิร์นออสเตรเลีย ขณะที่ เครก ริวคาสเซิล นักแสดงตลกชื่อดังที่เคลื่อนไหวเรื่องนี้ผ่านรายการทางโทรทัศน์ *The War on Waste* โดยตั้งคำถามเกี่ยวกับบทบาทของนักการเมืองเรื่องการเลิกใช้ถุงพลาสติก เผยว่า ตนประหลาดใจมากที่แกนนำในการเคลื่อนไหวเรื่องความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมมาจากภาคธุรกิจ แทนที่จะมาจากภาครัฐ ☺

U.S. COURT OF APPEALS UPLIFTS BAN ON ULYSSES

7 สิงหาคม 1934

ศาลอุทธรณ์ของอเมริกา พิจารณายืนตามศาลชั้นต้น ให้ยกเลิกคำสั่งของรัฐบาลสหรัฐฯ ในการห้ามจำหน่ายนิยายออดาวเรื่อง *Ulysses* ของเจมส์ จอยซ์ (ขว) นักเขียนจากไอร์แลนด์ ซึ่งกลายเป็นหนึ่งในงานชิ้นสำคัญที่สุดในโลกแห่งวรรณกรรมยุคใหม่ ซิลเวีย บิช (ซ้าย) ผู้ก่อตั้งร้านหนังสือ Shakespeare and Company ในปารีส เป็นผู้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ครั้งแรกในฝรั่งเศสเมื่อปี 1922

FALL / WINTER
2017-18

JASPALMAN

JASPAL.COM

CAMPAIGN
JAPONISM

COVER STORY

A wooden surface with various embroidery projects. On the left, there are pieces of fabric with embroidered designs: a pink pom-pom, a blue patterned shape, and a brown patterned shape. On the right, there are pieces of white fabric with red and yellow patterns. A pair of silver scissors is placed on the wood. The text is written in Thai on the wood.

เดนมาร์กเป็นประเทศที่มีดัชนีความสุข
เป็นอันดับต้นๆ ในทุกครั้งที่มีการ
สำรวจ และกลายเป็นที่พูดถึงใน
วงกว้างในรอบปีที่ผ่านมา เพราะ
ปรัชญาและวิถีชีวิตที่เรียกว่า
'ฮุกกะ' สร้างกระแสนิยมไปทั่วโลก
จนพจนานุกรมออกซ์ฟอร์ดเลือก
ให้เป็นหนึ่งในสิบคำศัพท์แห่งปี 2016

ฮุกกะ มีอะไรมากกว่าเปลือกนอก
ของการอยู่ดีกินดี สวัสดิการที่
พร้อมพร้อมจากภาครัฐ และความ
มั่นคงทางเศรษฐกิจ ในหลายโอกาส
ความพึงพอใจในชีวิตมาจากทัศนคติ
ที่ถูกต้องเท่านั้นเอง

THE STANDARD พาผู้อ่าน
ไปทำความรู้จักกับแนวคิดแบบนี้
เพื่อเปิดมุมมองในการหาความสุข
แบบง่ายๆ รอบๆ ตัว

THE 'HYGGE' HAPPI- NESS

เรื่อง ยศยอด คลังสมบัติ ภาพ AFP, Shutterstock

ผลการจัดอันดับในปีล่าสุด อเมริกายังคงเป็นประเทศที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่ที่สุดในโลกในแง่ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเบื้องต้น (Nominal Gross Domestic Product) คิดเป็นร้อยละ 24 ของผลผลิตมวลรวมของโลก (The Gross World Product)

แต่ขนาดของเศรษฐกิจกับความสุขของประชากรในประเทศเป็นคนละเรื่องกัน เราจึงไม่เคยได้ยินข่าวผลสำรวจใดที่ชี้ว่าคนอเมริกันมีความสุขเป็นอันดับต้นๆ ของโลก

ในขณะที่ขนาดเศรษฐกิจของเดนมาร์กอาจจะไม่เคยขยับขึ้นไปไกลเล่นในอันดับต้นๆ แต่ถ้าวากันเฉพาะเรื่องความสุขในชีวิต ประเทศเล็กๆ ในภูมิภาคสแกนดิเนเวียกลับติดไฟปีแล้วปีเล่า และดัชนีความสุขที่สูงปรืดของประเทศทางยุโรปเหนือที่มีประชกรน้อยกว่า 6 ล้านคน ประเทศนี้กลายเป็นที่พูดถึงในวงกว้างในรอบปีที่ผ่านมา เพราะปรัชญาและวิถีชีวิตแบบชาวเดนมาร์กที่เรียกว่า 'ฮุกกะ' กลายเป็นกระแสนิยมไปทั่วโลก

ปรัชญาความสุขแบบ 'ฮุกกะ'

ขณะที่โลกก้าวหน้าและมีพัฒนาการไม่หยุดหย่อน เมืองใหญ่ๆ ผุดขึ้นในทุกมุมโลก แต่บ่อยครั้งที่เรามักสงสัยว่าการเติบโตทางด้านวัตถุและเศรษฐกิจสวนทางกับความสุขในชีวิตประจำวันของผู้คนทั่วโลกหรือไม่ และประสบการณ์ในการดิ้นรนต่อสู้ชีวิตในเมืองใหญ่ที่ต้องเผชิญอยู่ทุกวัน ทำให้เรากล้วยตามสมมติฐานดังกล่าวได้ไม่ยาก

เมื่อคนเมืองใหญ่ในทุกมุมโลกรู้สึกตีบตันทางอารมณ์กลางสายน้ำแห่งความทุกข์ และกำลังดิ้นรนมองหาทางออกสู่ทะเลแห่งความสุข จับปล้นเราก็ได้เห็นเรือใบที่ชื่อว่า 'ฮุกกะ' กำลังแล่นอยู่ข้างหน้าอย่างเนิบช้าแต่มั่นคง และผู้คนล้วนแต่ยิ้มแย้มเบิกบานอยู่บนเรือที่สะบัดธงสีเหลืองผืนผ้าซึ่งมีรูปกางเขนแบบสแกนดิเนเวียสีขาวบนพื้นแดง บ่งบอกว่าออกเดินทางจากเดนมาร์กเพื่อเผยแพร่ปรัชญาความสุขแบบที่คนทั่วโลกกำลังให้ความสนใจ

ปัจจัยอะไรที่เราที่ทำให้คนแถบสแกนดิเนเวียโดยเฉพาะเดนมาร์ก มีคุณภาพชีวิตที่ชวนอิจฉาและมีดัชนีความสุขท่วมท้น คำตอบอาจจะอยู่ในคำประหลาดๆ ที่เรียกว่า 'ฮุกกะ' ก็เป็นไปได้

หากจะนิยามโดยกว้าง 'ฮุกกะ' อาจหมายถึงศิลปะในการสร้างความรู้สึกผ่อนคลายเพื่อหาความสุขจากสิ่งรอบตัวในปัจจุบัน และแนวคิดนี้ฝังรากลึกลงในวิถีชีวิตของชาวเดนมาร์กอย่างแยกออกจากกันไม่ได้ แต่ปรัชญาความสุขแบบนี้จะไม่เป็นที่รู้จักทั่วโลกเลยหากนักเขียนหลายต่อหลายคนไม่ลุกขึ้นมาจับปากกาถ่ายทอดวัฒนธรรมการสร้างความสุขในดินแดนเล็กๆ ที่หมกมุ่นด้วยความหนาวเหน็บตลอดทั้งปี จนออกมาเป็นหนังสือหลายต่อหลายเล่มที่กระแทกความรู้สึกอยากเป็นสุขของผู้อ่านทั่วโลก หนึ่งในนั้นเป็นผลงานของไมก์ วิกิง (Meik Wiking) ชื่อ *The Little Book of Hygge: The Danish Way to Live Well* เมื่อปีที่ผ่านมา

ในเวลาไม่นาน หนังสือที่เรียบเรียงเรื่องนามธรรมให้อ่านง่ายเล่มนี้ได้รับความนิยมไปทั่ว และทำให้ดินแดนโคนมซึ่งเป็น 'มหาอำนาจแห่งความสุข' อยู่แล้วยิ่งเป็นที่สนใจจากทั่วโลก จนสื่อใหญ่ๆ ยิ่งคำถามเดียวกันว่า 'ทำไมคนเดนมาร์กมีความสุขจัง'

"เมื่อเดนมาร์กติดอันดับประเทศที่มีความสุขมากที่สุดในโลก หลายต่อหลายครั้งในการสำรวจของหน่วยงานต่างๆ รวมถึงองค์การสหประชาชาติ (UN) และองค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (OECD) ทำให้เราอดสงสัยไม่ได้ว่า ประเทศนี้มีอะไรดีถึงทำให้คนมีความสุขได้ขนาดนั้น..." พลอยแสง เอกญาติ ผู้แปลหนังสือเล่มนี้เป็นภาษาไทยชื่อ *ฮุกกะ: ปรัชญาความสุขฉบับเดนมาร์ก* เขียนไว้ต้นค่านำซึ่งแสดงความสงสัยในสิ่งที่หลายคนต้องการคำตอบเช่นกัน

THE ORIGIN OF HYGGE

ฮุกกะ ปรากฏในภาษาเขียนของเดนมาร์กครั้งแรกเมื่อต้นศตวรรษที่ 19 มีที่มาจากคำในภาษาฮันส์เวียที่แปลว่า 'ความอยู่ดีมีสุข' (เดนมาร์กและฮันส์เวียเคยเป็นอาณาจักรเดียวกันอยู่เกือบ 500 ปี ประชากรทั้งสองประเทศจึงเข้าใจภาษาของกันและกัน)

ขณะเดียวกันมีความเป็นไปได้ว่า Hygge อาจมาจากคำว่า hug (กอด) ซึ่งมาจากคำว่า hugge คำว่า hugge ไม่มีที่มาแน่ชัด แต่อาจมาจากคำว่า hygga ในภาษาฮันส์โบราณ แปลว่า ปลอดภัย ซึ่งมาจากคำว่า hugr แปลว่า อารมณ์

· hugr มาจากภาษาเยอรมันว่า hugjan เกี่ยวเนื่องกับคำอังกฤษโบราณ hycgan แปลว่า 'คิดพิจารณา'

· การพิจารณา อารมณ์ การปลอดภัย ปลอดภัย และการอยู่ดีมีสุข บรรยายองค์ประกอบฮุกกะได้ทั้งสิ้น

ไมก์ วิกิง เห็นว่าเป็นการยากที่จะอธิบายให้ชัดเจนว่าฮุกกะคืออะไร มีผู้นิยามตั้งแต่ 'ศิลปะในการสร้างความใกล้ชิด' 'ความสบายของจิตวิญญาณ' และ 'การหาความสุขเมื่อมีสิ่งปลอดภัย' ส่วนเจ้าตัวชอบนิยามที่ว่าฮุกกะคือ 'โถโกโก้ได้แสงเทียน เป็นพิเศษ ไมก์ต้องให้แคลงลงว่า "ฮุกกะเกี่ยวข้องกับบรรยากาศและประสบการณ์มากกว่าสิ่งของ เกี่ยวกับการได้อยู่กับคนที่เรารัก ความรู้สึกของบ้าน ความรู้สึกปลอดภัย..." ไปจนถึง "เราอาจสนทนาต่อเนื่องไม่จบสิ้นหรือแค่สบายใจเมื่ออยู่เงียบๆ ด้วยกัน หรือชื่นชมกับซาลักถ้วยตามลำพังก็ยี้ได้"

แน่นอนว่า ไมก์ วิกิง ผู้แต่ง มีคำตอบให้คนอ่าน รอค้นพบอยู่แล้ว ไมก์เป็นผู้อำนวยการสถาบันวิจัยความสุข ซึ่งเป็นศูนย์วิจัยอิสระ มีสำนักงานตั้งอยู่ในกรุงโคเปนเฮเกน เมื่อนำเอางานวิจัยที่สถาบันศึกษาในหลายกรณีตัวอย่างมาผนวกเข้ากับการแจกแจงวิถีชีวิตในการค้นพบความสุขที่เรียบง่ายแบบชาวเดนมาร์ก โดยมีตัวอย่างที่ละเอียดพอจะเห็นภาพได้ชัดเจน 'ฮุกกะ' จึงกลายเป็นกระแสนิยมที่สร้างแรงกระเพื่อมในหมู่คนทั่วโลกที่กำลังแสวงหาความสุขในยุคที่ผู้คนติดต่อกันได้ 24 ชั่วโมง แต่อารมณ์อ่อนทุกข์โดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงายังท่วมเมือง

หลุยซา ธอมเซ็น บริตส์ (Louisa Thomsen Brits) เป็นอีกคนที่จับเอาประเด็นเรื่องปรัชญาความสุขแบบเดนมาร์กมานำเสนออยู่บ่อยๆ หนึ่งในนั้นเป็นเล่มชื่อ *The Book of Hygge* นักเขียนลูกครึ่งเดนมาร์ก-อังกฤษ รายนี้เกิดในแอฟริกาและโตมาในอังกฤษ แต่เธอมีโอกาใช้เวลากลางฤดูร้อนกับครอบครัวทุกปีที่เดนมาร์ก ทำให้เธอรู้สึกว่ปรัชญาแบบนี้อยู่ในสายเลือด สำหรับหลุยซา ฮุกกะไม่ได้เกี่ยวข้องกับความเป็นเจ้าของสิ่งใด เป็นเรื่องของประสบการณ์แห่งความพึงพอใจในทุกที่ที่คุณอยู่ และต้องไม่ใช่เรื่องการวิ่งตามหาอะไรเพื่อให้เป็นสุข เธอยังมีผลงานชื่อ *Hygge: The Danish Art of Living Well* ซึ่งช่วยให้คนนอกเข้าใจเรื่องมุมมองต่อความสุขของชาวเดนมาร์กได้มากยิ่งขึ้น

ฮุกกะเกิดขึ้นได้ทั้ง
ในบ้านและนอกบ้าน
โดยมีเพื่อน
บรรยากาศ
ธรรมชาติ และการ
อยู่กับปัจจุบัน
เป็นองค์ประกอบ
การสร้างบรรยากาศ
ที่ผ่อนคลาย
ในที่ทำงาน นั่นก็คือ
ฮุกกะแบบชาว
เดนมาร์กเช่นกัน

นี่เป็นตัวอย่างแค่สองรายในจำนวนนักเขียนที่หยิบยกเรื่อง 'ฮุกกะ' มานำเสนอในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา ชาวเดนมาร์กไม่ใช่ชนชาติเดียวในโลกที่แสวงหา 'ความอยู่ดีมีสุข' แนวคิดแบบนี้ได้รับการยอมรับในบริบทที่แตกต่างกันไปในแต่ละประเทศด้วยชื่อที่ต่างกัน องค์ประกอบบางอย่างในวิถีชีวิตแบบเดนมาร์กอาจทำให้เราทวนนึกถึงอะไรที่เราเคยผ่านหูผ่านตามาแล้ว ฮุกกะส่งเสริมให้เรา 'ได้อยู่กับตัวเองหรือคนคุ้นเคย' ได้ใช้เวลา 'ละเลียด' กินดื่ม พุดคุย หรือผ่อนคลายอย่างสงบ โดยให้ความสำคัญกับ 'ปัจจุบันขณะ' เป็นที่ตั้ง ประโยคข้างต้นอาจจะชวนให้เรานึกถึงวิถีชีวิตแบบเนิบช้าที่คนรุ่นใหม่สายชบถนามาปฏิบัติ บางคนอาจนึกถึงลัทธิเซนหรือพุทธปรัชญาที่คงไม่แปลกอะไรนัก ด้วยความที่ไมก์ทำงานในสถาบันที่สำรวจเรื่องความสุข ซึ่งใช้ผลวิจัยในการตั้งสมมติฐานว่าความสัมพันธ์ของเรากับคนในสังคมเป็นตัววัดความสุขตามสถิติ ฮุกกะในทัศนคติของไมก์จึงมักเกิดขึ้นในกลุ่มเล็กๆ ของเพื่อนสนิทหรือสมาชิกครอบครัว ในแง่นี้คนที่โปรดปรานการอยู่ลำพังอาจมองว่าฮุกกะเป็นแค่กระแสที่ผ่านมาแล้วอาจผ่านไป เพราะถ้าการมีความสุขหมายถึงต้องพึ่งพิงบุคคลรายรอบนี่อาจจะไม่ใช่แนวทางของมนุษย์บางจำพวกที่ไม่ชอบสังสรรค์ ร้อยละ 57 ของชาวเดนมาร์กเชื่อว่า การจะสร้าง

หรือการชวนเพื่อนสนิทมาสูมห่วงปรุงอาหารกินกัน โดยหัวใจสำคัญอยู่ที่กระบวนการ ไม่ใช่รสชาติอาหาร คล้ายๆ กับการออกเดินทางของแต่ละคน ความสำคัญ อยู่ที่ประสบการณ์ระหว่างทาง หาใช่จุดหมายไม่

เวลาที่มีปรัชญาการใช้ชีวิตรูปแบบใหม่เกิดขึ้น ซึ่งต่างไปจากที่เราคุ้นเคย คนทั่วไปมักจะสนใจใคร่รู้ และอยากทดลองปฏิบัติเพื่อจะดูว่ามีความเหมาะสมกับตัวเองแค่ไหน แต่เราต้องไม่ลืมด้วยว่าชาวเดนมาร์ก มีคุณภาพชีวิตสูงเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ด้วยพื้นฐานสังคม ที่มีสวัสดิการจากภาครัฐที่เข้มแข็ง ประชากรมีรายได้สูง คนวัยทำงานไม่ต้องแข่งขันเพื่อเติบโตในสายอาชีพ แบบในเมืองใหญ่อื่นๆ องค์ประกอบเหล่านี้เป็นปัจจัย สำคัญทำให้สังคมของที่นี่เน้นเรื่องการแสวงหาความสุข จากสิ่งรอบตัวได้ง่ายกว่าที่อื่นๆ แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่า วิถีชีวิตตามแนวคิดที่ชาวเดนมาร์กประพฤติปฏิบัติกัน จนเป็นสิ่งที่มีรากลึกกลงในวัฒนธรรมมีความโดดเด่น และสามารถนำมาปรับใช้กับสังคมอื่นๆ ได้ไม่ยากเย็น

ด้วยสภาพอากาศหนาวเหน็บตลอดปี และค่าบริการแพงหูฉี่ตามร้านอาหาร ชาวเดนมาร์กจึงให้ความสำคัญกับการออกแบบตกแต่งภายใน และ 7 ใน 10 คนมีประสบการณ์สุกเกะที่บ้านมากกว่านอกบ้าน ถ้าเราเข้าใจว่าคนส่วนใหญ่มีบ้านเป็นที่พักพิง การสร้างบรรยากาศความสุขแบบเดียวกันย่อมไม่เกินไป

ความสุขอยู่รอบตัวเรานั้นละ ถ้ากาแฟ เทียนไข เค้ก ผ้าห่ม อาหารที่ปรุงแต่งกลิ่นในบ้าน คือเครื่องมือ สร้างวัฒนธรรมสุกเกะให้ลึกลงได้ มีเหตุผลอะไรที่คนเราจะต้องการอะไรมากไปกว่าสิ่งเรียบง่าย ความผ่อนคลายในปัจจุบันขณะโดยไร้การปรุงแต่งเกินจำเป็น เน้นความพอดีทั้งจำนวนเพื่อนและปริมาณสิ่งของ

สาเหตุหนึ่งที่สุกเกะถูกออกถูกใจใครหลายคนอาจเป็นเพราะเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรารู้ได้ผ่านประสบการณ์ตรงจากกิจกรรมเล็กๆ น้อยๆ ที่เราต่างก็เคยทำมาแล้ว แทบทั้งนั้น นอกเหนือจากรส กลิ่น เสียง สัมผัส และการมองเห็น องค์ประกอบสำคัญที่จะขาดเสียมิได้ในบรรยากาศสุกเกะคือต้องรู้สึกได้ อีกนัยหนึ่งก็คือ เป็นประสบการณ์ที่รับรู้ผ่านผัสสะทั้งหมดนั่นเอง

“โลกไม่ได้วุ่นวายหรอก โจเราต่างหากที่วุ่นวาย” คำสอนของหลวงพ่อบุชา สุภัทโท มักจะกลับมาปรากฏบนสื่อโซเชียลมีเดียอดนินยมนเป็นประจำ แต่ทุกครั้งมาพร้อมรูปประกอบและกราฟิกแบบใหม่ ทว่าใจความเดิมยังคงสะกิดเตือนให้เรามองโลกได้ลึกและจริงจังขึ้น เพราะทุกอย่างบนโลกอยู่ที่มุมมองของเราล้วนๆ

หากคุณไม่ได้บังเอิญมีหัวใจข้างขวาที่เรียกเป็นภาษาทางการแพทย์ว่า dextrocardia ซึ่งหาได้ยากเต็มที่ เชื่อเถอะว่าความสุขไม่ใช่สิ่งที่คุณต้องแสวงหาจากที่ไหน มันอยู่ตรงหน้าอกข้างซ้ายของคุณเองนั่นละ

บรรยากาศแบบสุกเกะต้องมีคน 3-4 คน แต่ไม่กี่ยกตัวอย่าให้ เห็นว่าคุณยอมมีสิทธิสุกเกะตามลำพังได้ ไม่ว่าจะการจิบชาจากแก้ว นุ่มโปรดของบ้าน การชกตัวได้ผ้าห่มในวันอันหนาวเหน็บ หรือการใช้ประโยชน์จากแสงเพื่อสร้างบรรยากาศสุกเกะไม่ว่าจะด้วยโคมไฟหรือเทียนไข ชาวเดนมาร์กร้อยละ 85 แทบจะยกให้เทียนเป็นสัญลักษณ์แทนคำว่าสุกเกะไปโดยปริยาย

สำหรับไม้ก่สุกเกะให้ความรู้สึกเหมือนการสวมกอด โดยไม่ต้องสัมผัสร่างกาย ในทางวิทยาศาสตร์ ผัสสะหรือการสัมผัส เช่น การสวมกอด จะกระตุ้นให้ร่างกายปลดปล่อยฮอร์โมนออกซิโทซินจากเซลล์ประสาท ฮอโมนนี้ทำให้เรามีความสุขและลดความเครียด ความกลัว และความเจ็บปวด จึงมีผู้เรียกฮอโมนนี้ว่า ‘ฮอโมนรัก’ หรือ ‘ฮอโมนกอด’ สุกเกะเป็นกิจกรรมแห่งความใกล้ชิดสนิทสนมที่เชื่อมโยงกับความสุขกายสบายใจเมื่อมีคนอยู่รอบข้าง กิจกรรมสุกเกะปลดปล่อยฮอโมนนี้ ซึ่งมีผลในการลดความเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน และเพิ่มความผูกพันทางสังคม

ถ้าพิจารณาจากสิ่งที่ชาวเดนมาร์กใช้ประโยชน์เพื่อสร้างบรรยากาศแบบสุกเกะ ความสุขในชีวิตคนเราก็ไม่ได้มีอะไรพิสดารไปมากกว่าการจุดเทียนไขให้แสงสว่างพอประมาณ การดื่มกาแฟในร้านโปรด หรือในมุมประจำบ้าน การเลือกซื้อเค้กรสชาติดี

THE PUBLISHER'S VIEW

(อำนวยการจัดพิมพ์โดย บริษัท อีสเวิลด์ อีโคโนมิกส์ จำกัด และ บริษัท อีสเวิลด์ อีโคโนมิกส์ จำกัด) *The Little Book of Hygge ฉบับภาษาไทย*

1. นิยามความเป็น ‘ฮุกเกะ’

ฮุกเกะคือความสุขจากความรู้สึกสบายกายสบายใจ และความรู้สึกปลอดภัย คือการที่เราสร้างสิ่งแวดล้อมและดำเนินวิถีชีวิตโดยหาความสุขเรียบง่ายจากสิ่งที่อยู่รอบตัวเรา จากกิจกรรมแห่งความสุขร่วมกัน ทำให้ฮุกเกะเป็นเรื่องของวัฒนธรรมร่วมด้วย แต่ไม่มีเรื่องของโครงสร้างทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองมารองรับด้วย เป็นพื้นฐานที่ช่วยส่งเสริมการสร้างความสุขในเชิงส่วนตัวและในเชิงวัฒนธรรม

2. ปัจจัยอะไรทำให้เดนมาร์กพัฒนาปรัชญาความสุขแบบฮุกเกะจนได้รับความนิยมทั่วโลก

รายงานความสุขโลกขององค์การสหประชาชาติออกมา 4 ครั้ง เดนมาร์กได้อันดับหนึ่งถึง 3 ครั้ง ทว่าโลกจึงสนใจค้นหาว่าอะไรคือปัจจัยที่ทำให้เดนมาร์กได้คะแนนสูง จึงมีการหยิบยกเรื่องฮุกเกะขึ้นมาพูดถึงในวงกว้าง

3. เปรียบเทียบฮุกเกะกับเซ่น พุทธ เศรษฐกิจพอเพียง และ ‘สโลว์ไลฟ์’

ฮุกเกะกับพุทธและเซ่นเหมือนกันตรงที่เน้นความสุขสงบภายในจิตใจ ฮุกเกะจะเน้นความสุขที่เกิดจากการจัดสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสม และเน้นความสุขที่เกิดจากการอยู่กับคนที่รัก แต่พุทธและเซ่นเน้นความสุขที่เกิดจากตนเอง จากการทำใจให้อยู่เหนือทุกข์ ส่วนฮุกเกะกับปรัชญาชีวิตพอเพียงเหมือนกันที่ความเรียบง่ายไม่ไผ่หาเกินสิ่งที่มี เศรษฐกิจพอเพียงเน้นเรื่องการทำมาหากิน ส่วนฮุกเกะเน้นชีวิตนอกเวลางาน ฮุกเกะและสโลว์ไลฟ์ที่มีความทับซ้อนกันอยู่ เหมือนกันตรงที่ให้ความสำคัญกับความสำคัญกับความสุขสบายกายสบายใจเป็นอันดับแรก แต่ต่างกันที่ที่มาและการจัดกรอบความคิด เดนมาร์กตั้งอยู่บนพื้นฐานวัฒนธรรมเดนมาร์ก ส่วนสโลว์ไลฟ์เน้นพูดถึงวัฒนธรรมแห่ง ‘ความชิลล์’ ที่เกิดในโลกตะวันตกและแพร่ไปทั่วโลก คิดว่าคนที่ชอบสโลว์ไลฟ์ก็ถนัดฮุกเกะเหมือนกัน

HAPPINESS RESEARCH INSTITUTE

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
 สถาบันวิจัยความสุขตรวจสอบเรื่องอะไร

ที่เดนมาร์ก สถาบันวิจัยความสุขตรวจสอบมี 3 ด้าน คือ มิติทางการนึกคิด (cognitive) มิติด้านอารมณ์หรือจิตพิสัย (affective) และ มิติภายใน (eudaimonic) เพื่อวัดคุณภาพชีวิตโดยรวมที่จะส่งผลให้ประชากรมีความสุข เหมือนการวัดรายได้ต่อหัวประชากรด้วยอัตราการเติบโต อัตราการว่างงาน ดอกเบี้ยและเงินเฟ้อ เพื่อวัดสภาพเศรษฐกิจโดยรวมนั่นเอง

สถาบันนี้ใช้แนวทางในการวัดคุณภาพชีวิตที่กำหนดโดยองค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (OECD) และองค์การสหประชาชาติ และผนวกเอาวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณมาเสริมเพื่อหาข้อมูลเชิงลึกในการวัดระดับความสะดวกสบาย ความสุข และคุณภาพชีวิต

แม้การวัดเรื่องความสุขจะเป็นประเด็นอัตวิสัยหรือเกี่ยวข้องกับความรู้สึกส่วนตัว แต่สถาบันแห่งนี้เชื่อว่าคนทั่วๆ ไปนี่แหละที่เป็นคนตัดสินได้ดีที่สุดว่าตัวเองมีความสุขในชีวิตหรือไม่ และการสำรวจเรื่องความสุขเป็นสิ่งที่เราแต่ละคนทำอยู่ตลอดเวลาอยู่แล้ว ผ่านปรากฏการณ์อัตวิสัยที่เราเผชิญและมีประสบการณ์ตรงในชีวิต ทั้งความเครียด ความกังวล และอาการซึมเศร้า

การสำรวจที่องค์กรทำคือ การตามชีวิตของกลุ่มเป้าหมายในช่วงระยะเวลาหนึ่ง แล้วดูว่าการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ในชีวิตมีผลกระทบต่อมิติความสุขทั้ง 3 ด้านอย่างไร อาทิ การตกงาน ความเจ็บป่วย หรือการได้ขึ้นเงินเดือนส่งผลต่อมิติต่างๆ อย่างไร

THE COGNITIVE DIMENSION

มิติทางการนึกคิด เน้นเรื่องความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม และเป็นตัวชี้วัดที่เป็นพื้นฐานของการจัดอันดับนานาชาติหลายสถาบัน รวมทั้งรายงานความสุขโลก

THE AFFECTIVE DIMENSION

มิติด้านอารมณ์หรือจิตพิสัย เน้นเรื่องอารมณ์ความรู้สึกซึ่งผู้คนได้เผชิญในแต่ละวัน ทั้งด้านบวกและด้านลบ อาทิ ความดีใจ ความกังวล และความเครียด

THE EUDAIMONIC DIMENSION

มิติภายใน เน้นด้านวัตถุประสงค์และความหมายของชีวิต โดยพัฒนาขึ้นมาจากแนวคิดการรับรู้เรื่องชีวิตที่ดีตามกรอบของอริสโตเติล

LEGO

การทำบริษัทผู้ผลิตของเด็กเล่นแห่งหนึ่งสามารถยืนหยัดอยู่ในตลาดมานานถึง 85 ปี คงเป็นเครื่องพิสูจน์ความนิยมได้เป็นอย่างดี จนถึงปัจจุบันบริษัทที่ก่อตั้งโดยช่างไม้และเริ่มต้นจากการทำของเล่นเด็กจากไม้ กลายเป็นหนึ่งในแบรนด์ที่ทรงอิทธิพลที่สุดในโลก และผลิตชิ้นส่วนออกมาแล้วมากกว่า 600,000 ล้านชิ้นให้เด็กๆ ต่อกันอย่างสนุกสนานตามความหมายของชื่อแบรนด์

TOP 5

EXPORTS FROM DENMARK BEFORE HYGGE

ISAK DINESEN

ไอแซก ดิเนเซน เป็นนามปากกาของ คาเร็น บลิเซน (Karen Blixen) นักเขียนหญิงที่ถ่ายทอดประสบการณ์ชีวิตระหว่างทำไร่กาแฟอยู่ที่ประเทศเคนยาทวีปแอฟริกาเป็นเวลาหลายปี ออกมาเป็นหนังสือชื่อ *Out of Africa* จนโด่งดัง และมีการนำไปดัดแปลงเป็นฉบับภาพยนตร์ที่ออกฉายในปี 1985 นำแสดงโดย เมอร์ริล สตรีป และโรเบิร์ต เรดฟอร์ด ผลงานเด่นอีกเรื่องคือ *Shadows on the Grass*

ก่อนที่ทั่วโลกจะได้สัมผัสกับประสบการณ์อยู่ดีมีสุขแบบ 'ฮุกกะ' เราต่างหลงใหลในสิ่งเหล่านี้จากดินแดนโคนมมาก่อน

BANG & OLUFSEN

ด้วยรูปลักษณะที่เรียบหรู โดดเด่นแบบมินิมัล แบรนด์เครื่องเสียงและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์จากเดนมาร์ก เจ้านี้จึงกลายเป็นของแต่งบ้านไปในตัว นิตยสาร *WIRED* ถึงกับนิยามดีไซน์ของสินค้าปีแอนด์โอว่า เป็น "การส่งมอบการสื่อสารคุณภาพผ่านผลิตภัณฑ์ที่มีรูปลักษณะที่ละจุดตา"

ภาพ www.bang-olufsen.com

HANS CHRISTIAN ANDERSEN

ว่ากันว่านักเขียนนามอุโฆษแห่งศตวรรษที่ 19 ผู้นี้เกิดในสลัมและเป็นตัวตลกให้คนทั่วไปหัวเราะเยาะ แต่ผลงานนิทานอมตะสำหรับเด็กที่ชายผู้นี้สร้างสรรค์ตกทอดมาเป็นมรดกทางวรรณกรรมของโลกจนถึงปัจจุบันรวมถึงเรื่อง *The Little Mermaid* (เงือกน้อย), *The Little Match Girl* (เด็กหญิงขายไม้ขีดไฟ) และ *The Ugly Duckling* (ลูกเป็ดขี้เหร่)

ภาพ flyingtiger.com

FLYING TIGER COPENHAGEN

เรื่องการออกแบบ ชาวเดนมาร์กไม่เป็นรองใคร และ ฟลายอิง ไทเกอร์ โคเปนเฮเกน คือแบรนด์สินค้าตกแต่งบ้านและของเล่นที่มาแรง แม้จะเพิ่งเปิดตัวในปี 1995 ปัจจุบันมีร้านมากกว่า 500 สาขาทั่วโลก

DEFINING DENMARK & HYGGE

อุฟเฟอ วัลฟเฮเชล (Uffe Wolffhechel) เอกอัครราชทูตเดนมาร์กประจำประเทศไทย

แนวคิดแบบ 'ฮุกเกะ' มาจากเดนมาร์ก และกำลังสร้างกระแสเล็กๆ ไปด้วย ทีมงาน THE STANDARD ได้โอกาสพิเศษในการพูดคุยกับเอกอัครราชทูตเดนมาร์กประจำประเทศไทย เพื่อค้นหาความหมายของปรัชญาการอยู่ดีมีสุข และสิ่งละอันพันละน้อยที่เกี่ยวข้องกับดินแดนทางแถบเหนือของยุโรปประเทศนี้

เรื่อง วิไลรัตน์ เอมเอี่ยม, ยศยอด คลังสมบัติ ภาพ พิรภัทร วัฒนศิริรัตน์

ท่านกุดอยู่ที่นี้มาตั้งแต่เดือนกันยายนปีที่แล้ว มองประเทศไทยอย่างไรบ้าง

เมืองไทยเป็นประเทศที่น่าสนใจ มีขนาดใหญ่ (กว่า เดนมาร์ก 12 เท่า) ผู้คนเป็นมิตร มีความหลากหลาย ผมตื่นเต้นที่จะได้เรียนรู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นที่นี่บ้าง เวลาอยู่ เดนมาร์ก ก็จะมีชายหาด มีชีวิตกลางคืนอีกแบบหนึ่ง แต่ที่เมืองไทยมีอะไรมากกว่านั้น ในแง่ของความเป็นชีวิตชีวา ความขยันขันแข็ง วิธีการทำเกษตรแบบดั้งเดิม แต่ขณะเดียวกันก็มีพื้นที่สำหรับความหลากหลาย ส่วนอุตสาหกรรมใหม่ๆ ก็กำลังก้าวไปข้างหน้า ผมว่ามีการพัฒนามากมายที่เกิดขึ้นที่นี่และเป็นการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วไปทั่วประเทศ

เคยไปเที่ยวจังหวัดอื่นๆ ของประเทศไทยบ้างหรือยัง เมื่อไรที่มีโอกาสผมก็อยากไปนะครับ มีหลายที่เลยที่อยากไป แต่ก็ต้องมีเวลามากพอสมควร

พูดถึงเรื่องฮุกกะ หรือหนทางของการมีความสุขกับบ้างดีกว่า ส่วนตัวแล้ว ท่านกุดมีนิยามของการ

มีความสุขอย่างไร

ผมว่าการมีความสุขเป็นภาวะภายในจิตใจ เป็นเรื่องเฉพาะบุคคล สิ่งที่สร้างความสุขให้กับคนหนึ่ง อาจไม่ได้ทำให้อีกคนรู้สึกมีความสุขก็ได้ อยู่ที่ว่าคุณได้บรรลุเป้าหมายอะไรที่สำคัญ เรื่องไหนที่สัมผัสหัวใจคุณได้มากที่สุด รวมทั้งการอยู่กับคนที่คุณรัก มีครอบครัว แต่ก็ยังสนุกกับสิ่งที่คุณกำลังทำ หรือรู้สึกว่างงานของคุณ มันสร้างความแตกต่าง

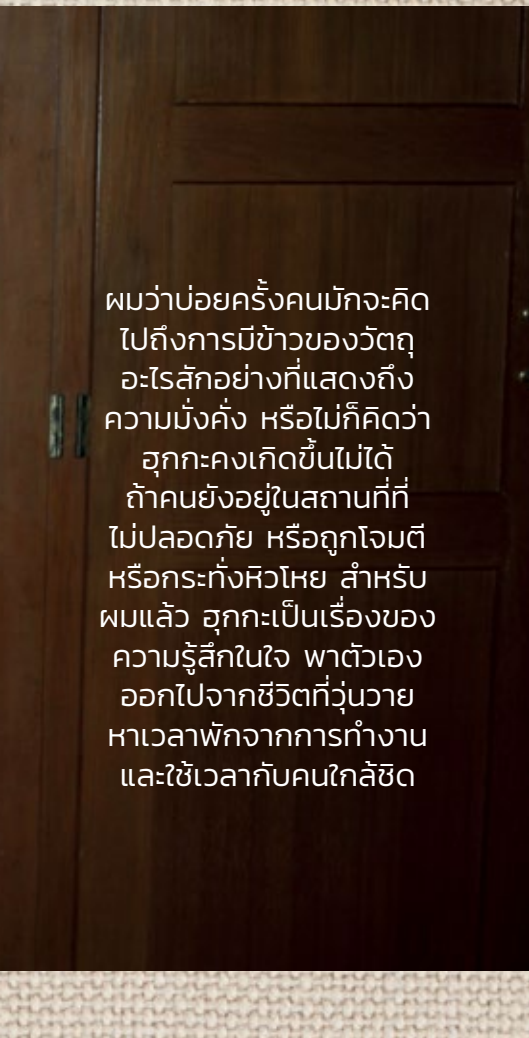
จริงๆ แล้วผมว่านี่เป็นคำถามที่ใหญ่มาก แต่ไม่มีคำตอบที่สามารถเฉพาะเจาะจงได้เลย เพราะอย่างที่บอกว่ามันเป็นเรื่องความรู้สึกส่วนบุคคล แต่ถ้าผมมองในภาพรวมหรือมหภาค ว่าเราจะทำอะไรเพื่อให้คนมีความสุขได้บ้าง ก็น่าจะเป็นเรื่องการดูแลสุขภาพจิตต่างๆ เช่น ระบบสาธารณสุขที่ดี ระบบการศึกษาที่ดี หรือการกินดีอยู่ดี เพราะถ้าคุณหิว คุณก็ไม่น่าจะมีความสุขได้ เรื่องพวกนี้คือสวัสดิการต่างๆ ที่คนพึงมี ผมไม่ได้บอกว่าความร่ำรวยจะทำให้คนมีความสุข แต่ถ้าความต้องการพื้นฐานของคุณได้รับการสนองตอบ มีบ้านที่เหมาะสมไว้พักอาศัยให้รู้สึกถึงความเป็นส่วนตัว เหล่านี้ก็คือเป็น

เรื่องสำคัญเช่นกัน ซึ่งถ้าเราจะพูดไปถึงรัฐสวัสดิการ เรื่องเหล่านี้ก็คือเรื่องที่รัฐสวัสดิการพึงจัดหามาให้ นอกเหนือไปจากนี้ก็คือ เรื่องการสร้างสภาพแวดล้อม เพื่อให้มีความสุขมากขึ้น แต่อย่าลืมว่า คุณไม่สามารถสร้างความสุขขึ้นมาได้ คุณทำได้เพียงการจัดการและอำนวยความสะดวกให้คนสามารถมีความสุขได้

อีกอย่างผมว่า ความสุขมันมีหลายระดับ หลายเฉด สำหรับผมมันคือการสร้างสรรค์พื้นที่ที่ทำให้คุณรู้สึกดีบ่อยครั้ง คุณจะรู้สึกดีก็เพราะคุณได้อยู่กับผู้คน เช่น เพื่อนๆ ครอบครัว ลูกๆ คุณพ่อคุณแม่ หรือไม่ก็อาจจะหมายถึงการสร้างพื้นที่ของตนเอง เช่น การได้อยู่บ้าน การนั่งดูหนัง เหล่านี้ก็คือสิ่งที่เรียกว่าฮุกกะเช่นกัน

ถ้าอย่างนั้นขอลาได้ไหมว่า อะไรคือสิ่งที่คนเข้าใจผิดเกี่ยวกับฮุกกะ

ผมว่าบ่อยครั้งคนมักจะคิดไปถึงการมีข้าวของวัตถุอะไรสักอย่างที่แสดงถึงความมั่งคั่ง หรือไม่ก็คิดว่า ฮุกกะคงเกิดขึ้นไม่ได้ ถ้าคนยังอยู่ในสถานที่ที่ไม่ปลอดภัย หรือถูกใจมตี หรือกระทั่งหิวโหย สำหรับผมแล้ว ฮุกกะ

ผมว่าบ่อยครั้งคนมักจะมี
ไปถึงการมีข้าวของวัตถุ
อะไรสักอย่างทีแสดงถึง
ความมั่งคั่ง หรือไม่ก็คิดว่า
อูทกจะคงเกิดขึ้นไม่ได้
ถ้าคนยังอยู่ในสถานทีที่
ไม่ปลอดภัย หรือถูกโจมตี
หรือกระทั่งหิวโหย สำหรับ
ผมแล้ว อูทกเป็นเรื่องของ
ความรู้สึกในใจ พาตัวเอง
ออกไปจากชีวิตที่วุ่นวาย
หาเวลาพักจากการทำงาน
และใช้เวลากับคนใกล้ชิด

เป็นเรื่องของความรู้สึกในใจ พาตัวเองออกไปจากชีวิต
ที่วุ่นวาย หาเวลาพักจากการทำงาน และใช้เวลากับคน
ใกล้ชิด เหล่านี้น่าจะเป็นการตีความที่แพร่หลายที่สุด
แล้วสำหรับคำว่าอูทก

**ตอนนี้มีหนังสือเกี่ยวกับอูทกออกมาหลายเล่ม
แล้วนักเขียนส่วนใหญ่ก็บอกว่า อูทกเป็นแนวทาง
การใช้ชีวิตของคนเดนมาร์ก ท่านทูตเคยคิดใหม่ว่า
อูทกคือส่วนหนึ่งของชีวิต**

ใช่ครับ แต่ถ้าพูดกว้างๆ อูทกก็คือ เวลาที่คุณรู้สึกมี
พลังงาน เต็มพลังงานให้ตัวเองด้วยการพูดคุยกับผู้คน
ได้ใส่ใจดูแลใครสักคน หรือมีใครสักคนที่ใส่ใจดูแลคุณ
มันคือสิ่งที่สร้างหรือฝึกกันได้หลายๆ เรื่องนะผมว่า

**ท่านทูตคิดว่าความสุขในแบบของคนไทยเรียกว่า
อูทกได้ไหม**

ผมว่า ใช่อย่างน้อยก็อาหารริมทางที่ผมว่ารสชาติดีมาก
ๆ มีเอกลักษณ์ และมีชื่อเสียงมาก ชาวต่างชาติชอบมาก
นะครับ แต่ผมอยากให้อ่านอย่างอีกเรื่องเกี่ยวกับการใช้

เวลาด้วยกันของผู้คน เช่น ตอนกินข้าวกลางวัน นั่งคุยกัน
เรื่องนั้นเรื่องนี้ว่า มีเรื่องไหนสำคัญกับคุณในช่วงนี้บ้าง
พอกินข้าวเสร็จก็กลับไปทำงานต่อ ช่วงเวลาสั้นๆ ที่ได้พัก
ช่วงเวลาที่ คุณได้ออกมาจากปัญหาที่คุณเผชิญอยู่
แม้จะเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ แต่ถ้าคุณทำแบบนี้เป็น
ประจำ คุณจะรู้สึก ว่า เอน่า มันไม่มีอะไรแย่อยก
ถึงเวลาพัก เราก็จะได้เจอเพื่อน ได้กินอาหาร มันเป็น
เหมือนรางวัลเล็กๆ น้อยๆ ในแต่ละวัน มันจะทำให้คุณ
รู้สึกปลอดภัย เป็นที่พึ่งพิงทางใจของตัวเอง เรื่องความ
รู้สึกมั่นคงแบบนี้ก็เป็นเรื่องสำคัญนะ

**อะไรคือสิ่งที่ท่านทูตให้คุณค่าหรือให้ความสำคัญ
ที่สุด**

ถ้าพูดในมุมของอูทก ผมว่าคน หรือความสัมพันธ์
เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด และคุณก็สามารถสร้างบรรยากาศ
ดีๆ ได้ด้วยการอยู่กับคนที่คุณสนิทด้วย หรือแม้แต่การ
ได้ไปใช้เวลาในร้านหนังสือ ไปนั่งอ่านหนังสือ ไปดื่ม
กาแฟ แต่อย่างที่ผมบอกว่า คุณไม่อาจสร้างบรรยากาศ
แห่งความสุขได้ถ้าไม่มีผู้คนอยู่ด้วย ในขณะที่เดียวกัน
ถ้าสภาพแวดล้อมรอบตัวไม่ดีพอ คุณก็ไม่มีความสุขอยู่ดี

**เหมือนความสุขจะอยู่รอบตัวเรา ไม่จำเป็นต้องใช้
องค์ประกอบมากมายเลย แต่เราต้องมีวิธีที่ต้อง
ในการมองสิ่งต่างๆ รอบตัวเรา แค่นั้นทุกคนก็มี
ความสุขได้แล้วอย่างนั้นใช่ไหม**

ใช่แล้วครับ คือผมว่ารัฐสวัสดิการก็สามารถช่วยยกระดับ
ชีวิตและโอกาสของผู้คนได้มาก ยกตัวอย่างเช่น
เรื่องสุขภาพ ถ้าคุณป่วย คุณก็คงไม่มีความสุขมากนัก
หรือถ้าญาติพี่น้องของคุณป่วย คุณก็ไม่น่าจะมีความสุข
เท่าไร ถ้าระบบรัฐสวัสดิการสามารถช่วยทำให้คุณรู้สึก
ปลอดภัย ช่วยให้คุณมีชีวิตได้ยืนยาวกว่าเดิมโดยไม่ต้อง
เผชิญกับโรคร้ายที่ร้ายแรง มีอาหารการกินที่เหมาะสม
ไม่ต้องเข้านอนด้วยความหิว นั่นแหละคือปัจจัยสำคัญ
ของการมีความสุข รวมทั้งการมีความสัมพันธ์ที่ดีจาก
ผู้คนรอบๆ ตัว แม้ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก
ในชีวิตก็ตาม

สิ่งเหล่านี้ได้มาจากการที่ผมสังเกตธรรมชาติของ
ผู้คนที่ผมเจอตามสถานที่ต่างๆ ที่ผมได้มีโอกาสไป
บางทีก็ไปในที่ที่มีสงคราม เช่น ตอนที่ไปประจำอยู่กรุง
คาบูล ประเทศอัฟกานิสถาน ผมพบว่าหลายปีที่ผ่านมา
สงครามดึงส่วนที่เลวร้ายที่สุดของคนบางคนออกมา
ขณะเดียวกันสงครามก็สามารถดึงส่วนที่ดีที่สุดของคน
ออกมาด้วย คนจำนวนมากค้นพบว่าตนเองมีทรัพยากร
ในชีวิตที่จะทำในสิ่งที่ดี ยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยเหลือ
คนอื่น ผมเชื่อว่าหลายคนมีความสามารถในตัวเอง
ที่จะทำได้ แต่เราไม่เคยเอาออกมาใช้ เนื่องจากเรามีชีวิต
ที่สงบสุข แต่เราก็เห็นแล้วว่าคนที่อยู่ในสถานการณ์ที่

ยากลำบากกว่าเรา กลับใช้ชีวิตที่สร้างผลลัพธ์ที่เป็น
บวกได้ สร้างสิ่งที่สวยงามได้

**ท่านทูตสามารถสร้างบรรยากาศอูทกตอนอยู่
กรุงคาบูลได้ไหม**

การใช้ชีวิตในสถานทูตช่วงภาวะแบบนี้มีข้อจำกัด
มากเหมือนกัน เพราะเราใช้ชีวิตอยู่หลังกำแพงสูง
ไม่สามารถออกไปดูหนังหรือกระทั่งไปช้อปปิ้งได้ การอยู่
ในสถานการณ์แบบนี้ทำให้คุณต้องใกล้ชิดกันมากขึ้น
มีโอกาสได้นั่งคุยกันในเรื่องนั้นเรื่องนั้นมากขึ้น เพราะก่อน
หน้านั้นเราอาจแทบไม่ได้คุยกันเลย ด้วยวิธีนี้ก็ทำให้เรา
มองเห็นกันและกันได้ชัดเจนขึ้น รู้จักเพื่อนร่วมงานมาก
ขึ้น ผมว่าตัวอย่างของเรื่องนี้ที่เห็นได้ชัดก็คือ เวลาอยู่ใน
สถานการณ์ที่เรามองเห็นจากภายนอกว่า มันอาจจะดูไม่
น่าอยู่ ดูไม่สุขสบายก็จริง แต่วิถีคิดหรือสภาวะจิตใจของ
คนที่มีความปรารถนาอยากจะทำอะไร หรือการมองหาสิ่ง
ที่เป็นแง่บวกในชีวิตนั่นเอง ที่ทำให้คนเรารู้สึกมีความสุข

**เมื่อสักครู่ที่ ท่านทูตพูดถึงกรุงคาบูล จริงๆ ก็มีเพื่อน
คนหนึ่งก็ไปทำงานที่คาบูลเคยบอกว่า บางทีต้องใช้
เลื้อยเถระกันกระสุนด้วย แต่เธอก็บอกว่าเธอมี
ความสุขดีที่อยู่ที่นั่น คือใช้ชีวิตประจำวันได้ แม้จะมี
ข้อจำกัดบางอย่าง แต่ก็ยังรู้สึกว่ามีความสุข
ผมว่านะ ถ้าคุณรู้สึกว่าตัวเองกำลังทำในสิ่งที่สร้างความ
แตกต่างให้กับชีวิต มันก็สามารถสร้างความพอใจให้กับ
ตัวเองได้ แล้วคุณก็จะมีมีความสุขในระดับหนึ่งอยู่แล้ว**

**ถ้าถามในมุมส่วนตัว ท่านทูตต้องทำอะไรบ้างถึงจะ
สร้างช่วงเวลาอูทกขึ้นมาได้ในเวลาที่ว่าง**

ก็ทำได้หลายมูมนะ เช่น การได้นั่งพูดคุยกับภรรยา คุยกับ
ครอบครัว หรือการประชุมกันที่สถานทูต ได้แลกเปลี่ยน
ความคิดเห็น หรือคุยเรื่องตลกๆ กัน บางทีผมก็มีความสุข
จากการได้ออกไปวิ่งจ็อกกิ้งในสวน เพราะตอนอยู่ที่
คาบูล วิธีเดียวที่ผมจะได้ออกกำลังกายก็คือการวิ่งบน
เครื่องวิ่ง ซึ่งไม่สามารถบรรยายความรู้สึกได้เลยจริงๆ
(หัวเราะ) เพราะมันน่าเบื่อมาก แต่อยู่ที่นี้ ผมว่าชีวิต
ดีกว่ามากที่ได้ออกไปวิ่งในสวนสวยๆ อย่างสวนลุมพินี
ได้เจอคนที่ออกมาวิ่งเหมือนกัน ที่สวนเป็นสถานที่ที่ผม
ชอบมาก บางทีผมก็ไปปิกนิกที่นั่น ไปเดินชมไม้ก็เคยนะ

**เมื่อพูดถึงเดนมาร์ก อะไรคือสิ่งแรกที่คุณขึ้นมาใน
ความคิดของท่านทูต หรืออะไรคือสิ่งที่เป็นตัวแทน
ของเดนมาร์กที่คนทั่วโลกน่าจะเห็นตรงกัน**

ผมว่าในโลกของการทูต เดนมาร์กและกลุ่มประเทศ
นอร์ดิกมีชื่อเสียงในเรื่องการแสวงหาความร่วมมือ เมื่อ
เราต้องไปประชุมบนเวทีสหประชาชาติ หรือเจรจาในเวที
ใดๆ เราจะพยายามหาทางประนีประนอมมากกว่าจะ

ยื่นกรานในจุดใดจุดหนึ่งเราพยายามที่จะมองหาทางออก รอบๆ ปัญหา นั้น เพราะทุกเรื่องมีความสัมพันธ์กันทั้งหมด

เวลาพูดถึงคนดังจากเดนมาร์ก เราจะนึกถึง อันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน หรือ ไอแซก ดิเนเซน นอกจากนี้ผู้กำกับอย่าง ลาร์ส ฟอน ทริเยร์ ยังเป็น อีกหนึ่งคนที่มีชื่อเสียงระดับโลก ท่านถูกเป็นแพน หนึ่งของผู้กำกับคนนี้ด้วยหรือเปล่า

ใช่ครับ แต่หนังเรื่องสุดท้ายของผู้กำกับคนนี้ที่ผมได้ดูก็ นานสักพักแล้ว ผมว่าหนังของลาร์ส ฟอน ทริเยร์ มีความ น่าสนใจ และแน่นอนว่าแตกต่างจากหนังอื่นๆ หนึ่งของ ลาร์สออกแบบมาเพื่อให้มีการคิดต่อยอด สร้างการ ถกเถียง ตั้งคำถามกับทุกสิ่ง และบางครั้งก็ทำให้คนดู ช็อก ต้องบอกว่าหนังของลาร์สหลายเรื่องไม่ได้มีประเด็น ที่เหมาะกับการโปรโมตแนวคิดฮุกกะ ตรงกันข้าม หนังสักเรื่องมีความน่ากลัวและหม่นหมองด้วยซ้ำ แต่ก็ต้องยอมรับว่าเป็นผู้กำกับที่ทำลายกำแพงในหลายๆ เรื่องโดยสิ้นเชิง

แบรนด์ของเดนมาร์กส่วนใหญ่มีการออกแบบ ที่เน้นความเรียบง่ายแบบมินิมัล ตรงนี้ท่านถูก เห็นด้วยไหม

คุณจะว่าอย่างนั้นก็ได้ เราไม่ค่อยเน้นให้มีรายละเอียด มากเกินไป แต่เน้นรูปโฉมสะอาดตา เรียบง่าย และสง่างาม

มีแบรนด์อะไรที่ท่านถูกคิดว่าเป็นตัวแทนของ ประเทศเดนมาร์กได้เป็นอย่างดีในตลาดโลก

มีสิครับ และคุณกำลังนั่งอยู่กับสินค้าชิ้นด้วย นี่เป็น บริษัทออกแบบเฟอร์นิเจอร์สัญชาติเดนมาร์กชื่อ ฟริตซ์ แฮนเซน (Fritz Hansen) เป็นตัวแทนทางการตลาด ให้กับแบรนด์เดนมาร์กทั้งเก่าใหม่ที่กำลังจะขยายตลาด เข้ามาในเมืองไทยมากขึ้น พวกเครื่องเรือนชาวเดนมาร์ก ออกแบบมาให้สร้างสภาพแวดล้อมที่น่าอยู่ เพราะชาว เดนมาร์กใช้เวลาอยู่กับบ้านมากกว่าข้างนอก

มีคนตั้งข้อสังเกตว่านั่นอาจจะเป็นเหตุผลว่า ทำไม บ้านของคนเดนมาร์กจึงน่าอยู่กว่าบ้านของคน ในหลายๆ ประเทศ

เป็นเรื่องจริงที่คนเดนมาร์กให้ความสำคัญกับการจัดตั้ง ที่อยู่อาศัยให้น่าอยู่ แต่ผมได้เรียนรู้ว่าคนไทยก็ทำ เช่นกัน แต่ใช่ครับ เราชาวเดนมาร์กเห็นว่าเป็นเรื่อง สำคัญที่จะสร้างบรรยากาศในบ้านให้เราสามารถ ผ่อนคลายและรู้สึกว่าเป็นโลกของเรา

คนไทยรุ่นใหม่มีนิยมเลือกอยู่คอนโดมีเนียมมากกว่า บ้าน เพราะราคาบ้านในกรุงเทพฯ ขึ้นในแพงขึ้น เรื่อยๆ ด้วยเหตุนี้เราจึงมักจะมีคนอยู่บ้านเป็น

ส่วนใหญ่ ในความเป็นจริงเป็นเรื่องยากหรือไม่ ที่จะหาช่วงเวลาฮุกกะในวิถีชีวิตแบบนี้

คนเดนมาร์กก็ไม่ได้มีพื้นที่บ้านกว้างขวางมากนัก เพราะราคาที่ดินในเมืองไม่ถูกเช่นกัน และยิ่งบ้านหรือ อพาร์ทเมนต์มีพื้นที่มากเท่าไร ก็ต้องเสียค่าทำความร้อน มากขึ้นเท่านั้น ซึ่งค่อนข้างแพงมาก อย่างไรก็ตาม ฮุกกะ ไม่ใช่สิ่งที่หาได้เฉพาะในบ้านหรือเป็นกิจกรรมภายใน เท่านั้น ในบางกรณีก็เป็นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผู้คน คุณสามารถสร้างเวลาดีๆ ขณะเดินเล่นในสวน หรือจิบ กาแฟในคาเฟ่ มืองค์ประกอบหลายอย่างเกี่ยวกับฮุกกะ แต่ข้อใหญ่ใจความก็คือ ทักษะคิด เป็นเรื่องของปฏิสัมพันธ์ ระหว่างผู้คน คุณอาจจะต้องประกอบให้ช่วงเวลาแบบ ฮุกกะเกิดขึ้นได้ง่าย แต่คุณก็ต้องมีทัศนคติที่ถูกต้องด้วย

พนักงานชาวเอเชียส่วนใหญ่มีวันหยุดที่สั้นกว่า คนยุโรป ท่านถูกจะมีคำแนะนำอย่างไรให้เรา พยายามหาสมดุลในการใช้ชีวิตให้ดียิ่งขึ้น

จากประสบการณ์ของผม ถ้าคุณหาสมดุลระหว่างชีวิต ส่วนตัวและชีวิตทำงานไม่เจอตลอดทั้งปี แล้วคุณไม่มี ความสัมพันธ์ที่มั่นคงกับคนรัก เพื่อนฝูง และครอบครัว คุณจะไม่สามารถตามจังหวะชีวิตได้ทัน ชีวิตดำเนิน ไปตามครรลองปกติ คุณไม่สามารถคาดหวังได้ว่า ภายในหนึ่งสัปดาห์ที่ได้หยุด คุณจะสามารถปรับชีวิต ให้สมดุลได้ ถ้าคุณไม่มีเวลาส่วนตัวมาก่อนเลยตลอด ทั้งปี มันไม่ได้ง่ายขนาดนั้น

ไม่ใช่ว่าท่านถูกดีดนิ้วบีบ แล้วช่วงเวลาฮุกกะจะ เกิดขึ้นใช่ไหม

มันไม่ได้เป็นไปในลักษณะนั้น คุณอาจจะต้องจัดการ อะไรให้เข้าที่เข้าทางเพื่อสร้างองค์ประกอบที่เหมาะสม แต่ฮุกกะเกี่ยวข้องกับเรื่องอื่นๆ รวมทั้งความสัมพันธ์ กับผู้คนด้วย บางครั้งเป็นเรื่องของการห้วงใยระหว่างกัน

คือต้องมีแนวคิดและทัศนคติที่ถูกต้อง เพื่อจะเริ่มต้น ปรับชีวิตเข้าสู่แนวทางอยู่ดีมีสุขแบบฮุกกะ

ใช่ และต้องดำเนินไปอย่างสม่ำเสมอ เพราะปรัชญา ความสุขแบบนี้ไม่เกิดขึ้นตามที่คุณจะบัญชาได้

ทุกวันนี้ เมื่อมองปัญหาที่เกิดขึ้นรอบโลก เรายังมี ปัญหาการโจมตีจากผู้ก่อการร้าย ยังมีสงคราม เกิดขึ้นในหลายๆ พื้นที่ และคนก็ยังรู้สึกว่าเป็น เรื่องยากที่เราจะหาความสุข หรือมีความรู้สึก ฮุกกะ แต่ท่านถูกก็ให้คำแนะนำมาแล้วว่าที่จริง ไม่ได้ต้องใช้ปัจจัยมากมายในการมีความสุข เพราะสุดท้ายแล้วก็อยู่ที่วิธีคิด

ใช่ครับ เป็นเรื่องของวิธีคิด แต่ก่อนอื่นผมขอพูดถึงเรื่อง การก่อการร้ายก่อน ซึ่งส่วนใหญ่เมื่อมีการก่อการร้าย

เกิดขึ้น คนมักจะเกิดความรู้สึกว่าไม่เข้าใจว่าทำไมถึงมีเรื่องเลวร้ายแบบนั้นเกิดขึ้นได้ ตอนนั้นหลายคนก็น่าจะคิดแบบนั้น แต่สำหรับผม การก่อการร้ายคือการสร้างสถานการณ์เพื่อเรียกร้องความสนใจ ถ้าเทียบกันแล้ว อัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนมีมากกว่าการเสียชีวิตจากการก่อการร้าย เพียงแต่เมื่อมีอุบัติเหตุบนท้องถนน คุณจะเห็นข่าวบ่อยมาก แต่เมื่อมีการก่อการร้าย ก็มักจะเป็นข่าวหน้าหนึ่ง ผมว่ามันไม่น่าจะเป็นทิศทางที่ถูกต้อง

แน่นอนว่าเราต้องทำทุกวิถีทางที่จะยับยั้งการก่อการร้าย เช่น ใช้กำลังทหาร แต่ขณะเดียวกันเราก็ควรมองไปไกลกว่านั้นด้วย เช่น การหาทางแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ หรือรากของปัญหา ซึ่งบางทีมันก็เริ่มมาจากประเด็นเดียว ตอนที่ผมเริ่มต้นอาชีพนักการทูต ผมบอกได้เลยว่ามีสงครามเกิดขึ้นทั่วโลกมากกว่าทุกวันนี้ด้วยซ้ำ และในอดีตมีความขัดแย้งรุนแรงมากมายเกิดขึ้นมาแล้ว เช่น ในแอฟริกา

ประเทศไทยเป็นประเทศที่น่าชื่นชมมากที่สามารถเอาตัวรอดจากสงครามมาได้โดยตลอด ในขณะที่ประเทศเพื่อนบ้านยังคงมีความขัดแย้งกันอยู่มากมาย

จริงอยู่ที่เมื่อเกิดสงคราม คนก็มีแนวโน้มที่จะคิดว่าโลกอยู่ในจุดที่เราไม่สามารถจะควบคุมอะไรได้อีกต่อไปแล้ว แต่ผมคิดว่าก็ไม่ถูกต้องนัก เราอาจจะเห็นความขัดแย้งหรือสงครามเกิดขึ้นในซีเรีย เยเมน แต่ถ้ามองภาพที่กว้างขึ้นกว่านั้น เราจะพบว่าสองทศวรรษที่ผ่านมา มีประเทศที่รบกันน้อยลงเรื่อยๆ หรือมีหลายประเทศที่หลุดพ้นจากความยากจนไปแล้ว ไม่รู้สิ ผมว่าผมเป็นคนที่มีมองโลกในแง่ดีอย่างที่รักษาไม่ได้ซะด้วย (หัวเราะ) ผมยืนยันว่าเราก็ควรจัดการกับปัญหาเลวร้ายต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบโลก แต่บางครั้งเราก็ควรจะบอกตัวเองว่า มันมีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นมากมายเช่นกัน เรื่องดีๆ หรือโครงการกรรมต่างๆ เป็นความจริงของชีวิต และดึงดูดสื่อให้รายงานมากกว่า เพราะหวังผลด้านจำนวนคนอ่าน หรือลูกค้า แต่ผมก็อยากนำเสนอแง่มุมดีๆ ของชีวิตไม่ทางใดก็ทางหนึ่งด้วย

ตอนไปปากีสถาน ผมก็พบว่าที่นั่นมีสงคราม มีปัญหาความขัดแย้ง จำได้ว่าเรามีโอกาสได้ไปช่วยสนับสนุนกิจกรรมของกลุ่มผู้หญิงนักบินเขากลุ่มหนึ่ง พวกเขาเกือบจะเป็นเขาลูกหนึ่งได้สำเร็จ แต่สภาพอากาศแย่มากจนไปต่อไม่ไหว และต้องลงมาในที่สุด ตอนนั้นพวกผมก็คิดว่า เราน่าจะส่งข่าวให้สื่อเกี่ยวกับนักบินเขาที่เป็นผู้หญิงในประเทศที่นำโดยผู้ชายบ้าง ผลคือ มีสื่อ นำข่าวไปลงกันเยอะมาก จำได้เลยว่ามีนักข่าวคนหนึ่งที่มาสัมภาษณ์ผมแล้วบอกว่า รู้สึกดีจังเลยที่ในที่ที่สุดก็ได้ทำข่าวที่เป็นแง่บวกเสียที (หัวเราะ) ☺

HOW TO HYGGE?

XXXXXXXXXXXX

การหาความสุขไม่ได้เป็นเรื่องยากเหมือนคำว่า 'ฮุกกะ' ขนบปึงรชาติดีสักก้อนกับกาแฟอุ่นๆ หรือการใช้เวลาละเลียดอ่านหนังสือเรื่องโปรดตามลำพังในห้องสมุด คาเฟ่ หรือที่บ้าน ส่วนสร้างความสุขแบบ 'ฮุกกะ' ได้ทั้งนั้น

XXXXXXXXXXXX

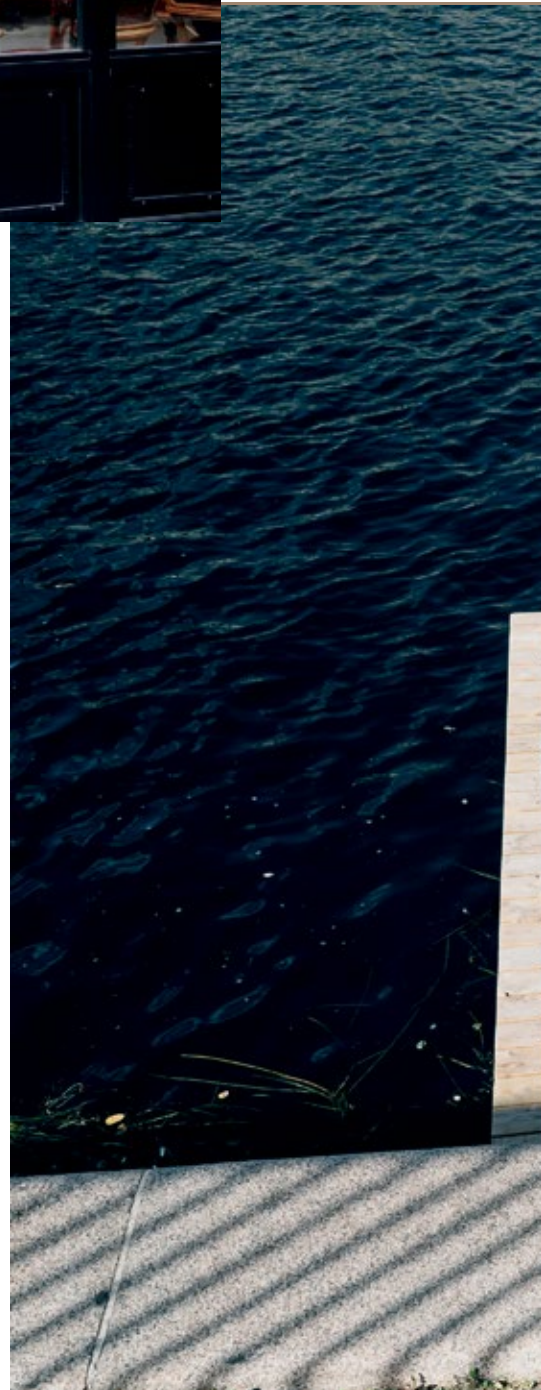

XXXXXXXXXXXX

เรามักจะรู้สึกสบาย
อบอุ่น ปลอดภัย เมื่ออยู่
ในบ้าน แต่อารมณ์แบบ
'ซุกกะ' เกิดขึ้นได้กับ
กิจกรรมกลางแจ้ง จะนั่ง
พักผ่อนในร้านกาแฟโปรด
จะเดินเล่นผ่านคนขายใน
สวน ออกกำลังกาย หรือ
เดินป่าใกล้ธรรมชาติ
ลองถ้าคุณมีความสุข
นั้นล่ะ 'ซุกกะ' แล้ว

XXXXXXXXXXXX

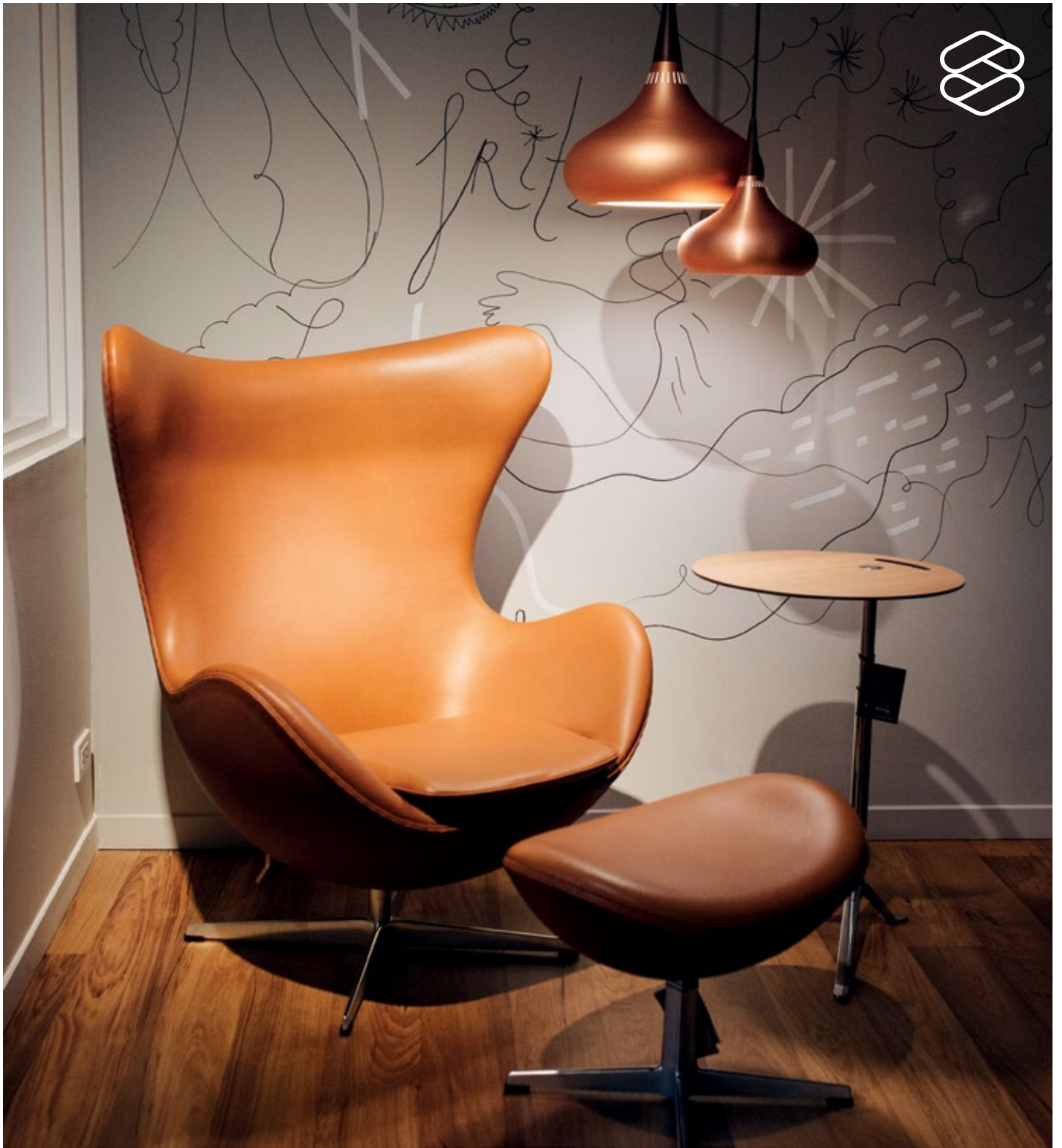

Available at Central Chidlom 4fl. and Paragon Department Store 2fl.

**TAKEO
KIKUCHI**

WWW.TAKEOKIKUCHITH.COM
facebook.com/TAKEOKIKUCHIthailand

LIFESTYLE

IT'S ALL ABOUT LIVING YOUR LIFE TO THE FULLEST

Republic of Fritz Hansen แหล่งรวมสินค้าตกแต่งบ้านและเครื่องเรือนจากหลากหลายดีไซน์อร์สัชชาติเดนมาร์กยกทัพมาบุกกรุงเทพฯ แล้ว

LIVING

เรื่อง ปิยพร อรุณเทริยงไทร ภาพ วรรณมน ไตรยศักดา

THE VALUE OF TIMELESS DESIGN

พวชม Republic of Fritz Hansen คอนเซปต์สโตร์
ในบ้านทรงไทยแห่งแรกของแบรนด์เฟอร์นิเจอร์ 150 ปี

ไฮไลต์ของบ้าน Republic of Fritz Hansen คือ การรวบรวมคอลเล็กชันสุดคลาสสิก เช่น เก้าอี้ EGG™ งานออกแบบระดับตำนานโดย อาร์นี ยาคอบเซน (Arne Jacobsen) นักออกแบบชาวเดนมาร์ก และคอลเล็กชันงานออกแบบที่ร่วมมือกับศิลปินร่วมสมัย เช่น ไอเม ฮายอน (Jaime Hayon)

‘เรียบง่าย ไร้กาลเวลา’

คือคำนิยามที่เรามักจะนึกถึงแทบทุกครั้งที่ได้เห็นงานออกแบบของแบรนด์เฟอร์นิเจอร์ระดับโลกอย่าง Republic of Fritz Hansen และเป็นคำที่ส่งสะท้อนตัวตนและปรัชญา ‘crafting timeless design since 1872’ ของแบรนด์ได้เป็นอย่างดี เพราะนี่คือแบรนด์เฟอร์นิเจอร์ชั้นนำจากประเทศเดนมาร์กที่มีประวัติศาสตร์มากกว่า 150 ปี โดยยึดหลักการผลิตด้วยมือเป็นหัวใจสำคัญ ยิ่งไปกว่านั้น Fritz Hansen ยังสร้างสรรค์ผลงานคอลเล็กชันร่วมกับนักออกแบบและสถาปนิกชื่อดังในแต่ละยุคสมัย เช่น เก้าอี้ EGG™ และ Swan™ ผลงานออกแบบโดย อาร์นี ยาคอบเซน และ เก้าอี้รุ่น PK22™ โดย พอล เคโฮล์ม (Poul Kjaerholm) ซึ่งล้วนแต่เป็นงานออกแบบระดับตำนานทั้งสิ้น

เมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 2560 บริษัท Norse Republics ซึ่งเคยประสบความสำเร็จจากการนำเข้าแบรนด์เฟอร์นิเจอร์ HAY มาแล้ว ได้เปิดตัวคอนเซปต์สโตร์ของ Republic of Fritz Hansen แห่งแรกในกรุงเทพฯ ในฐานะผู้นำเข้าแบรนด์รายเดียวในประเทศไทย แทนที่จะจัดในโชว์รูมหรือห้างสรรพสินค้าทั่วไป ทางบริษัทเลือกนำเฟอร์นิเจอร์จากคอลเล็กชันร่วมสมัยและคลาสสิกมาจัดวางอย่างเรียบง่ายในบ้านไทยอายุกว่า 70 ปีในซอยสมคิด ซึ่งตำแหน่งของเฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นดูจะสอดคล้องเข้ากับพื้นที่และสภาพแวดล้อมในบ้านได้อย่างลงตัว ไม่ชวนอึดอัดเคอะเขิน ที่สำคัญบ้านหลังนี้ได้รับการตกแต่งปรับปรุงใหม่ โดยที่ยังคงเก็บรักษาโครงสร้างและหน้าต่างไม้ทุกบาน ซึ่งเป็นเสน่ห์เฉพาะตัวของสถาปัตยกรรมไทยแห่งนี้อย่างยิ่ง

ที่พิเศษไปกว่านั้น THE STANDARD ยังได้ชมการสาธิตวิธีการเย็บเก้าอี้ EGG™ โดย ฮานส์ แมนเนอร์ฮาเกน (Hans Mannerhagen) ช่างฝีมือระดับตำนานของ Fritz Hansen จุดเด่นของเก้าอี้ตัวนี้คือ รูปทรงร่วมสมัย เรียบง่าย และใช้เทคนิคการเย็บหนังด้วยมือทั้งตัว โดย อาร์นี ยาคอปเซน ได้ออกแบบเก้าอี้ตัวนี้ขึ้นพร้อมกับ Swan™ สำหรับใช้ในล็อบบี้ของโรงแรม SAS Royal Hotel โดยเฉพาะ จนได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายและได้รับการยกย่องให้เป็นผลงานระดับไอคอนแห่งยุค โดยในปี 1971 พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช เคยประทับเมื่อครั้งเสด็จ เยือนประเทศเดนมาร์ก

ฮานส์เล่าให้เราฟังว่า เก้าอี้ EGG™ ที่จัดแสดงในงานนี้แตกต่างจากตัวอื่นๆ ที่เคยเย็บมา เพราะใช้วัสดุหนังของควายน้ำ (water-buffalo leather) เย็บเข้ากับเก้าอี้ทั้งตัว และเป็นการจับคู่ระหว่างดีไซน์ระดับตำนานกับวัสดุท้องถิ่นในไทยที่น่าสนใจ

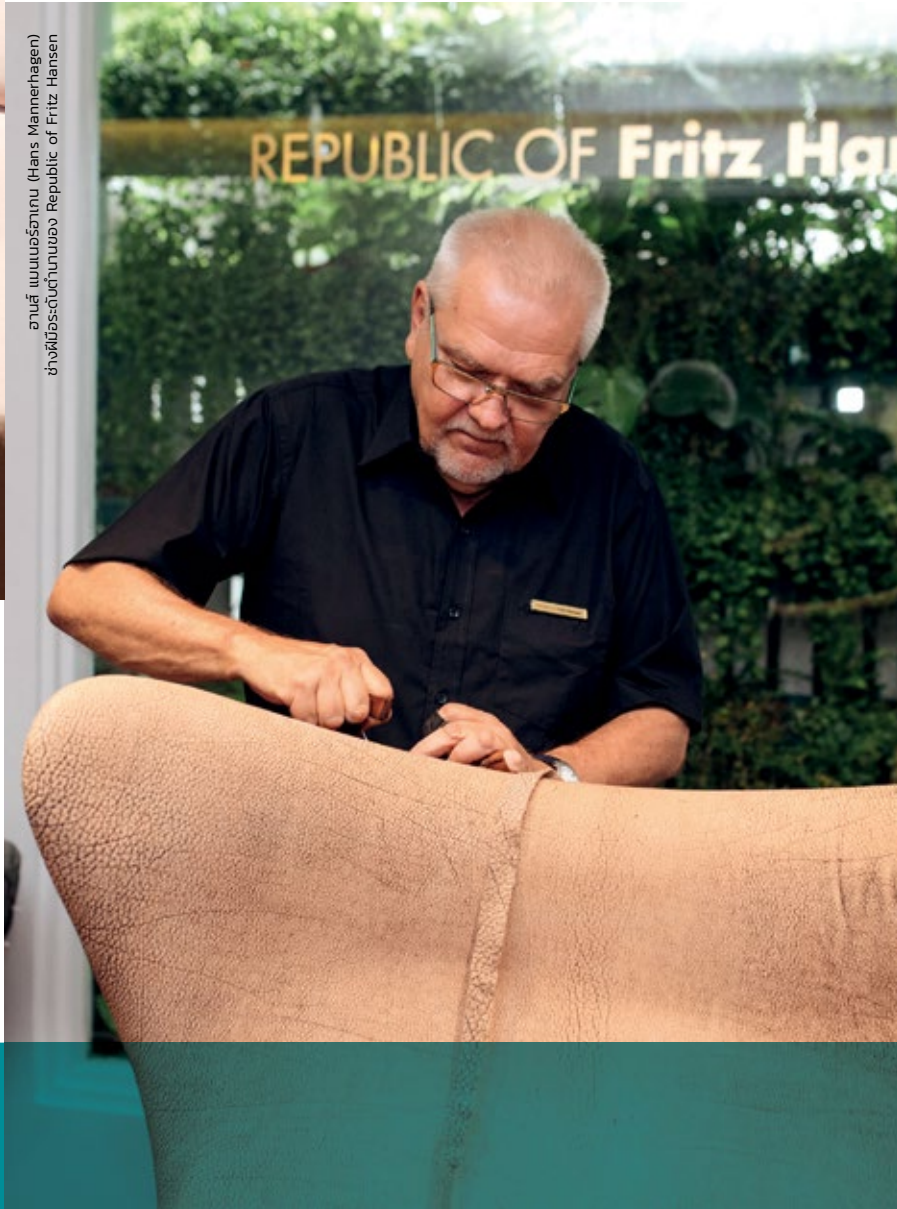
“ถ้าลองสัมผัสวัสดุ คุณจะรู้สึกได้เลยว่าหนังของเก้าอี้ตัวนี้ให้สัมผัสที่นุ่มและอบอุ่นกว่าเก้าอี้หนังตัวอื่นๆ”

ฮานส์ขึ้นชื่อว่าเป็นศิลปินที่เชี่ยวชาญด้านงานศิลปะหัตถกรรม เขาเข้าทำงานที่ Fritz Hansen ตั้งแต่ปี 1988 เย็บเก้าอี้มานับไม่ถ้วน และนี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาทำงานก่อนปลดเกษียณ

ฮานส์ แมนเนอร์ฮากูส (Hans Mannerhagen)
ช่างฝีมือระดับตำนานของ Republic of Fritz Hansen

เมื่อถามว่าทำไมเขาจึงยังคงหลงใหลในคุณค่าของงานฝีมือ ฮานส์ตอบว่า

“เวลาทำงาน ผมต้องใส่หัวใจลงไปด้วย ไม่อย่างนั้นผมจะไม่ชอบชิ้นงานที่ออกมาเลย

“สำหรับผม มันเป็นความรู้สึกที่พิเศษมาก ผมรู้ตั้งแต่วินาทีแรกที่วางแผ่นหนังลงบนแทมเพลตแล้วว่าเก้าอี้ตัวนั้นจะมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร

“สมมติว่าถ้าผมจะสลบหนังส่วนล่างขึ้นมาใช้แทนส่วนบนให้ได้ลายที่สวยงามขึ้น งานชิ้นนั้นก็ยังไม่สมบูรณ์ ผมคิดว่าหนังแต่ละแผ่นมีลวดลายและร่องรอยที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะอยู่แล้ว”

ภายในงาน เรายังได้พบกับ ไฮเม ฮายอน นักออกแบบเฟอร์นิเจอร์ร่วมสมัยจากประเทศสเปนที่เซอร์ไพรส์ผู้เข้าชมงานด้วยการเพนต์กำแพงให้ชมกันแบบใกล้ชิด

แวะไปชมงานออกแบบระดับตำนานและเฟอร์นิเจอร์ของนักออกแบบร่วมสมัยคนอื่นๆ ได้ที่บ้าน Republic of Fritz Hansen ซอยสมคิด เปิดวันจันทร์-ศุกร์ เวลา 10.00-19.00 น. และวันเสาร์-อาทิตย์ เวลา 13.00-19.00 น. ☺

“เวลาทำงาน ผมต้องใส่หัวใจลงไปด้วย ไม่อย่างนั้นผมจะไม่ชอบชิ้นงานที่ออกมาเลย”

THE VISION

เรื่อง ไอรดา รื่นภิรมย์ใจ ภาพ มวลตา วงศ์เจริญ

WHEN LOVE MEETS SKILL

ปฏิเสธไม่ได้ว่าวงการธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ในระดับพรีเมียมในเมืองไทยกำลังเติบโต และการเข้ามาของแบรนด์เฟอร์นิเจอร์ระดับพรีเมียมอย่าง **SONDER Living** ที่น่าจับตามอง เพราะเอกลักษณ์เรื่องการออกแบบที่น่าจะครองใจคนไทยได้ไม่ยาก และการนำเข้าเฟอร์นิเจอร์แบรนด์ดังในครั้งนี้ก็เป็นความร่วมมือของคนรักเฟอร์นิเจอร์อย่าง **ก้อย-ฐิตินันท์** และ **หญิง-บุษกุล เกียรติไพบูลย์** กับ **อิก-กมนนัทธ์ เต็มไตรรัตน์** แถมยังเป็นการทำงานกับคนในครอบครัว ที่ทำให้ทุกอย่างง่ายขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

THE BEGINNING

กมนันท์: เดิมเราเป็นคนทำงานเกี่ยวกับการออกแบบ ตกแต่ง และรับเหมาก่อสร้างอยู่แล้ว โดยตัวธุรกิจเป็นลักษณะ tumkey คือทำตั้งแต่ออกแบบจนถึงจัดตกแต่ง และเป็น prop stylist ให้ด้วย เราจึงอยากจะเติมไลน์สินค้าเฟอร์นิเจอร์ลอยตัวเข้าไปในธุรกิจที่เราอยากอยู่ จึงมองหาเฟอร์นิเจอร์ระดับพรีเมียมและมีคุณภาพ ซึ่งที่ผ่านมาเรารู้จักโรงงานที่ทำเฟอร์นิเจอร์ให้กับแบรนด์ SONDER อยู่แล้ว พอมีโอกาสก็เลยตัดสินใจเลือกแบรนด์นี้โดยหลังจากนั้นเราก็มารู้กับพี่ๆ ในเครือญาติกันว่าเราอยากจะทำเฟอร์นิเจอร์แบรนด์นี้ คุณหญิงและคุณก้อยก็สนใจ

ฐิตันท์: เราเป็นคนชอบเฟอร์นิเจอร์และของตกแต่งบ้าน ตอนไปงานแฟร์เฟอร์นิเจอร์ที่ต่างประเทศ เราเห็นว่าแบรนด์นี้มีความหลากหลาย เพราะประกอบไปด้วยงานของดีไซน์เนอร์หลายๆ คน แล้วก็ไม่ได้ชงงานของใครเป็นพิเศษ แต่จะให้ความสำคัญกับทุกแบรนด์ดีไซน์ที่รวมอยู่ภายใต้ SONDER Living อีกทั้งพวกเราก็เป็นญาติพี่น้องกันอยู่แล้ว เลยรู้สึกว่าน่าจะเป็นงานที่ทำร่วมกับครอบครัวได้ นอกจากนี้เรามองว่าการทำธุรกิจด้วยใจรัก มันน่าจะไปได้ด้วยดี เรารวมตัวกันเพราะเรารักในเฟอร์นิเจอร์ รักการตกแต่งบ้านให้สวยงาม แล้วยังมีส่วนผสมของคนที่มีความรู้เรื่องเฟอร์นิเจอร์ด้วย

บุษกา: ข้อดีอีกอย่างคือ ดีไซน์เนอร์แต่ละคนจะมีคาแรกเตอร์ที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งความแตกต่างเหล่านี้ยังสามารถผสมผสานในบ้านหลังเดียวกันได้ด้วย แล้วมันก็ออกมาดูสวยดี โชว์รูมที่นี้จะทำให้คุณเห็นว่า การมีกซ์เฟอร์นิเจอร์ของเหล่าดีไซน์เนอร์นั้นเป็นอย่างไร

THE DIFFERENCE WE MAKE

บุษกา: เราเป็นแบรนด์พรีเมียมที่เข้าถึงได้จริง บรรยากาศโชว์รูมไม่เกร็งจนเกินไป และมีราคาที่ต้องจ่ายได้ ดีไซน์เนอร์แต่ละคนภายใต้แบรนด์ SONDER ก็มีสไตล์ที่สามารถนำไปมีกซ์แอนด์แมตซ์กันได้อีกเยอะ

ฐิตันท์: เรามองว่าคนสมัยนี้ชอบซื้อของมีคุณภาพ เพราะมันอยู่ได้นาน คือลงทุนน้อย เพื่อให้อยู่ได้นาน แล้วก็เฟอร์นิเจอร์ตัวที่เราชอบจริงๆ

กมนันท์: ที่ SONDER Living มีสไตล์หลากหลายมาก มันเป็นแบรนด์ที่เมื่อคุณมาแกลเลอรีแล้วมีเฟอร์นิเจอร์ครบทุกอย่างทั้งบ้าน ตั้งแต่โคมไฟ โซฟา ไปจนถึงของตกแต่งบ้าน คือมาทีเดียวก็ซื้อครบจบทั้งบ้านเลย

งานครั้งนี้ เรารวมตัวกัน เพราะเรารักใน เฟอร์นิเจอร์ รักการตกแต่ง บ้านให้สวยงาม แถมยังมี ส่วนผสม ของคนที่มีความรู้เรื่อง เฟอร์นิเจอร์ ด้วย

THE MARKET

บุษกา: ตลาดเฟอร์นิเจอร์เมื่อปีที่แล้วเศรษฐกิจไม่ค่อยดีนัก ทำให้กระทบต่อตลาดระดับกลางเหมือนกัน แต่ตลาดระดับกลางและระดับบนนั้นยังไปได้อีกเยอะเลย เหตุผลคือ มีการสร้างคอนโดมิเนียมและบ้านเพิ่มขึ้นเยอะ แล้วถ้าดูให้ดี แบรินด์เฟอร์นิเจอร์ทั้งหลายในตลาดเพิ่มสาขาขึ้นมาอีกเยอะเหมือนกัน เราจึงรู้สึกว่า การนำเข้าเฟอร์นิเจอร์แบรนด์พรีเมียมในระดับนี้ มันมีตลาดที่เราสามารถไปได้อีกเยอะ จะเห็นได้จากหลายๆ เหล่าดีเวลลอปเปอร์ที่เริ่มหันมาทำที่อยู่อาศัยแบบไฮเอนด์มากขึ้น

THE STANDALONE SHOWROOM

กมนันท์: เรารู้สึกว่าเฟอร์นิเจอร์แบรนด์พรีเมียมส่วนใหญ่จะกระจุกตัวอยู่ในจุดเดียวกัน เช่น โซนทองหล่อ ห้างในเมือง หรือโซนเลียบบางด่วน แต่เราเลือกเปิดที่ถนนพระรามเก้า เพราะหนึ่ง เรามีพื้นที่เป็นของเราเอง เราจึงสามารถออกแบบอาคารทั้งหลังขึ้นมาได้เลยตามคอนเซ็ปต์ของเรา สอง คือย่านพระรามเก้าก็เป็นเหมือนโซน CBD ใหม่ เป็นโซนที่กำลังพัฒนา กลายเป็นโซนที่กำลังเกิดการสร้างอะไรใหม่ๆ แล้วมันก็ไม่ได้อไกลจากคอมมูนิตี้มอลล์เลย เดินทางสะดวก และยังสามารถจัดสรรพื้นที่ให้พอเพียงกับการขายเฟอร์นิเจอร์และของตกแต่งที่หลากหลาย แล้วเราก็เห็นการสร้างประสบการณ์ลูกค้าที่เข้ามาในโชว์รูมแห่งนี้ คือลูกค้าเข้ามาจะรู้สึกเหมือนมาเที่ยวบ้านเพื่อน มีการต้อนรับ มีขนมมีน้ำให้รับประทาน ใครอยากมาปรึกษาเรื่องการแต่งบ้านก็ถือแปลนบ้านมาได้เลย เรายินดีให้คำปรึกษาทุกคน แม้จะไม่ได้ซื้อเฟอร์นิเจอร์ของเรา

ฐิตันท์: เราคิดว่าโชว์รูมที่ตั้งสูงเด่นคือโลน มันทำให้เรามีพื้นที่กว้าง ที่นี้เป็นเหมือนบ้านหลังใหญ่ มีพื้นที่ของโซนที่หลากหลาย ทำให้คนรู้สึกว่ามันเป็นบ้านจริงๆ เราเลยมองว่าที่มันโดดเด่นที่ทำให้คนอยากเข้ามา

บุษกา: แล้วเราก็รู้สึกว่ามันเป็นการคัดกรองกลุ่มเป้าหมายลูกค้าเราไปในตัว เพราะคนที่ตั้งใจเข้ามาหาเราก็มีความน่าจะเป็นที่จะซื้อสินค้าของเราเพิ่มขึ้น เราลงทุนเยอะ เพราะเราต้องการให้ที่นี่เป็น destination หนึ่งในพื้นที่โซนพระรามเก้า ถ้าคุณเดินทางมาที่โซนนี้ ที่นี่จะเป็นหนึ่งในสถานที่ที่คุณต้องมา ☺

2559

SONDER Living เป็นไลฟ์สไตล์คอนเซ็ปต์แรกที่เปิดตัวครั้งแรกในเมืองลอสแอนเจลิส เมื่อต้นปี 2559 และได้รับการต้อนรับที่ดีเยี่ยมจากนักออกแบบและเซลเบรตีชื่อดัง

2560

SONDER เพิ่งเปิดตัวแฟล็กชิปแกลเลอรีที่เมืองไทยในชื่อ SONDER Living เมื่อวันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ที่ผ่านมา

TIMELINE

2560

ภายใต้แบรนด์นี้มีนักออกแบบตกแต่งบ้านมาร่วมงานด้วยมากมาย ไม่ว่าจะเป็น Thomas Bina, Kelly Hoppen, Boyd, Andrew Martin, Maison 55, Nellcote Studio และ Coup&Co. ทำให้แม้จะเปิดมาเพียง 1 ปี ก็สามารถขยายสาขาไปมากกว่า 8 แห่งทั่วโลกแล้ว

THESTANDARD.CO

NEWS • CULTURE • LIFESTYLE • VIDEO AND MORE

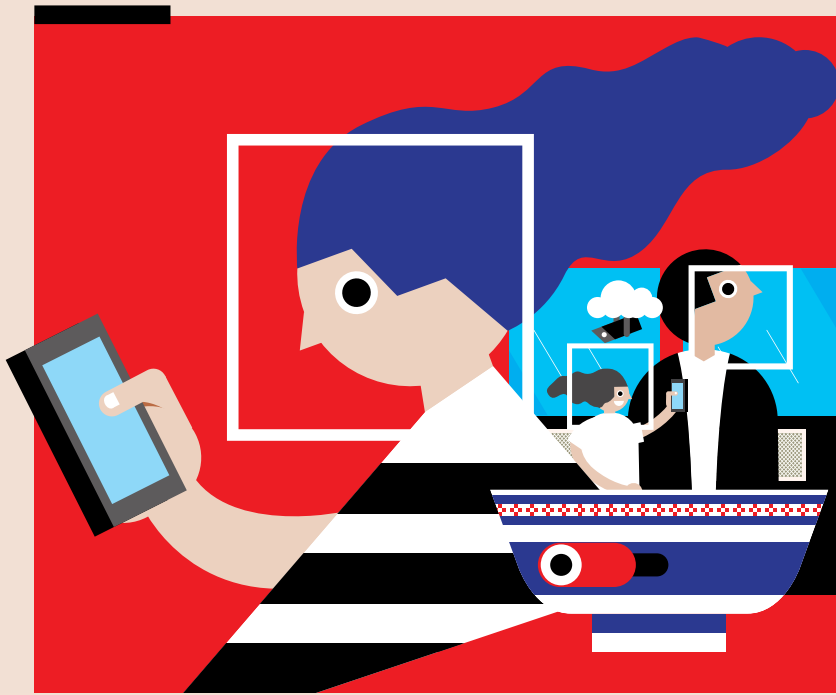

ภาพประกอบ Jackkrit Anantakul

OPINION

THOUGHT-PROVOKING PERSPECTIVES FROM ACCLAIMED COLUMNISTS

ทัศนะจากเหล่าคอลัมนิสต์หลากหลายสาขาอาชีพ ที่พทมุมมองแตกต่างมานำเสนอแบบสนุกสนาน น่าอ่าน และให้ข้อคิดมากมาย

FACIAL PAYMENT ของมีค่าที่หายไปในช่วงพริบตา

การตัดสินใจด้วยอารมณ์ชั่ววูบในการซื้อของผ่านร้านค้าออนไลน์ เริ่มมีอันตรายมากขึ้นในระยะหลัง เช่น เมื่อสักครู่ ผมเพิ่งรอดพ้นเงื้อมมือของความอยากได้ แกดเจ็ตใหม่โดยไม่จำเป็นอย่างหวุดหวิด ระหว่างที่เข้าสู่กระบวนการจ่ายเงิน ใส่ข้อมูลส่วนตัวและหมายเลขบัตรเครดิต ต่อด้วยการสอส์รหัส OTP ส่งมายืนยันว่าผมเป็นผู้ใช้บัตรจริงๆ จังหวะนั้นเกิดลั้งเลสองจิตสองใจจะซื้อดีไม่ซื้อดี เสี่ยงเตือนบนมือก็บ่งบอกว่ารหัสเลข 6 ตัวมาถึงแล้ว เลี้ยววินาทีนั้นเองที่นิ้วผมเลื่อนเมาส์ไปคลิกปิดหน้าต่าง แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ “เฮ้อ... เกือบโปลา~”

เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง และถ้าให้คาดเดาแบบไม่มีหลักฐานใดๆ ยืนยัน ก็เชื่อว่าเหตุการณ์แบบนี้ไม่น่าจะเกิดขึ้นกับผมเพียงคนเดียว เพราะเมื่อการใช้ชีวิตของมนุษย์โยกย้ายจากแอนะล็อกไปสู่ดิจิทัล สิ่งที่เกิดขึ้นตามไปด้วยคือเม็ดเงินเพื่อการจับจ่ายซื้อของในกระเป๋า ร้านค้าอันใหญ่และผู้ให้บริการบัตรเครดิตต่างรู้ถึงความจริงข้อนี้เป็นอย่างดีที่เห็นมีปลาให้จับ ที่นั่นก็มีคนจับปลา พวกเขาปรับตัวให้เข้ากับพฤติกรรมของผู้ใช้งาน

อย่างดีเยี่ยม เน้นการพัฒนาเทคโนโลยีที่ย่นระยะเวลาจากตระการสินค้าไปยังจุดคลิกจ่ายเงินให้เร็วที่สุด ยิ่งลดขั้นตอนลงได้มากเท่าไร คนใช้งานก็มีโอกาสที่จะกด “จ่าย” ได้รวดเร็วมากขึ้นเท่านั้น ยกตัวอย่าง Buy Now with 1-Click ของ Amazon ที่กดปุ่มซื้อปุ๊บโดยใช้ข้อมูลที่เราเคยใส่ไว้แล้ว ไม่ต้องมีขั้นตอนอะไรเพิ่มเติมอีก ความสะดวกรวดเร็วของออนไลน์ข้อนี้บังได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของการใช้ชีวิตของคนยุคนี้ไปแล้วอย่างไร้ข้อกังขา แต่เทคโนโลยีขั้นใหม่ที่เรียกว่า Facial Payment กำลังจะกลายเป็นก้าวใหม่ของระบบการเงินออนไลน์ในอนาคตอันใกล้ มันถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นช่องทางด่วนลดขั้นตอนการใส่ข้อมูลแบบปัจจุบัน ช่วยให้ลูกค้าสามารถจับจ่ายซื้อของได้สะดวกและรวดเร็วมากยิ่งขึ้นเพียงพริบตา เงินในบัตรเครดิตก็ถูกหักจ่ายค่าสินค้าได้ทันที ฟังเหมือนการพูดเปรียบเปรยแต่ไม่ใช่เลย นี่คือนวัตกรรมที่เกิดขึ้นจริงๆ ในประเทศจีน

Facial Payment ได้รับการพัฒนาขึ้นจากเทคโนโลยี Facial Recognition ที่เราค้นเคยกันดี นึกถึงตอนที่เรารู้จักรูปขึ้น Facebook แล้วมีกล้องสีเหลี่ยมขึ้นบนหน้าของคนในรูป

ให้กดแท็กเพื่อน นั่นแหละครับ Facial Recognition มันเป็นเทคโนโลยีที่อยู่มานานแล้วหลายปี โดยไม่กี่ปีก่อน มันดูอยู่เปลี่ยคล้ายพีเจอาร์เล็กๆ เพื่อความสนุกที่ความแม่นยำค่อนข้างต่ำ หลายครั้งมันใส่กรอบผิดที่ผิดทาง จนบางทีอดซ้ำไม่ได้ว่าทำไมตุ๊ดเด็กถึงกลายเป็นหน้าเพื่อนคนหนึ่งไปได้ แต่ตอนนี้หลังจากมีการประยุกต์ใช้ Deep Reinforcement Learning (เทคโนโลยีเดียวกับ AlphaGo) ความถูกต้องของการประมวลรูปภาพนั้นถูกต้องและเชื่อถือได้อย่างน่าเหลือเชื่อ ถึงขนาดที่ว่าบางครั้งมันสามารถแยกแยะใบหน้าของคนในภาพเบลอๆ ได้ดีกว่าสายตาของมนุษย์ซะอีก

Face++ (อ่านว่า เฟสพลัสพลัส) บริษัทสตาร์ทอัพสัญชาติจีนที่มีมูลค่าประมาณถึง 3.5 หมื่นล้านบาท พวกเขาพัฒนาเทคโนโลยี Facial Recognition ที่มีความแม่นยำโดยการตรวจจับความเคลื่อนไหวของตำแหน่งต่างๆ บนใบหน้ากว่า 83 จุด พวกเขาใช้เทคโนโลยีขั้นนี้ในระบบรักษาความปลอดภัยของบริษัท โดยจะมีกล้องหลายสิบตัวจากมุมต่างๆ ทั่วพื้นที่เพื่อเช็คใบหน้าของผู้คนที่อยู่ในบริเวณนั้น (เหมือนกับ Big Brother ในหนังสือเรื่อง 1984 ของ จอร์จ ออร์เวลล์ (George Orwell) จนน่าขนลุก) การเข้าออกตัวอาคารหรือห้องต่างๆ ก็ใช้ระบบสแกนใบหน้าแบบนี้เช่นเดียวกัน

เทคโนโลยีขั้นนี้ถูกนำไปใช้ประโยชน์หลากหลายรูปแบบ ทั้งในแอปพลิเคชันของ Didi (หรือที่รู้จักกันดีในนามของ Uber สัญชาติจีน) เพื่อให้ผู้โดยสารใช้คอนเฟิร์มว่าคนขับรถไม่ใช่ตัวปลอม โดยการถ่ายรูปแล้วเช็กกับฐานข้อมูลของบริษัทได้ทันที (ถ้าเอามาปรับใช้กับฐานข้อมูลคนขับรถแท็กซี่ที่บ้านเราก็อาจเพิ่มความปลอดภัยมากขึ้น) หรือสำหรับการจ่ายเงินด้วย Alipay ที่มีคนใช้ถึง 120 ล้านคนทั่วประเทศ วิธีการทำงานของมันค่อนข้างง่ายเลยที่เดียวคือ อัปโหลดภาพใบหน้าของเราเข้าฐานข้อมูลโดยการถ่ายรูปเซลฟี บันทึกรายละเอียดของเรา ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ และแน่นอนว่าข้อมูลทางการเงินต่างๆ อย่างบัตรเครดิตเพื่อการใช้จ่าย เมื่อถึงเวลาต้องการใช้เงิน แอปฯ Alipay บนมือถือก็จะบอกให้คุณยกกล้องขึ้นมาถ่ายรูป อาจจะสั่งให้คุณขยับปาก สายหัว หรือกะพริบตา เพื่อพิสูจน์ว่าคุณมีตัวตนจริงไม่ใช่เอารูปถ่ายมาหลอก (เรียกว่า liveness test) ก็เป็นจบการทำงาน ไม่มีการใส่พาสเวิร์ด

THE AUTHOR

โสทรณ สุภม้งมี

ทำงานเป็นโปรแกรมเมอร์ให้กับบริษัท Intel และ Microsoft เป็นหนึ่งในทีมที่เริ่มต้นเสิร์ชเอนจิน bing.com ตอนนั้นดูแลธุรกิจค้าส่งของครอบครัวที่จังหวัดเชียงใหม่ ลงทุนในตลาดหุ้น เขียนหนังสือเป็นงานอดิเรก (ก่อนนี้เคยกว่างานประจำเสียอีก) มีคาเวอสน์เรื่องเทคโนโลยี และเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ รักษาอ่านและการเขียนมาตั้งแต่เด็ก ชอบอ่านหนังสือแนว non-fiction โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและเทรนด์เทคโนโลยีที่กำลังเป็นที่น่าสนใจ

เราอาจจะไม่รู้เลยว่าเพื่อแลกกับความสะดวกสบายอย่างการกะพริบตาถ่ายเซลฟี่จ่ายเงิน ซื้อสินค้า ชั่วพริบตาเดียวกันนั้นนอกจากเงินที่มีค่าในกระเป๋าที่หายไปแล้ว อีกสิ่งหนึ่งที่หาค่ามิได้และอาจจะไม่มีทางได้กลับคืนมาอีกเลยคือ ‘ความเป็นส่วนตัว’

พินโค้ด เลขสามตัวหลังบัตร รอรหัส OTP อะไรมากมายอีกต่อไป ยกเครื่องขึ้นมากะพริบตาปั๊บ จ่ายเงินได้ทันที (บอกแล้วว่าไม่ได้เปรียบเปรย)

แม้กระทั่งเสิร์ชเอนจินเจ้าใหญ่ของจีนอย่าง Baidu ก็กำลังเร่งพัฒนาเทคโนโลยี Facial Recognition เช่นเดียวกัน จากผลการวิจัยที่ถูกตีพิมพ์ออกมาบอกว่าระบบของพวกเขาสามารถแยกแยะใบหน้าของคุณได้เทียบเท่าใกล้เคียงกับสายตามนุษย์ โดยตอนนี้ Baidu กำลังพัฒนาระบบซอฟต์แวร์ที่ทำให้ผู้โดยสารรถไฟสามารถรับตั๋วที่เครื่องจำหน่ายตั๋วได้เพียงแค่วิวหน้าของตัวเองกับกล้อง บริษัทยังร่วมมือกับสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อใช้เทคโนโลยีชนิดนี้แทนการใช้ตั๋วเพื่อเข้าชมสถานที่อีกด้วย

ยังมีอีกหลายธุรกิจที่กำลังพยายามประยุกต์ใช้เทคโนโลยีของ Face++ อย่างเช่น เวลาลูกค้าที่เป็นคนมีชื่อเสียงเดินเข้ามาในร้านค้าตามห้างสรรพสินค้า ระบบส่งเมสเสจแจ้งเตือนพนักงานว่ามีลูกค้า VIP เดินเข้ามาให้ไปต้อนรับหน่อย กรณีร้านอาหารหรือร้านอาหาร เมื่อมีลูกค้าประจำเดินเข้ามา พวกเขาก็อาจจะทักทายด้วยน้ำเสียงอันเป็นมิตรอย่างอบอุ่น “ยินดีต้อนรับคุณ... วันนี้รับเหมือนเดิมหรือเปล่าครับ” การบริการแบบนี้ทำให้ลูกค้ารู้สึกเป็นคนที่สำคัญและอยากกลับมาใช้บริการต่อไปเรื่อยๆ ความเป็นไปได้ที่นั่นมากมายเหลือเกิน

แต่นอกเหนือจากเหตุผลทางธุรกิจแล้ว ดูเหมือนว่ายังมีอีกเหตุผลหนึ่งที่ชวนเสียสันทัดหลังแอบแฝงอยู่อีกชั้นหนึ่ง เทคโนโลยีขึ้นนี้ถูกนำมาใช้ที่ประเทศจีนก่อนที่อื่น เพื่อตอบสนองของแนวทางของรัฐบาลเพื่อใช้สอดส่องควบคุมประชากรบนท้องถนน พูดอีกอย่างหนึ่งคือใช้สอดแนมกลุ่มคนที่พวกเขาอยากจับตามองเป็นพิเศษ มีข่าวมากมายที่รัฐบาลจับประชาชนที่ต่อต้านนโยบายการบริหารประเทศ มีการกักขังและทากรณกรรมที่เป็นประเด็นอื้อฉาวอยู่บ่อยครั้ง ประเทศจีนมีฐานข้อมูลภาพถ่ายของประชากรมากมาย กล้องวงจรปิดตามท้องถนนสามารถใช้ซอฟต์แวร์ของ Face++ ตรวจสอบใบหน้าของผู้คน

ที่เดินไปมากับฐานข้อมูลของผู้ต้องสงสัยในคดีต่างๆ ได้อย่างไม่ยากเย็น รัฐบาลสามารถกล่าวได้ว่านี่เป็นมาตรการเพิ่มความปลอดภัยให้กับประชาชนทั่วไป เพื่อป้องกันเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ อย่างการก่อการร้าย อาชญากรรมต่างๆ บนพื้นที่สาธารณะ แต่ถ้ามองในมุมกลับกันว่า แล้วถ้าเราไม่ยอมถูกจับตามองล่ะ เราไม่มีทางเลือกอื่นเลยหรือ

ผมอยากให้ลองหลับตาแล้วจินตนาการภาพหนึ่งในหัวไปพร้อมกัน ถ้าเกิดเทคโนโลยีชนิดนี้ถูกนำมาใช้ในบ้านเมืองเราในรูปแบบเดียวกัน ไม่ใช่เพียงเพื่อความรวดเร็วในการซื้อของออนไลน์ แต่เพื่อความ ‘สงบสุข’ ของประชากร โดยมีคนคอยสอดส่องติดตามดูพวกเราจากกล้องวงจรปิดต่างๆ จากทุกหัวมุมตึก เหมือนมีดวงตาที่มองไม่เห็นคอยจดจ้องการกระทำทุกอย่างอยู่ใกล้ๆ ตลอดเวลา การออกไปเดินข้างนอกแล้วต้องคอยหลบหน้าพวงหลัง มันชวนให้รู้สึกอึดอัดแทบหายใจไม่ออกเลยทีเดียว

ถึงแม้ว่าตอนนี้เทคโนโลยี Facial Recognition อย่าง Face++ ยังจำกัดอยู่แค่ในประเทศจีน แต่แน่นอนว่าอีกไม่นานมันคงถูกนำไปใช้ในประเทศอื่นๆ ด้วยเหตุผลที่แตกต่างกันออกไป อาจจะเพื่อการพัฒนาธุรกิจ เพิ่มความเร็วให้กับลูกค้า เพิ่มกำไรไหลเวียนของเม็ดเงินในระบบให้มากขึ้น เพื่อความปลอดภัยของผู้โดยสารในการตรวจสอบคนขับรถ เพื่อประโยชน์ในการค้นหาบุคคลที่สูญหาย หรือแม้แต่เพื่อเหตุผลทางกฎหมายต่างๆ ที่รัฐบาลนั้นๆ สร้างขึ้นมา แต่อย่าลืมว่าในบางสถานที่กฎหมายเป็นแค่เครื่องมือของผู้กุมอำนาจเพียงเท่านั้น เราอาจจะไม่รู้เลยว่าเพื่อแลกกับความสะดวกสบายอย่างการกะพริบตาถ่ายเซลฟี่จ่ายเงินซื้อสินค้า ชั่วพริบตาเดียวกันนั้นนอกจากเงินที่มีค่าในกระเป๋าที่หายไปแล้ว อีกสิ่งหนึ่งที่หาค่ามิได้และอาจจะไม่มีทางได้กลับคืนมาอีกเลยคือ ‘ความเป็นส่วนตัว’

ภาพ: นงนุช นิสากอร์ม ริตตะไพบ

ผมไปลาออกแล้วเขาเอาเงินพาดหัวผม

Q: ผมเบื่องานที่ทำอยู่ตอนนี้มาก มีปัญหาหลายอย่างมาก แต่พอไปบอกหัวหน้าว่าจะลาออก เขากลับเพิ่มเงินเดือนให้ผมมากกว่าเดิม ผมควรทำอย่างไรดีครับ

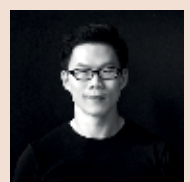
A: ที่ถามก็คือไม่รู้จะเอาเงินไปใช้กับอะไรใช่ไหม จีนเอามาให้พี่ อ่าๆ ไม่ใช่แล้ว

ความจัญไรของโลกการทำงานอย่างหนึ่งก็คือ บางครั้งบริษัทจะเห็นคุณค่าก็ต่อเมื่อเราเอ่ยปากจะขอลาออก พอจะลาออกปั๊บก็เกิดไม่ยอมเสียเราขึ้นมาซะอย่างนั้น (แต่ตอนอยู่ก็ไม่ได้จะให้การเติบโตอะไรกับเราเท่าไรหรอกนะ) ก็เลยพาดเราด้วยเงิน อยกาลาออกซะใหม่ เอาเงินไปซะ ทีนี้ยังมีปัญหาอยู่ไหม เยียบเลยอะ!

นั่นทำให้บางคนใช้วิธีการขอลาออกเพื่อเป็นการเพิ่มเงินเดือน (ก็แห่ม... ทำงานโดยไม่หือไม่โอ้อ มีหรือเขาจะขึ้นเงินเดือนให้เยอะๆ ไม่มีทาง บางคนก็คิดอย่างนี้) ซึ่งบางคนใช้แล้วได้ผล บางคนก็จบไปกับคำตอบว่า “เหอะคะ เงินตามสบายค่ะ”

ทุกคนที่เดินเข้าไปบอกว่าจะลาออกนั้น มีปมปัญหาบางอย่างที่ทำให้เขาตัดสินใจจะออกไปเริ่มต้นใหม่อยู่แล้ว ปัญหาคือหัวหน้าบางคนอาจใช้วิธีการเพิ่มเงินเพื่อจบปัญหา

THE AUTHOR

ท๊อฟฟี่ แบนด์ชอว์

เจ้าของเพจท๊อฟฟี่แบนด์ชอว์ (Facebook.com/toffybradshawwriter) หรือ ชยานัท วงศ์มณี อดีต Communications Director ของบริษัทฟาร์เอเจนซียักษ์ใหญ่ระดับโลก ที่ตัดสินใจลาออกจากคอมพิวเตอร์มาทำธุรกิจของตัวเอง และตั้งใจจะใช้การเขียนเพื่อทำให้อ่านง่ายขึ้นกว่าที่เขา

ถ้าเขาเห็นคุณค่าของคุณจริง เห็นว่าการแก้ปัญหาจะทำให้องค์กรดีขึ้น และรักษาคณคุณภาพได้ เขาจะลงมือแก้ไขอย่างจริงจัง แสดงว่าองค์กรนี้ให้คุณค่ากับคนทำงาน เหมือนแพนกันนะครับ อยากให้เราอยู่แค่นั้น เราดูออกได้จากการกระทำ

ผมไม่ทราบว่ามีปัญหาที่แท้จริงที่ทำให้คุณเดินไปลาออกคืออะไร คำถามที่ผมอยากถามกลับก็คือ แล้วปัญหานั้นได้รับการแก้ไขหรือไม่ จากการเข้าไปคุยกับหัวหน้าในครั้งนั้น นอกจากเสนอทางออกด้วยการให้เงินเพิ่มเพื่อให้คุณเปลี่ยนใจ

ถ้าปัญหาที่ทำให้คุณอยากลาออกคือเรื่องเงินเดือน แล้วหัวหน้ายื่นข้อเสนอมเพิ่มเงินเดือนให้ นั่นแปลว่าปัญหาได้ถูกแก้แล้ว แต่ถ้าปัญหาของคุณเป็นเรื่องอื่น เช่น การไม่มี career path ในที่ทำงาน อยู่แล้วตัน อยู่แล้วตาย มีความขัดแย้งกับเพื่อนร่วมงาน มีการประเมินผลงานอย่างไม่เป็นธรรม มีการเมืองในที่ทำงาน งานที่ไม่ทำทำอีกต่อไป ฯลฯ ปัญหาเหล่านี้ได้รับการแก้ไขหรือไม่ อย่างไร

ไหนๆ จะให้เงินแล้ว ผมคิดว่าสิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่คุณควรถามและมีสิทธิ์จากหัวหน้า ถ้าได้เงินเดือนมากขึ้น แต่ปัญหาที่ทำให้ไม่สบายใจยังอยู่เหมือนเดิม คงมีแต่คนที่ตอบได้ว่าจะอยู่ได้ไหม สบายใจที่จะอยู่หรือเปล่า

เพราะเมื่อไหร่ที่เขายื่นเงินมาให้เพื่อจบปัญหา (ที่เขาจะไม่ยอมแก้) แล้วคุณก็กระโดดจับเงินนั้น แปลว่าจากนี้ไปคุณจะไม่สามารถทำอะไรได้อีกแล้ว เพราะเขาให้เงินเป็นคำจัดการความรู้สึกของคุณเรียบร้อยแล้วที่เหลือคือ ห้ามบ่น เพราะถ้าให้เงินแล้วยังบ่นอีก นั่นคือปัญหาของคุณ ไม่ใช่ปัญหาของเขา เขาถือไฟเหนือคุณแล้วนะครับ และเรามีค่าแค่เงินที่ถูกเขาฟาด ยังไงก็ไม่มีสิทธิ์ทำอะไรได้อีกต่อไป ไม่มีอะไรได้มาฟรีๆ ครับ เมื่อเขาให้เงินมากขึ้น เขาย่อมคาดหวังจากคุณมากขึ้น และใช่ครับ... เขาย่อมคาดหวังให้คุณอดทนมากขึ้นด้วย

ความน่ากลัวของการถูกเอาเงินฟาดเรื่อยๆ ก็คือ เมื่อมีค่าตัวมากขึ้น แต่คุณไม่ได้ให้คุณค่าอะไรตอบกลับมาที่บริษัท เมื่อนั้นคุณจะหมดความหมาย เพราะเขารู้สึกว่าทำไมต้องจ่ายแพงด้วย ในเมื่อสามารถจ่ายเงินจ้างคนที่ถูกกว่านี้ได้

ตอนนั้นล่ะที่จะมาจริง

ผมคิดว่าคนเป็นพนักงานมีสิทธิ์จะบอกปัญหาที่เขาไม่สบายใจ และมีสิทธิ์จะขอทราบแนวทางการแก้ไขปัญหาจากหัวหน้าได้ เพราะนั่นหมายถึงการหาทางออกเพื่อปรับปรุง

งานให้ดีขึ้น ทำให้ที่ทำงานดีขึ้น สิ่งเหล่านี้ต้องได้รับความร่วมมือจากทั้งหัวหน้าและลูกน้อง

ไม่แน่ใจว่าคุณได้บอกปัญหาให้หัวหน้ารับทราบหรือเปล่า ถ้าทราบแล้วเขาเสนอทางแก้ไขอะไรบ้าง ต้องเคลียร์ให้ชัด ถ้าจะแก้กันอย่างไร ภายในระยะเวลาเท่าไร มีอะไรที่เราจะสามารถช่วยกันและกันได้ บางเรื่องหัวหน้าอาจไม่ทราบว่ามีปัญหาอยู่ จึงควรคุยกันตรงๆ เพื่อหาทางออกร่วมกัน

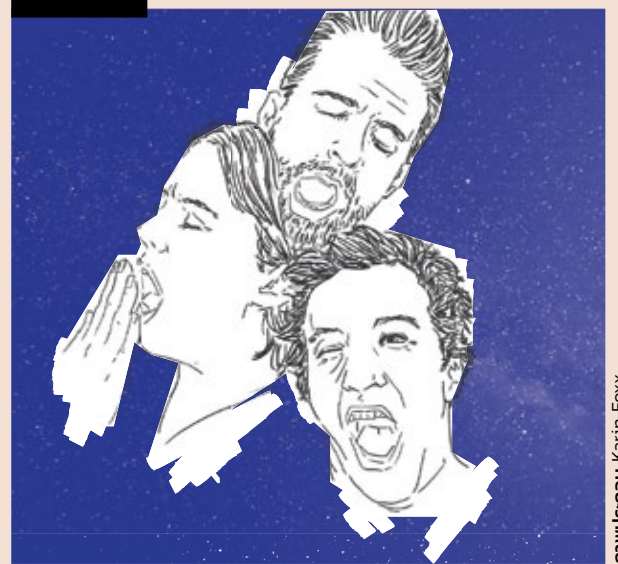
หาให้เจอว่าอะไรผลักดันให้เราอยากลาออก แล้วสิ่งนั้นจะแก้ไขได้อย่างไร เราต้องการแก้ข้ออย่างไรจากหัวหน้า คุยกันตรงๆ ครับ ถ้าทางออกที่เขาเสนอให้เป็นที่น่าพอใจ มีการลงมือแก้ไขจริงจัง พร้อมกับมีข้อเสนอเรื่องเงินที่เพิ่มขึ้นมาด้วย ก็ลองถามว่ามันทำให้คุณอยากอยู่ต่อไหม คู่ใหม่ และทำให้หายเบื่องานได้หรือเปล่า แต่ถ้าดูแล้วปัญหาที่ว่า จะไม่ได้รับการแก้ไข มีแต่การเสนอให้เงินมาอย่างเดียว ก็ลองถามตัวเองอีกทีครับว่าไหวไหม ถ้าจะต้องอยู่กับปัญหาที่ค้างคาแบบนั้น

แต่ละคนมีเงื่อนไขในชีวิตที่ต่างกัน คุณคงต้องกลับมาดูว่าเงินที่เพิ่มขึ้นมานั้นทำให้คุณรู้สึกดีกับงานนี้ได้หรือไม่ มันทำให้คุณรู้สึกว่างานนี้ยังมีความหมายอยู่หรือเปล่า หรือมาถึงจุดที่เอาเงินมากองให้แค่นั้น ยังไงก็จะไม่ทนแล้ว

ถ้าเขาเห็นคุณค่าของคุณจริง เห็นว่าการแก้ปัญหาจะทำให้องค์กรดีขึ้น และรักษาคณคุณภาพได้ เขาจะลงมือแก้ไขอย่างจริงจัง แสดงว่าองค์กรนี้ให้คุณค่ากับคนทำงาน เหมือนแพนกันนะครับ อยากให้เราอยู่แค่นั้น เราดูออกได้จากการกระทำ

แต่ถ้าเขามองว่าพนักงานมีค่าเพียงแค่ว่าคนที่เอาเงินฟาดหัวซะก็ยอมหมอบกราบศิโรราบแทบเท้าแล้ว โดยไม่คิดจะแก้ปัญหาใดๆ แสดงว่าองค์กรนั้นตีค่าคนทำงานแค่ทาสของเงิน ฎให้เงินมั่งแล้ว มึงก็ก้มหน้าก้มตาทำงานไป อย่างนั้น อย่างนี้

องค์กรให้คุณค่าเราแบบไหนก็จะปฏิบัติกับเราแบบนั้นครับ

ภาพประกอบ Karim Fox

เซลล์สมองที่ถูกลิ้ม

ทำไมเวลาเพื่อนหา คุณมักจะหาตามไปติดๆ ทำไมแค่เห็นคนตรงข้ามหน้าด้วย ความเปรี้ยวของอาหาร คุณก็รู้สึกน้ำลายสอตามไปด้วย ทำไมเวลาตัวละครโปรดร้องไห้ คุณถึงรู้สึกโหวงท้อถอย ทั้งที่มันเป็นเพียงเรื่องสมมติ

ปรากฏการณ์ในชีวิตประจำวันเหล่านี้ อธิบายได้จากการทำงานของเซลล์สมองกลุ่มหนึ่งซึ่งซุกซ่อนตัวอยู่ในสมองส่วนหน้า เซลล์สมองกลุ่มนี้ถูกค้นพบด้วยความบังเอิญราวสิบกว่าปีก่อน เมื่อนักวิจัยชาวอิตาลีนำไอศกรีมเข้ามารับประทานในห้องทดลองซึ่งมีกลุ่มลิงที่ถูกติดเครื่องมือวัดคลื่นสมองนั่งมองตาปริบๆ

“แกรก แกรก แกรก” คลื่นสมองของลิงกระตุกเป็นระยะๆ ตามจังหวะการเลียไอศกรีมของนักวิจัย สมองส่วนหน้าของเจ้าลิงถูกกระตุ้นราวกับว่าพวกมันได้กินไอศกรีมไปด้วยจริงๆ ปรากฏการณ์ในสมองของเจ้าลิงจุดประกายให้บรรดานักวิจัยสืบค้นต่อไปจนพบว่า มีเซลล์สมองกลุ่มหนึ่งถูกกระตุ้นเมื่อเจ้าลิงเห็นภาพและสะท้อนภาพที่เห็นไปยังสมองส่วนอื่น ทำหน้าที่ราวกับเป็นกระบอกส่งต่อ เมื่อ

THE AUTHOR

พญ. ริธาดานต์ ฤจิพัฒนกุล

หมอฝังออกหนังสือมาเยอะถึง 14 เล่ม เพราะอยากให้คนไทยสุขภาพดี จะได้ไม่เป็นคนไข้ของตจวค คอลัมน์ ‘อ่านแล้ว Young’ ของเธอเน้นไปที่เรื่องสุขภาพแนว well-being และ anti-aging รวมถึงเทรนด์ที่น่าสนใจ แผนใหม่ที่กำลังเกิดขึ้น

เจ้าลิงเห็นเพื่อนเดินรำ สมองส่วนเดินรำของ มันก็ถูกกระตุ้นตาม เมื่อเจ้าลิงเห็นเพื่อนเจ็บปวด สมองส่วนเจ็บปวดก็ถูกกระตุ้นไปด้วย นักวิจัย จึงตั้งชื่อให้กับเซลล์สมองส่วนนี้ว่า Mirror Neurons หรือเซลล์สมองกระจกเงา

จากลิงมาสู่คน งานวิจัยพบว่าในคนเอง ก็มีเซลล์สมองกระจกเงาเช่นกัน เซลล์เหล่านี้ พร้อมจะกระตุ้นสมองส่วนควบคุมกล้ามเนื้อ เมื่อเราเห็นภาพคนเคลื่อนไหวก็พร้อมจะ กระตุ้นสมองส่วนอารมณ์ เมื่อเราเห็นภาพ สะท้อนใจที่ตรงกับประสบการณ์ในอดีต เซลล์สมองกระจกเงาเปรียบเสมือนเครื่องมือ ที่ช่วยให้เราเข้าใจความรู้สึกของคนที่อยู่ เบื้องหน้าได้ง่ายขึ้น นั่นหมายความว่า การ เอาใจเขามาใส่ใจเรา ไม่ได้เป็นเพียงเรื่อง นามธรรม แต่มีความเป็นรูปธรรมถึงในระดับ เซลล์ที่ทุกคนมีอยู่ในสมองตั้งแต่อำเนิด

แต่ละหน้าที่ของเซลล์ในร่างกายล้วนมี เหตุผลที่ตอบใจต่อการดำรงอยู่ของเผ่าพันธุ์ เซลล์สมองกระจกเงาก็เช่นกัน นักวิวัฒนาการ บางกลุ่มเชื่อว่าเซลล์สมองกลุ่มนี้มีส่วนช่วย ให้มนุษย์รู้จักการเลียนแบบพฤติกรรมและส่งต่อทักษะการดำรงชีพต่างๆ จากลิงตัวแรก ที่รู้จักหยิบจับหินมาเป็นเครื่องมือ ทักษะนั้นถูก ส่งต่อไปทั้งเผ่าพันธุ์ และที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น คือเซลล์สมองกลุ่มนี้ช่วยให้มนุษย์เราเกิดมา พร้อมกับความเข้าใจ รู้จักเห็นอกเห็นใจ และ พร้อมจะช่วยเหลือกัน ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้คือ แรงผลักดันให้มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข

ทันทีที่นิ้วก้อยขวาของหมอเคาะตัว ซี.ไอ ในคำว่า 'สงบสุข' ความเอ๊ะ! ก็ปรากฏขึ้นใน สมอง พร้อมอาการแย้งในใจขึ้นมาว่า การอยู่ ร่วมกันของมนุษย์เราในปัจจุบันนั้น หากความ สงบสุขได้ไม่ง่ายเลย ทั้งที่เราเกิดมาพร้อมกับ เซลล์สมองที่พร้อมจะเข้าใจและเห็นใจคนอื่น แต่เรากลับใช้สมองส่วนอื่นจนลืมที่จะใช้งาน สมองส่วนนี้

ความหมางเมินระหว่างมนุษย์เรากับเซลล์ สมองส่วนกระจกเงาอาจเกิดจากเทคโนโลยี ในปัจจุบันเอื้อให้เรา มีหลายสิ่งชวนให้ เบี่ยงเบนความสนใจ สัญญาณการรับรู้ที่ ส่งผ่านประสาทสัมผัสอย่างตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจนั้น ไม่ได้ถูกส่งมาจากสิ่งรอบตัว เบื้องหน้า แต่กลับถูกส่งผ่านสัญญาณดิจิทัล จากที่ไกลแสนไกลออกไป หลายครั้งที่เรา พร้อมจะสนใจเรื่องราวของคนไม่รู้จักในมือถือ มากกว่าการเคลื่อนไหวของคนรู้จักที่เกิดขึ้น เบื้องหน้า และหลายครั้งที่เราคิดวิเคราะห์

ในเรื่องของคนที่ไม่ได้มีวงจรชีวิตเกี่ยวข้องกับ เราเลยมากกว่าที่จะคิดถึงคนในครอบครัว

เซลล์สมองไม่ต่างกับกล้ามเนื้อแต่ละมัด ในร่างกาย กล้ามเนื้อมัดไหนที่ได้รับการฝึกฝน บ่อยก็จะแข็งแรง ตอบสนองได้ดี ในขณะที่ กล้ามเนื้อมัดที่ไม่ค่อยได้รับการใช้งานก็จะ ผ่อ ฟีบ และหมดความสำคัญไปในที่สุด

ถ้าเราทุกคนต่างฝึกเซลล์สมองกระจกเงา ให้สะท้อนสัญญาณมากกว่าการหา การหิว

หรือการเคลื่อนไหวร่างกาย แต่ฝึกสังเกต และจับสัญญาณให้ละเอียด เพื่อให้กระจกเงา นั้นฉายภาพลึกลงไปในความรู้สึกและอารมณ์ ของคนรอบข้าง สะท้อนให้เราได้คุ้นชินกับ การ 'เอาใจเขามาใส่ใจเรา' อย่างที่เราเคย ทำมาแต่เก่าก่อน

พวกเราอาจจะเข้าใจกันและกัน... มากกว่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

'ขอโทษอีกทีก็ครั้งก็ยังไม่สาแก่ใจ' เมื่อคำขอโทษและการให้อภัยอาจไม่ใช่ทางออก สู่การปรองดอง

ย้อนไปเมื่อปลายปี 2015 รัฐบาลญี่ปุ่นและ เกาหลีใต้ บรรลุข้อตกลงเพื่อระงับความ ขัดแย้งที่มีมาอย่างยาวนานระหว่างทั้งสอง ประเทศในเรื่องหญิงบำเรอ (Comfort Women) ชาวเกาหลี ซึ่งถูกลักพาตัว และใช้กำลังบังคับให้ทำงานใน 'ช่อง' เพื่อ ตอบสนองความต้องการทางเพศของเหล่า ทหารญี่ปุ่นในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง

ข้อตกลงซึ่งถือว่าเป็นที่สิ้นสุดและ เปลี่ยนแปลงไม่ได้ระบุว่า รัฐบาลญี่ปุ่นรับรู้ ถึงความรับผิดชอบและสำนึกผิดต่อการกระทำ ในอดีต โดยจะให้เงินจำนวน 1,000 ล้านดอลลาร์ ของรัฐบาลเกาหลีใต้เพื่อเยียวยา หญิงบำเรอที่ยังมีชีวิตอยู่ ขณะที่เกาหลีใต้ ก็พร้อมยอมรับการสำนึกผิดนี้ และพร้อม ร่วมมือกับความพยายามของญี่ปุ่นในการ

‘การให้อภัย’ กลายเป็นสิ่งสำคัญของกระบวนการสมานฉันท์ เพราะการให้อภัยไม่ใช่เรื่องเดียวกับการลืมน แต่การให้อภัยเป็นการบริหารจัดการครอบงำจากผู้กระทำ

‘เหยียวย่า’ บาดแผลของหญิงบำเรอชาวเกาหลีใต้

พร้อมกันกับการเหยียวย่าด้วยตัวเงิน นายชินโซ อาเบะ นายกรัฐมนตรีของญี่ปุ่นยังยอมออกมาขอโทษและแสดงความสำนึกผิดต่อการกระทำของญี่ปุ่นในอดีต นับเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นไม่บ่อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสังคมญี่ปุ่นยังคงไม่ยอมรับอย่างสมบูรณ์ว่า ราชการเป็นผู้ใช้กำลังบังคับเพื่อ ‘คัดเลือก’ หญิงเกาหลีใต้มาเป็นหญิงบำเรอ

แต่ข้อตกลงซึ่งมาพร้อมกับคำขอโทษของนายอาเบะก็ไม่ได้นำมาสู่ ‘การให้อภัย’ จากชาวเกาหลีใต้ จริงอยู่ที่รัฐบาล หญิงบำเรอ และประชาชนชาวเกาหลีใต้จำนวนหนึ่งยอมรับคำขอโทษและการขอโทษจากญี่ปุ่น แต่หญิงบำเรอและประชาชนอีกจำนวนไม่น้อยเรียกร้องให้ญี่ปุ่นต้องรับผิดชอบและชดเชยอย่างเป็นทางการ

นั่นจึงเป็นเหตุผลให้ยังคงมีการประท้วงหน้าสถานทูตญี่ปุ่นในกรุงโซลในทุกวันพุธ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ปี 1992 แม้ทั้งสองประเทศจะบรรลุข้อตกลงเรียบร้อยแล้ว จะเห็นได้ว่า ‘คำขอโทษ’ ไม่ได้นำไปสู่ ‘การให้อภัย’ เสมอไป ดังนั้นคำถามที่ต้องถามก็คือ แล้วเมื่อไรและภายใต้เงื่อนไขใดที่ผู้ถูกกระทำจะยอมให้อภัยการกระทำอันผิดที่และโหดร้ายของผู้กระทำ หรือในความเป็นจริงแล้ว เราสามารถสร้าง สังคมที่ปรองดองได้ โดยไม่ต้องมีการให้อภัย

‘ให้อภัย’ เรียกร้องเกินไปไหมเธอ

จากงานวิจัยของ นักวิชาการที่ศึกษาเรื่องการให้อภัยพบว่า การให้อภัยคือการก้าวผ่านความรู้สึกโกรธ หรือความไม่พอใจอันเกิดจากการถูกกระทำ เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องเอาจากผู้ที่ถูกกระทำมากกว่าผู้กระทำ นี่ก็เพราะบริบททางศาสนาและสังคมมักให้ค่า ‘การให้อภัย’ และ ‘การระงับการจ้องแค้น’ ว่าเป็นเครื่องมือในการเหยียวย่าความเจ็บปวดที่ดีที่สุด ทั้งที่ในความเป็นจริง ‘การแก้แค้น’ อาจเป็นวิธีเหยียวย่าที่ดีที่สุดของคนบางคน

การให้อภัยในระดับบุคคลว่ายากแล้ว การให้อภัยในการกระทำความผิดที่กินวงกว้าง เกี่ยวข้องกับผู้เสียหายจำนวนมากยิ่งยากกว่า เพราะเหยื่อแต่ละคนย่อมเลือกวิธีการเหยียวย่าความบอบช้ำไม่เหมือนกัน เช่นเดียวกับในกรณีข้อพิพาทเกาหลีใต้-ญี่ปุ่น ดังที่บางคนเลือกที่จะให้อภัย บางคนเลือกเรียกร้องค่าชดเชยที่จริงจังต่อไป แต่กระนั้นการให้อภัยก็ยังเป็นสิ่งสำคัญ

การให้อภัยแบบนี้ เป็นการให้อภัยที่ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานความ เชื่อทางศาสนา แต่เป็นการให้อภัยเพื่อเหยียวย่าจิตใจและสร้างความแข็งแกร่งให้กับตัวเอง เปลี่ยนความรู้สึกที่มีต่อตัวเองจาก ‘เหยื่อ’ เป็น ‘ผู้รอดชีวิต’

ฮาวเวิร์ด เซห์ (Howard Zehr) ผู้บุกเบิกแนวคิดเรื่องความยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ มองว่า การให้อภัยเป็นกระบวนการในการก้าวข้ามความรู้สึกว่า ตัวเองเป็นผู้ถูกกระทำ เป็นการลดทอนอำนาจของผู้กระทำที่มีต่อจิตใจของผู้ที่ถูกกระทำ และทำให้เหยื่อเคารพตัวเองมากขึ้น

เซห์อธิบายว่าเป็นเช่นนี้เพราะในขณะที่ถูกทำร้าย เหยื่อจะสูญเสียตัวตนและการเคารพตัวเอง การให้อภัยหรืออย่างน้อยที่สุด การเลือกที่จะให้อภัยจึงทำให้เหยื่อรู้สึกว่าจะ ‘เลือก’ ทำอะไรได้ด้วยตัวเอง อันเป็นการปลดปล่อยที่ดีที่สุด

อย่างไรก็ตาม มิใช่ว่าการให้อภัยเป็นการกระทำที่ไร้เงื่อนไข เงื่อนไขสำคัญประการหนึ่งคือการทำให้ ‘ความจริง’ ให้ปรากฏ การศึกษาพบว่าสิ่งที่เหยื่อต้องการมากไปกว่าสิ่งอื่นใดคือการลวงรู้ว่าตัวเองทำอะไรผิดจึงถูกกระทำ ซึ่งความจริงที่ได้ส่วนใหญ่ก็คือ เหยื่อไม่ได้มีความผิดโดยตรงที่ต้องถูกทำร้าย

ความต้องการที่สองคือ เหยื่อต้องการให้ประสบการณ์ของพวกเขาถูกถ่ายทอดบันทึกเป็นเรื่องราว นั่นจึงเป็นที่มาว่าเหตุใดเกาหลีใต้จึงประท้วงการที่ญี่ปุ่นไม่ยอมบันทึกเรื่องหญิงบำเรอลงในหนังสือเรียนประวัติศาสตร์

แต่ ‘ความจริง’ โดยปราศจากการ ‘ขอโทษ’ ก็เป็นเรื่องยากที่จะให้อภัย ขั้นตอนหนึ่งที่จะนำ

ไปสู่การให้อภัยและการสมานฉันท์คือ ฝ่ายผู้กระทำก็ต้อง ‘ยอมรับ’ ว่าการกระทำผิดเหล่านั้นส่งผลให้เหยื่อเจ็บปวดเพียงใด

แอฟริกาใต้คือประเทศตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดในการเข้าสู่กระบวนการปรองดองหลังมีปัญหาการแบ่งแยกสีผิวกันมาเป็นเวลานาน

ในปี 1996 แอฟริกาใต้ตั้งคณะกรรมการแสวงหาความจริงเพื่อความสมานฉันท์ของแอฟริกาใต้ เพื่อทำหน้าที่ค้นหาความจริงและโน้มน้าวให้ผู้กระทำความผิดยอมรับและขอโทษกับการกระทำที่โหดร้ายที่ผ่านมาของตัวเอง

เมื่อเขียนมาถึงตอนนี้จะเห็นว่า ‘การให้อภัย’ กลายเป็นสิ่งสำคัญของกระบวนการสมานฉันท์ เพราะการให้อภัยไม่ใช่เรื่องเดียวกับการลืมน แต่การให้อภัยเป็นการบริหารจัดการครอบงำจากผู้กระทำ กำจัดความรู้สึกว่าตัวเองเป็นเหยื่อเพื่อเรียกคืนความเคารพตัวเอง สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการให้อภัยเกิดขึ้นไม่ได้ เมื่อปราศจากการขอโทษและการยอมรับความผิดในอดีตของผู้กระทำ

เช่นนี้อาจไม่แปลกที่สังคมไทยยังไม่มี การให้อภัยเกิดขึ้น

THE AUTHOR

ปองขวัญ สวัสดิภักดิ์

อาจารย์ปองขวัญ แห่งคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และเป็นตั้งเกาหลีใต้ จะมาวิเคราะห์การเคลื่อนไหวของมหาอำนาจโลก ด้านกำลังทหารอย่างอเมริกา และมหาอำนาจด้านวัฒนธรรมอย่างเกาหลีใต้ ในฉบับ ‘Hard & Soft Power’

THE SCARLETT CLINIC

ยกกระชับระดับลึก ด้วย 2 เทคโนโลยีระดับโลก A Combination of Non-Invasive RF and Magnetic Pulses for Superior Skin Tightening Results

ปกติแล้วในหน้าช่วงวัยหนุ่มสาวของเรามักจะดูอ่อนเยาว์ สวยงาม กระชับตามแบบ V Shape ได้ง่ายอยู่แล้ว แต่พออายุมากขึ้นทุกชั้นผิวจะเกิดการเสื่อมสภาพ นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของใบหน้าอย่างช้าๆ รูปร่างจะเปลี่ยนไปโดยมีบริเวณส่วนคางทางออก ทำให้เสียความสมดุลเพราะความหย่อนคล้อยของชั้นผิวนั้นเอง การแก้ปัญหาความหย่อนคล้อยบนใบหน้าจึงถือเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เรากลับมาดูหนุ่มสาวอีกครั้ง แต่การที่จะทำได้ผลลัพธ์ที่ชัดเจนเราควรแก้ปัญหาให้ครบในทุกชั้นผิว

- มาชา วัฒนพานิช นักร้อง/นักแสดง

“ ผู้หญิงทุกคนมีความลับ บางคนก็อยู่ที่ริ้วखा บางคนก็อยู่ที่ผิว บางคนก็อยู่ที่ใบหน้า หรือแม้กระทั่งรอยยิ้ม แต่ความลับของชา อยู่ที่.. THE SCARLETT CLINIC ”

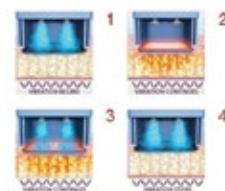

โดยทั่วไปเรานิยมใช้เทคนิคจำพวก Invasive - Technique ต่างๆ เช่น สารโบทูลินัม ท็อกซิน เอ (Botox) สารเติมเต็ม (Filler) การร้อยไหม เมโสเทราปีเข้ามาประยุกต์ร่วมกัน หรือกระทั่งการทำศัลยกรรมดึงใบหน้า เพื่อแก้ไขปัญหเหล่านี้ แต่ในปัจจุบันเราสามารถใช้นวัตกรรมที่ล้ำสมัยที่สุดที่ไม่ก่อให้เกิดบาดแผลเป็นอีกหนึ่งทางเลือกที่สามารถแก้ปัญหาความหย่อนคล้อยของทุกชั้นผิวได้ครบถ้วนในครั้งเดียว

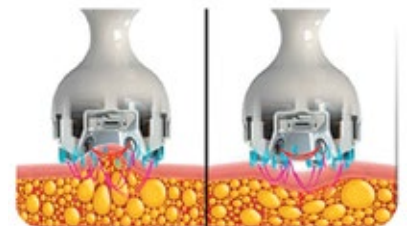
Thermage CPT Total Lift เทคโนโลยีคลื่นวิทยุแบบความถี่สูงชนิด Capacitive Monopolar Radiofrequency (CRF) ที่สามารถรักษากระชับชั้นผิวได้อย่างครอบคลุมภายในครั้งเดียวและเห็นผลอย่างชัดเจน ด้วยพลังงานความร้อนที่สม่ำเสมอ ซึ่งจะช่วยปรับโครงสร้างภายใต้ผิวหนังให้เกิดการกระตุ้นที่ดียิ่งขึ้นได้ทันที กระตุ้นการสร้างเส้นใยคอลลาเจนที่เริ่มคลายตัวให้เกิดการเรียงตัวใหม่อย่างต่อเนื่อง และเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยละลายไขมันสะสมส่วนเกินบนใบหน้าไม่ว่าจะเป็นแก้ม หรือบริเวณใต้คางทำให้ใบหน้าดูเล็กลง แก้ปัญหาผิวหนังหย่อนคล้อยให้กลับมาดูเต่งตึงเข้ารูปและด้วยเทคโนโลยี Thermacool ทำให้คนใช้รู้สึกสบายขณะทำการรักษาสามารถกลับบ้านได้ทันทีโดยไม่ต้องใช้เวลาในการพักฟื้น

การรักษาด้วย Thermage CPT Total Lift จะได้ผลเต็มที่หลังทำการรักษาในช่วงระยะเวลา 2-3 เดือน แต่การเสื่อม (Aging) ของชั้นผิวนั้นจะเกิดขึ้นตลอดเวลา การดูแลชั้นผิวอย่างต่อเนื่องจึงยังเป็นสิ่งสำคัญ ที่ The Scarlett Clinic เราจึงนำเทคโนโลยี RF4D แบบหลายขั้วที่สามารถส่งพลังงานความร้อนผ่านผิวหนังได้ลึกและเก็บกักอุณหภูมิไว้ชั้นผิวได้เป็นระยะเวลานาน จนทำให้เกิดการละลายตัวของไขมันอย่างต่อเนื่อง ช่วยลดเซลล์ไขมันพร้อมกระตุ้นการทำงานของไฟโบรบลาสและอีลาสตินเพิ่มมากขึ้น ผลลัพธ์ของการรักษาที่เกิดขึ้นจึงชัดเจน อยู่นานยาวนานยิ่งขึ้นกว่าเดิมและที่สำคัญทั้ง 2 เทคโนโลยีนี้ยังได้รับการรองรับคุณภาพและความปลอดภัย จากองค์การอาหารและยาของทั้งสหรัฐอเมริกา (US FDA) และประเทศไทย จึงมั่นใจได้ว่าปัญหาความหย่อนคล้อยของคุณนั้นจะถูกแก้ไขได้ตรงจุดอย่างแน่นอน

THERMACOOL

RF4D (Multipolar + Magnetic Pulses)

เนื้อล้าอีกระดับ ด้วยการผสมผสาน 2 เทคโนโลยีระหว่าง THERMACOOL และ RF4D

อัพเดท trends ความงามกับแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ ได้ที่
The Scarlett Clinic

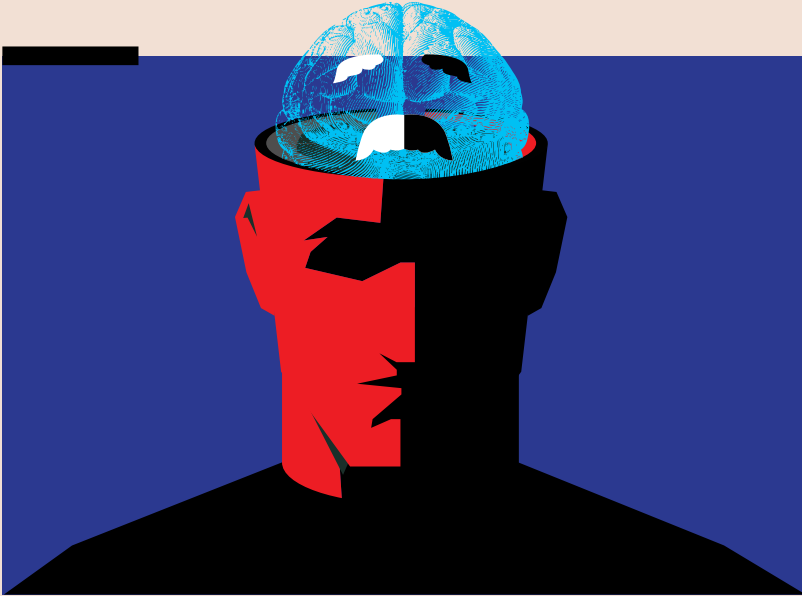
Siam Paragon 2nd Floor, North Zone

☎ 098-2499262

✉ thescarlettclinic

🌐 www.thescarlettclinic.com

ตกงาน บ้านไฟไหม้ แพนนอกใจ เป็นहार เครียดมากอาจทำให้สมองแก่ขึ้น 4 ปี

ไม่ว่าใครต่างก็เคยผ่านช่วงเวลายากในชีวิตมาไม่มากนัก และมักเป็นทีที่กล่าวกันว่าประสบการณ์ทำให้เราเติบโตขึ้น แต่สำหรับนักวิจัยในสหรัฐอเมริกาแล้ว เรื่องราวแย่งๆ อาจทำให้สมองเราแก่ขึ้นได้ถึง 4 ปี

เหตุการณ์ตึงเครียดเหล่านี้รวมถึงผู้ปกครองติดเหล้าติดยา ลูกเสียชีวิต บ้านไฟไหม้ แพนนอกใจ หรือแม้แต่เป็นทหาร

งานศึกษาจากโรงเรียนการแพทย์และสาธารณสุขประจำมหาวิทยาลัยวิสคอนซิน (University of Wisconsin School of Medicine and Public Health) ได้วิเคราะห์ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 1,320 คน โดยเป็นคนผิวขาว 1,232 คน และคนแอฟริกันอเมริกันอีก 82 คน โดยมีอายุเฉลี่ยอยู่ที่ 58 ปี

กลุ่มตัวอย่างจะต้องเข้ารับการตรวจสอบทางประสาทวิทยาเพื่อศึกษาผลลัพธ์ในส่วนของความทรงจำต่างๆ อย่างความจำเฉพาะหน้า การเรียนรู้ทางวาจา การเรียนรู้ทางสายตา และการระลึกเรื่องราว

ข้อมูลจากการวิจัยระบุว่า เจ็อนไซของ ผู้เข้าร่วมทั้ง 2 กลุ่มแทบไม่มีความแตกต่างกันเลย อย่างไรก็ตามระดับการศึกษาที่สูงอายุใกล้เคียงกัน ปีที่เข้ารับการศึกษ หรือแม้แต่ต่อตรา ส่วนยืนที่เป็นปัจจัยเสี่ยงต่อโรคอัลไซเมอร์อย่าง APoE4 ด้วย

ชาวแอฟริกันอเมริกันที่เข้าร่วมในการวิจัย

ประสบเหตุการณ์ตึงเครียดในชีวิต เฉลี่ย 4.5 ครั้ง ในส่วนคนผิวขาวมักเจอเรื่องร้ายแรงตลอดชีวิตประมาณ 2.8 ครั้ง เรียกได้ว่า คนผิวสีเผชิญเหตุการณ์ยากๆ บ่อยครั้งกว่า 60 เปอร์เซ็นต์

ผลการศึกษาเปิดเผยต่อไปว่า เหตุการณ์ลำบากใจในชีวิตแต่ละครั้งมีความเชื่อมโยงต่อการเปลี่ยนแปลงของสมองที่เทียบเท่าการทำให้กระบวนการรับรู้แก่ตัวขึ้น 1 ปีครึ่ง สำหรับคนผิวขาว ส่วนคนผิวสีมีผลกระทบที่รุนแรงกว่า โดยแต่ละเหตุการณ์ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเฉลี่ย 4 ปี

เมแกน ซูเอลส์ดอร์ฟ (Megan Zuelsdorff) ผู้ช่วยนักวิจัยจากโรงเรียนการแพทย์ฯ ระบุว่า เรื่องราวร้ายแรงในชีวิตมีส่วนกระทบต่อชาวแอฟริกันอเมริกันมากกว่าปัจจัยเสี่ยงอื่นๆ อย่างอายุ การศึกษา และพันธุกรรม

อย่างไรก็ตาม งานวิจัยชิ้นนี้ไม่ได้ศึกษาถึงความเสียหายสะสมต่อเนื่อง แต่เป็นที่ทราบว่าการประสบการ์ณอันตึงเครียดส่งผลกระทบต่อระบบการทำงานของสมองที่มีโอกาสนำไปสู่ภาวะดังกล่าวในบั้นปลายชีวิตได้

นอกจากนี้ งานศึกษาที่ตีพิมพ์ในวารสาร Alzheimer Diseases and Associated Disorders เมื่อ 2 ปีก่อน ยังระบุอีกว่า แง่มุมของบุคคลต่อความเครียดมีอิทธิพลต่อสุขภาพของสมองในอนาคตมากกว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงๆ เสียด้วยซ้ำ

ขณะที่ผู้วิจัยกล่าวว่า การหาวิธีลดความเครียด ไม่ว่าจะเป็นการทำสมาธิ โยคะ ฝึกสร้างสมดุร่างกาย หรือแม้แต่นอนให้พอ ก็อาจช่วยป้องกันสมองจากภาวะต่างๆ ได้

รายชื่อเหตุการณ์ตึงเครียดในชีวิต 27 ข้อตามผลของงานวิจัย

1. ขี้ขื่นเรียน
2. ถูกส่งให้อยู่ไกลจากบ้านหลังกระท่อม
3. พ่อหรือแม่ว่างงาน
4. ผู้ปกครองติดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อย่างรุนแรง
5. ผู้ปกครองใช้สารเสพติดอย่างรุนแรง
6. เรียนไม่จบจากโรงเรียน
7. ถูกไล่ออกหรือถูกพักการเรียน
8. เรียนไม่จบมหาวิทยาลัย
9. ถูกไล่ออกจากงาน
10. ว่างงานเป็นระยะเวลานาน
11. สูญเสียผู้ปกครองคนใดคนหนึ่ง
12. พ่อแม่หย่าร้างกัน
13. คู่สมรสหรือแฟนมีสัมพันธ์ชู้สาวกับคนอื่น
14. มีปัญหาใหญ่หลวงกับญาติคู่สมรส
15. ฟันธงเสียชีวิต
16. ลูกเสียชีวิต
17. ลูกประสบเหตุรุนแรงจนเกือบเสียชีวิต
18. บ้านไฟไหม้ นำท่วม หรือประสบภัยพิบัติทางธรรมชาติ
19. ถูกทำร้ายทางร่างกาย
20. ถูกข่มขืน
21. มีคดีความหรือถูกฟ้องร้อง
22. ถูกจำคุกในเรือนจำ
23. กลายเป็นบุคคลล้มละลาย
24. ทุกข์จากการเสียเงินหรือทรัพย์สิน
25. รับสวัสดิการรัฐเนื่องจากยากจนหรือความลำบาก
26. เข้าร่วมกองทัพ
27. เคยออกรบ

THE AUTHOR

ภูริภัทร
สังขพัฒน์

ผู้ช่วยผู้สื่อข่าวประจำ
อาซาฮี ฮันยูน

ไพรด์เทคไพรด์ไทย ในการฉลองวัฒนธรรมความเป็นเพศ

เป็นเวลาเกือบ 50 ปี ที่งานฉลองความภาคภูมิใจของการเป็นเพศหลากหลายได้เกิดขึ้น คำติดปากที่เรียกกันคือ งานเกย์ไพรด์ (Gay Pride) ที่ในต่างประเทศใช้เรียกรวมและให้ความหมายครอบคลุมทุกเพศที่หลากหลาย

ในปี 2017 นับเป็นจุดเปลี่ยนหลายด้านของการจัดงานเฉลิมฉลองในครั้งนี้นอกจากการที่ผู้คนได้ออกมาแสดงพลังความเป็น LGBT ในด้านอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีแล้ว ยังได้เปิดพื้นที่ในการนำเสนอประเด็นทางสังคมเรื่องอื่นๆ ทั้งประเด็นการเมือง สุขภาพความเป็นธรรม การจ้างงาน การรณรงค์เรื่องกฎหมายและสวัสดิการสังคม รวมไปถึงการนำเสนอเรื่องชาติพันธุ์ งานภาคประชาสังคมและองค์กรธุรกิจของหลายบริษัทชั้นนำ

ประเด็นข้างต้นทำให้งานไพรด์ในหลายประเทศเป็นพื้นที่ของการบอกเล่าปัญหาของกลุ่มเพศหลากหลายที่สะท้อนไปสู่สังคมเพื่อให้รับรู้สถานการณ์สิทธิ

สัญลักษณ์ของเทศกาลไพรด์คือ ธงสีรุ้ง ซึ่งเราจะเห็นภาพธงสีรุ้งอยู่เป็นองค์หลักของกิจกรรม เป็นอิมเมจที่ผู้คนจะสวมใส่ และมักอุปกรณ์เป็นสีรุ้ง ธงสีรุ้งนี้ถูกใช้มาเพื่อเป็นสัญลักษณ์แสดงออกถึงความหลากหลายทางเพศมาตั้งแต่ปี 1978 เป็นเครื่องหมายของการต่อสู้ และการรำลึกถึงช่วงเวลาที่ต้องฝ่าฟัน เพื่อหาพื้นที่ในการแสดงออกถึงความ

เป็นเพศภาวะ

ในปีนี้ธงสีรุ้งถูกพัฒนาสู่การเป็นสัญลักษณ์และจับใส่การออกแบบในหลายผลิตภัณฑ์ รวมไปถึงในสื่อสังคมออนไลน์ที่มีการสร้างให้ธงสีรุ้งเป็นเครื่องหมายต่างๆ เพื่อร่วมเทศกาลนี้ งานไพรด์ได้ขยายใหญ่มากขึ้นจากเดิมที่เป็นกิจกรรมกลุ่มนักต่อสู้ LGBT ขยายไปสู่ประชาชนทั่วไปที่สนับสนุนเรื่องสิทธิความหลากหลายทางเพศ

สิ่งที่น่าสนใจคือ มีกลุ่มบริษัทสนใจเข้าร่วมสนับสนุนการจัดงานไพรด์มากขึ้นในสหรัฐอเมริกาที่มีทั้งแบรนด์สินค้าชั้นนำ ห้างร้าน ธนาคาร เข้ามาร่วมตั้งบูธ และจัดชบวนในฐานะผู้สนับสนุนงานอย่างใหญ่โตพร้อมป้ายโลโก้ใหญ่ๆ วัฒนธรรมงานไพรด์จึงขยายไปเรื่อยๆ ผ่านสินค้าและบริการเพื่อยืนยันว่าแบรนด์เหล่านั้นมีภาพลักษณ์ที่ดีต่อการสนับสนุนกลุ่ม LGBT

สำรวจงานไพรด์ในเมืองใหญ่ทั่วโลก

งานไพรด์ที่มีคนเข้าร่วมเป็นจำนวนมากมักเป็นเมืองใหญ่ๆ เช่น ซานฟรานซิสโก นิวยอร์ก ลอนดอน ไทرونโต ออสเตเรีย และอีกหลายหัวเมือง ในปีนี้แต่ละแห่งก็มีความน่าสนใจเป็นอย่างดี

ในเมืองไทرونโต ประเทศแคนาดา นายกรัฐมนตรีจัสติน ทรูโด นับเป็นนายกรัฐมนตรีคนแรกที่มีร่วมเดินในงานไพรด์ เป็นประธาน

กล่าวสุนทรพจน์ประเด็นสิทธิของกลุ่มเพศหลากหลาย และเป็นครั้งแรกที่มีการชักธงของกลุ่มคนข้ามเพศขึ้นสู่ยอดเสาหน้าอาคารรัฐสภา เป็นธงสีฟ้าขาว เพื่อแสดงออกถึงความก้าวหน้าของกฎหมายคุ้มครองกะเทยในแคนาดา

สำหรับนครนิวยอร์กเป็นเหมือนเวทีที่บรรดาห้างร้านและแบรนด์ชั้นนำต่างแข่งขันนำเสนอบทบาทในการเป็นผู้สนับสนุนเส้นทางสายหลักบนถนนเลขที่ห้า เปลี่ยนจากถนนสายแฟชั่นเป็นถนนสายสีรุ้ง LGBT เด็ก วัยรุ่นและผู้สูงอายุต่างมุ่งหน้าเพื่อมาชมชบวนของกลุ่มตัวแทนต่างๆ ประกอบด้วย ชบวนของกลุ่มเกย์ กลุ่มเลสเบียน กลุ่มแควบเบียน กลุ่มแอฟริกันอเมริกัน กลุ่มไบเซ็กชวล กลุ่มผู้เฒ่าศาสนา กลุ่มเครือข่ายครอบครัวเพศหลากหลาย และอีกนับร้อยกลุ่ม ซึ่งเป็นงานที่ใช้เวลาชมได้ทั้งวัน รวมทั้งมีผู้มีชื่อเสียงดารานักแสดงมาร่วมในชบวนด้วย

ส่วนในอาเซียนมีเพียงแห่งเดียวที่น่าสนใจที่สุด อาจไม่ใช่งานไพรด์ที่เป็นแบบเดินชบวนแต่เป็นการรวมตัวกันในนามงาน Pink Dot จัดที่สวนสาธารณะ Hong Lim Park โดยทุกคนร่วมใจกันใส่เสื้อสีชมพูเพื่อสื่อสารเรื่องสิทธิของเพศหลากหลายและมีคนเข้าร่วมมากขึ้นทุกปี อิมเมจหลักเป็นเรื่องอิสรภาพแห่งรัก ซึ่งเป็นจุดเด่นของงานรณรงค์นี้มาตั้งแต่ปี 2009 ที่สื่อสารกับสังคมเรื่องความรัก ทั้งการรักตนเอง รักครอบครัว และสังคม โดยให้ความหมายว่าความรักก็คือการยอมรับนั่นเอง แถมยังเป็นงานที่ได้รับอนุญาตให้จัดได้ในพื้นที่สวนสาธารณะแห่งนี้ที่เดียว และไม่มีถือว่าผิดกฎหมาย อีกทั้งมีการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการประชาสัมพันธ์งานได้น่าสนใจ

โฉมหน้างานไพรด์ที่เปลี่ยนไป เมื่อเงินทุนหลังไหลมาจากภาคเอกชน

จากที่กล่าวถึงงานไพรด์ข้างต้น ทำให้เห็นประเด็นการสื่อสารทางสังคมของกลุ่ม LGBT ที่ใช้พื้นที่ในการแสดงออกทางเพศภาวะได้เปลี่ยนโฉมหน้าไปมากมาย

แรกเริ่มกิจกรรมแนวนี้เป็นงานของนักรณรงค์ที่รวมกลุ่มกันทำเรื่องนี้ในด้านกรำลึกถึงเหตุการณ์ต่อต้านและใช้ความรุนแรงสื่อใจความสำคัญเรื่องความเสมอภาคและความเท่าเทียม

แต่ในปีนี้มีกระแสสนับสนุนของแหล่งทุนจากภาคเอกชนมากขึ้น กล่าวได้ว่ากลุ่มทุนในโลกแบบทุนนิยมส่งผลด้านบวกต่อการ

THE AUTHOR

เคท ครั่งพิบูลย์

บุคคลที่สนใจเรื่องความหลากหลายทางเพศ สิทธิมนุษยชน และสวัสดิการสังคม รวมถึงทำงานด้านสิทธิทางเพศและสุขภาพมาอย่างยาวนาน จะมาเปิดโลกทัศน์เรื่องเพศของคุณในคอลัมน์ 'LGBT Voices'

จัดงานของผู้มีความหลากหลายทางเพศ แม้จุดประสงค์อยู่ที่การพยายามใช้กลไกการตลาดเพื่อสังคม หรือการลงทุนกับประเด็นสังคม และสนับสนุนด้านเงินทุนจำนวนมาก แต่ก็นับเป็นผลลัพธ์ที่คุ้มค่า ทำให้เกิดมูลค่า และคุณค่าของทั้งองค์กรและสินค้าของยี่ห้อ นั้นๆ เป็นที่ยอมรับจากผู้บริโภคต่อสินค้าและบริการมากขึ้น

อีกทั้งยังสะท้อนมุมมองของภาคเอกชนที่มีต่อกลุ่ม LGBT ว่าเป็นกลุ่มลูกค้ากลุ่มใหม่ที่ต้องติดตามด้วยความเข้าใจในเรื่องความทันสมัยและกำลังซื้อต่อสินค้า

ทุนจึงเป็นอีกแรงหนึ่งของการทำงานเคลื่อนไหวในสิทธิความหลากหลายทางเพศ หากเทียบกับการเมืองที่มีการใช้กลไกทางการเมืองเป็นหลัก คือการพยายามสร้างความเข้าใจสิทธิกับพรรคการเมือง มีนักการเมืองออกมาพูดเรื่องนี้เพื่อสนับสนุนให้เป็นนโยบาย ระยะเวลาหลังสมจบทำให้มีนักการเมืองที่สนับสนุนสิทธิและมีตัวแทนของเพศหลากหลายอยู่ในสภา แต่กลไกแบบนี้ค่อยๆ กลายมาเป็นแนวของการทำงานเรื่องสิทธิที่อิงกับแหล่งทุนทางภาคธุรกิจมีแนวโน้มสูงขึ้น

งานของ The Economist ก็เป็นอีกข้อยืนยันหนึ่ง จากที่มีการศึกษาโครงการ #Eco-Pride Pride and Prejudice ภาคธุรกิจและเศรษฐกิจเพื่อเพศหลากหลายที่ให้บริการผู้นำองค์กร หรือผู้บริหารระดับสูงออกมา กล่าวถึงนโยบายการสนับสนุน LGBT ในภาคธุรกิจ และประเทศไทยเคยจัดงานประชุมทำนองนี้หนึ่งครั้งโดยโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ UNDP มีบริษัทชั้นนำในไทยเข้าร่วมกว่าสิบบริษัท เป็นเวทีสะท้อนว่าภาคธุรกิจไทยห่างไกลจากแนวคิดเรื่องสิทธิอยู่มาก

สีน้ำตาลและสีดำที่ถูกเพิ่มบนธงสีรุ้ง

อีกเรื่องที่ยากยกมานำเสนอ นับเป็นความพิกของงานไพรด์ปีนี้เป็น กรณีเมืองฟิลาเดลเฟีย สหรัฐอเมริกา ที่กลุ่มนักกิจกรรมและนักเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิของเพศหลากหลายได้ออกมาแจ้งว่า ปีนี้ในงานไพรด์ของเมืองจะมีการเพิ่มสีเข้าไปในธงสีรุ้ง นั่นคือ สีน้ำตาลและสีดำ เพิ่มมาเป็น 2 สีอยู่ด้านบนสุดของธงสีรุ้งเพื่อรณรงค์เรื่องความสำคัญของกลุ่มคนผิวสีที่เป็น LGBT เรียกว่า People of Color-POC ในแคมเปญ 'More Color More Pride'

การทำให้กลุ่มคนผิวสีมีตัวตนในประเด็นสิทธิของเพศหลากหลาย และเป็นที่ยอมรับ

การทำให้กลุ่มคนผิวสีมีตัวตนในประเด็นสิทธิของเพศหลากหลาย และเป็นการยืนยันในหลักการเสมอภาคและเท่าเทียม เนื่องจากสถานการณ์การถูกเลือกปฏิบัติและการตีตราพบว่า กลุ่มเพศหลากหลายที่เป็นคนผิวสีถูกกระทำรุนแรงในอัตราที่สูงมากอย่างต่อเนื่องในสังคมอเมริกา

ในหลักการเสมอภาคและเท่าเทียม เนื่องจากสถานการณ์การถูกเลือกปฏิบัติและการตีตราพบว่า กลุ่มเพศหลากหลายที่เป็นคนผิวสีถูกกระทำรุนแรงในอัตราที่สูงมากอย่างต่อเนื่องในสังคมอเมริกา และรวมไปถึงอาชญากรรมที่ทำให้เกิดการสูญเสียถึงแก่ชีวิต โดยเฉพาะในกลุ่มคนข้ามเพศที่เป็นคนผิวสี

บทความในวารสารว่าด้วยคนรักเพศเดียวกัน หรือ *Journal of Homosexuality 1* กล่าวถึงกลุ่ม LGBT-POC ว่า กลุ่มคนเหล่านี้ถูกกระทำรุนแรงจากอคติในอัตลักษณ์ทางเพศและการเหยียดสีผิวบวกรวมกัน จึงเป็นความทับซ้อนของปัญหาและความรุนแรงที่เกิดขึ้น เมื่อนักวิจัยในปี 2015 กับกรณีกราดยิงในมิชิแกนเมืองออรัแลนโด สหรัฐอเมริกา ยิ่งชี้ให้เห็นถึงความเกลียดชังในความเป็นชาติพันธุ์ เพราะคืนที่เกิดเหตุเป็นงานปาร์ตี้ของกลุ่มละติน และผู้ก่อเหตุเลือกที่จะกราดยิงในคืนนั้น เป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตเป็นจำนวนมาก และสร้างความสะเทือนใจต่อชุมชน LGBT

การเพิ่มสีเข้าไปในธงสีรุ้งนั้น มีกลุ่มนักเคลื่อนไหวผิวสีออกมาพูดถึงกรณีนี้ว่าอาจไม่ใช่เรื่องที่มาพูดรวมกันได้ เพราะเรื่องการเหยียดสีผิวในสหรัฐอเมริกาเป็นประวัติศาสตร์การต่อสู้ที่ต่อสู้เรื่องชนชั้นและการเลือกปฏิบัติเหตุแห่งสีผิว แม้แต่กลุ่ม LGBT ผิวขาวก็ออกมาให้ความเห็นว่า การเคลื่อนไหวด้วยธงสีรุ้งเดิมก็เป็นการแทนและให้ความหมายรวมทุกกลุ่มทุกคนแล้ว ไม่จำเป็นต้องเพิ่มสีเข้าไปอีก

ดิฉันมองเรื่องนี้ในฐานะเป็นคนใน (หมายถึงเป็น LGBT) ดิฉันก็นับตนเองเป็นกลุ่มผิวสีหากอยู่ในสังคมอเมริกา ดิฉันเห็นว่าการเพิ่มสีจะช่วยสื่อความหมายของการรวมเอาการมีอัตลักษณ์อื่นๆ ที่ทำให้เกิดพื้นที่และการแสดงออกทางตัวตนทางเพศภาวะได้ เป็นการให้ความสำคัญต่อคนชายขอบ คนที่เป็นเป้าของการถูกเหยียด และเป็นเรื่องที่สมควร

การเพิ่มสีนั้นเป็นสัญลักษณ์ที่ขยายออกไป ทำให้ดิฉันนึกถึงข้อเสนอในเวทีสากลที่จะต้องมีการพูดถึงการให้ความสำคัญกับประเด็นความหลากหลายทางวัฒนธรรมยิ่งในเอเชียและแปซิฟิกก็ยิ่งควรจะนำเสนอถึงเรื่องนี้ให้มากที่สุด เพื่อให้เกิดมิติความละเอียด

อ่อนต่อข้อเสนอต่างๆ

ในอีกด้าน ดิฉันเห็นว่าหากยกเรื่องนี้กับเรื่องห้องน้ำของ LGBT ที่มีการเสนอให้เข้าห้องน้ำตามเพศกำเนิด หรือไม่ก็สร้างห้องน้ำแยกออกมาเพิ่ม หรือการจัดให้มีแบบคณะเพศที่ทุกคนเข้าได้ ก็เป็นประเด็นที่มองเห็นว่าหรือแท้จริงแล้วไม่ควรแยกออก แบ่งขาดแต่ควรรวมให้เป็นหนึ่งเดียวกัน กล่าวได้ว่าดิฉันเองก็อยู่ในภาวะกึ่งกลางทางความคิดระหว่างการรวม เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมและการแยกกัน เพื่อชี้ให้เห็นถึงความหลากหลายเพื่อความเสมอภาค

ทุกสิ่งย่อมมีจุดของการเปลี่ยนแปลง และต้องมีจุดเริ่มต้น การให้ความเห็นต่อการเพิ่มสีเข้าไปในธงสีรุ้งก็ยังมีข้อถกเถียงกันต่อไป แม้ในความเป็นจริงจะมีธงประจำกลุ่มอัตลักษณ์ทางเพศอีกมากมายอยู่ในงานไพรด์นอกเหนือจากธงสีรุ้ง

ดังนั้นเพศที่ไม่มีความนิ่งและมีความสิ้นไหลสูงจนในอนาคตเราไม่สามารถนิยามได้ การมีธงหรือสัญลักษณ์ก็ย่อมมีเพิ่มขึ้นอีก การต่อสู้เพื่อการแสวงหาความเป็นธรรมเป็นเรื่องของการมองเห็นถึงความหลากหลายทั้งทางชนชั้น ภาษา ศาสนา การเมือง เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจและยอมรับกัน การยุติอคติและการตีตราด้วยเหตุแห่งเพศและเรื่องอื่นๆ ตามที่กล่าวมาข้างต้น ยังนับเป็นเรื่องท้าทายมากของการพิทักษ์สิทธิ

นอกจากนี้ในงานไพรด์ยังมีความท้าทายในเรื่องของกระแสวน และอาจนำไปสู่การจัดงานในเชิงธุรกิจ หรือนี่เป็นเวลาที่ต้องขยายความรู้ความเข้าใจในภาคเอกชนก็เป็นได้

ในประเทศไทย จะมีการจัดงานไพรด์ในสิ้นปีนี้ ดิฉันหวังที่จะเห็นงานที่เป็นพื้นที่ของพวกเราทุกคน และเป็นพื้นที่ปลอดภัยในการนำเสนอประเด็นสิทธิชีวิตความเป็นอยู่ และให้สังคมได้เข้าใจและมีส่วนร่วมในการพัฒนาสิทธิของเพศหลากหลายมากขึ้น หวังว่างานไพรด์จะสร้างวัฒนธรรมความเท่าเทียมให้สังคมได้เรียนรู้และขยายต่อขยายจากเทศกาลแห่งความภาคภูมิใจ และสังคมก็ร่วมภูมิใจในความหลากหลาย – Happy Pride ภูมิใจที่เป็นเรา

คู่มือนักกินกับรีวิวร้านอาหาร ที่มีตั้งมากมายแล้วเราจะเชื่อใครดี?

ตอนนี้คนชอบกินของอร่อย ทุกคนน่าจะใจจดใจจ่อกับการมาถึงของ *Michelin Guide* (มิชลิน ไกด์) ฉบับกรุงเทพฯ ที่ถือเป็น *Michelin Guide* ฉบับแรกของประเทศไทย ซึ่งกำลังจะคลอดออกมาให้เราเห็นราวสิ้นปีนี้

บอกตรงๆ ในฐานะที่เป็นเชฟคนหนึ่ง ก็คงปฏิเสธไม่ได้ว่า ผมเองก็รู้สึกตื่นเต้นเช่นเดียวกัน ช่วงที่ผ่านมามีคนถามผมเยอะมากว่า “คิดว่าที่เราจ่ายเงินไป 150 ล้านบาทเพื่อเอามิชลินเข้ามาแค่ 5 ปี มันคุ้มกันไหม

โดยส่วนตัวผมเชื่อว่า ‘คุ้มมาก’

ทำไมผมจึงคิดแบบนี้? ผมว่าเราต้องมองที่ภาพรวมและต้องยอมรับว่า ตอนนี้มีคนบางกลุ่มที่เดินทางไปยังประเทศต่างๆ ทั่วโลกเพื่อกิน ตอนนี้อายุที่หลายคนแพลนทริปคำถามแรกของพวกเขาคือ เราจะไปกินร้านไหนบ้าง ต้องจองล่วงหน้าไหม จองยากไหม เราต้องยอมรับว่าเทรนด์ในการท่องเที่ยวเริ่มเปลี่ยนไปแล้ว

ผมต้องขอขอบคุณให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยที่อ่านเกมขาด ไม่ใช่แค่การเอา *Michelin Guide* เข้ามา แต่ตั้งแต่ตัดสินใจจัด *Asia's 50 Best Restaurants* ที่กรุงเทพฯ ถึง 2 ปีซ้อนติดต่อกัน

หลายท่านอาจจะสงสัยว่าแล้วเราได้อะไรลองคิดว่าหากท่านเป็นนักท่องเที่ยวที่มาจากยุโรปหรืออเมริกา (เราพูดถึงนักท่องเที่ยวระดับกลางจนถึงระดับบน) ถ้าอยากมาเที่ยวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และเป็นคนชอบรับประทานอาหาร

อาหารมาก ไกด์อะไรที่คุณจะเข้าไปดู

คำตอบคือ *Michelin Guide* กับ *Asia's 50 Best Restaurants* ถูกต้องไหมครับ

นั่นเป็นเหตุผลว่า ทำไมถึงคงไปพยายามที่จะดึงให้ทั้งสองคู่มือนักกินดังกล่าวนี้ไปที่ประเทศของเขา โดยมีความพยายามลือบบี้ต่างๆ นานา เพื่อให้ได้ *Michelin Guide* ไปก่อนบ้านเรา คำตอบคือ เพราะเขากลัวประเทศไทย ใจครับ เพราะในด้านการท่องเที่ยว ประเทศไทยเราชนะเขาทุกด้าน ตั้งแต่สถานที่ท่องเที่ยวตามธรรมชาติ สถานบันเทิงยันสตรีทฟู้ด และถ้าเมืองไทยมีทั้ง *Michelin Guide* กับ *Asia's 50 Best Restaurants* ใครจะไปเที่ยวประเทศเขาทีล่ะ

แล้วเวลานักท่องเที่ยวตัดสินใจเดินทางเข้ามาบ้านเราเพื่อที่จะลิ้มรสอาหาร เขาก็ต้องนอนโรงแรม ต้องนั่งแท็กซี่ไปที่ร้านใช่ไหมครับ บางมือก็กินอาหารข้างทาง แล้วป้ายๆ ก็ต้องไปนวดไทย

เพราะฉะนั้นเงินไม่ได้ไหลเข้าสู่แค่ธุรกิจร้านอาหารนะครับ แต่เข้าทั้งระบบเลย ไหนจะยังเรื่องที่ยักรดาผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารจะได้ยกระดับปรับตัวในเรื่องคุณภาพของสินค้าและการให้บริการ แล้วเราจะบันทึกทำไม มาเน้นรอดูและลุ้นด้วยกันดีกว่าครับว่า *Michelin Guide* จะทำให้ฟู้ดซีนในบ้านเราเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีอย่างไรบ้าง

มาถึงอีกเรื่องหนึ่ง เมื่อตอนนี้ประเทศไทยมีคู่มือในเรื่องการกินตั้งหลายฉบับ ทั้งระดับสากลอย่าง *Michelin Guide* กับ *Asia's 50*

Best Restaurants และไกด์บุ๊กท้องถิ่นของประเทศไทยเราเองอย่าง *BK Top Tables*, *Bangkok Best Restaurants* หรือจะเป็น *Thailand Tatler Best Restaurants* ไหนจะยังมีร้านอาหารที่มีอีกตั้งมากมาย หลายคนอาจจะนึกตั้งคำถามว่า แล้วเราจะเชื่อใครดี?

สำหรับประเด็นนี้ต้องมาทำความเข้าใจกันก่อนครับว่า แต่ละไกด์เขามีวิธีการให้คะแนนหรือวิธีพิจารณาที่ต่างกันไป และคนที่ให้คะแนนก็แตกต่างกัน เพราะฉะนั้นผลที่ตามมามันก็ย่อมที่จะออกมาไม่เหมือนกันครับ ดังนั้นถ้าถามอีกว่า แล้วเราจะเชื่อใครดี? ก็ทำไม่ลองเชื่อตัวท่านเองล่ะครับ

อย่างที่บอกว่ารางวัลเหล่านี้ตัดสินโดยกลุ่มคนที่ต่างกัน ด้วยวิธีที่ต่างกันไป คนเราแต่ละคนชอบอะไรไม่เหมือนกัน ที่เขาบอกว่าอร่อย ท่านอาจจะบอกว่าไม่อร่อย ร้านที่ไม่อยู่ในไกด์ใดๆ เลย อาจจะเป็นร้านที่ท่านชอบมากกินบ่อยมากๆ แล้วท่านก็โมโหและบ่นว่าคนพวกนี้ไม่มีตาหรืออย่างไร หรือพวกนี้ชิมไม่เป็น ก็อาจจะเป็นไปได้ครับ แต่มันก็คือ ‘beauty of it’ ไม่ใช่หรือครับ

มันคือความสนุกที่เราคิดไม่เหมือนกับนักวิจารณ์มืออาชีพเหล่านั้น

มันคือความสนุกที่เรานั่งคุยกับเพื่อนตอนนั่งกินข้าวด้วยกันว่า ร้านนี้อร่อยจริงหรือเปล่าตามที่เขาบอกไม่ใช่หรือครับ

ที่ผมต้องการจะสื่อคือ อยากให้ทุกท่านยังสนุกกับการกินอาหาร ใช่ครับ ทุกคนอยากกินอาหารอร่อย แต่อาหารอร่อยของเราแต่ละคนก็ไม่เหมือนกัน แล้วถ้าเป็นแบบนี้จะไปซีเรียสกับมันทำไมล่ะครับ

เอาไว้ให้คู่มือเหล่านี้เป็นเครื่องมือของท่านเวลาคิดอะไรไม่ออก อยากลองของใหม่ อยากโชว์สาว หรืออดให้เจ้านายประทับใจดีกว่า อย่าลืมความสนุกของการกินอาหารนะครับ อย่าลืมความสนุกของบทสนทนา กับเพื่อนร่วมโต๊ะ อย่าลืมที่เราออกมากินอาหารที่ร้านต่างๆ ก็เพื่อที่จะมีความสุขกินอาหารให้อร่อยครับ ☺

THE AUTHOR

ธิดิฎฐิ กัศนบจจ

เชฟภาคีมีอ และกรรมการผู้ตัดสินจากรายการ *Top Chef Thailand* เจ้าของร้านอาหาร Le Du ซึ่งติดอันดับ *Asia's 50 Best Restaurants 2017* พบกับศาสตร์และเทรนด์สนุกๆ เกี่ยวกับอาหาร ที่ชนะเกี่ยวกับคำนิยามการกินดีและการบริโภคของฉบับยุคปัจจุบัน ผ่านสายตาของเชฟมีออาชีพในคอลัมน์ ‘กิน’

pq by ron arad

Eyewear Distributed by Quad 22 Co., Ltd. FB/IG: @Quad22_Thailand Tel. 02-187-2800 #Quad22Thailand
Available at: Paragon Department Store, Siam Discovery, Paris Miki, Sunglass Mania, Siam Jaksu, Bridders,
Better Vision, Spectacles Room, Shade, and Leading Eyewear Boutiques.

CULTURE

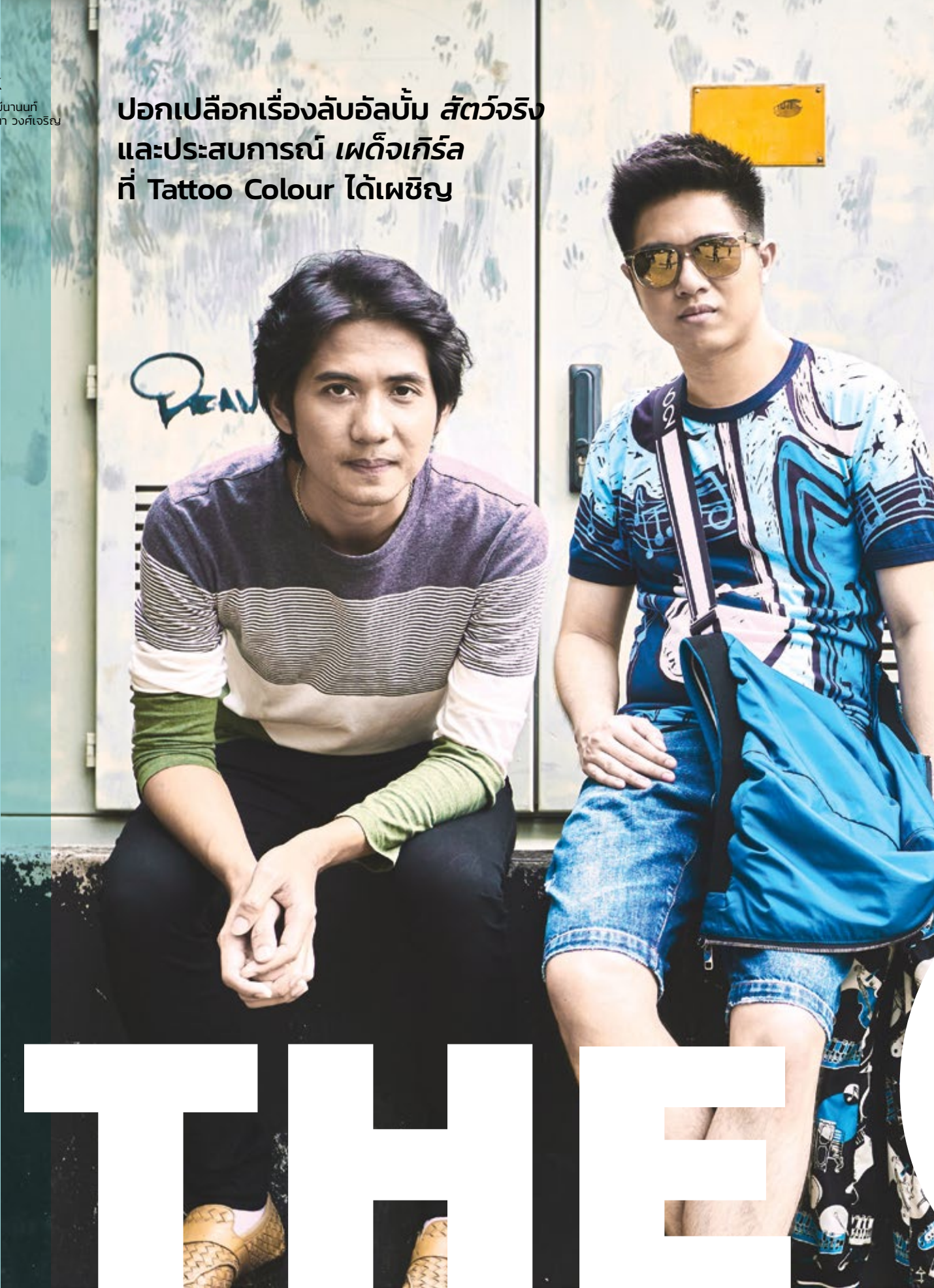
INSIGHTFUL & SOPHISTICATED ENTERTAINMENT REPORTS

สนทนาอาเข้กับวง Tattoo Colour พร้อมอัลบั้มที่ 5 *สัตว์จริง* ที่กำลังได้กระแสตอบรับอย่างน่าตื่นเต้น แกรมปล่อยเพลงยกอัลบั้มลงยูทูปให้ฟังกันไปแบบไม่มีกั๊ก

TALK

เรื่อง เก้า มีนานนท์
ภาพ นวลาตา วงศ์เจริญ

**ปอกเปลือกเรื่องลับอัลบั้ม สัตว์จริง
และประสบการณ์ เพ็ชิ่งเกิร์ล
ที่ Tattoo Colour ได้เผชิญ**

THE

OD BLESS
GIRL

Tattoo Colour กลับมาอีกครั้งกับสตูดิโออัลบั้มที่ 5 *สัตว์จริง* ซึ่งเต็มไปด้วยพีดแบ็กน่าตื่นเต้น โดยเฉพาะการตัดสินใจปล่อย 13 เพลงใหม่ ยกอัลบั้มลงยูทูปให้แฟนเพลงฟังกันไปเลย ความน่าตื่นเต้นอีกอย่างคือ นี่เป็นอัลบั้มที่เต็มไปด้วยเพลงป๊อปที่ทั้งฟังเพราะ ฟังสนุก แกยกอัลบั้ม

ตอนนั้นนอกจากเพลง *เพด็จเกิร์ล* จะกลายเป็นมิวสิกวิดีโอที่คนกำลังพูดถึงก็มีมิกซ์บ้าง (ทั้งที่พวกเขาไม่ได้ตั้งใจให้มันเป็น) แต่เนื้อหาที่น่าเก็บเอามาคุย ด้วยเพราะแต่งขึ้นมาจากประสบการณ์ความรัก ความสัมพันธ์แบบเรียลๆ ของเพื่อนสมาชิกในวงเอง ส่วนใครจะเคยเจอปรากฏการณ์ *เพด็จเกิร์ล* รูปไหนบ้าง การนั่งฟังผู้ชายเมาก็มอญมอญของตัวเอง นี่บอกเลยว่าเป็นอะไรที่เพลินมาก!

นี่ก็เปิดอัลบั้มใหม่ *สัตว์จริง* มาได้เกือบ 1 เดือนแล้ว เช็กพีดแบ็กจากปากพวกคุณเลยแล้วกันว่าเป็นอย่างไรบ้าง

รัฐ: รู้สึกว่าพีดแบ็กดีมากเลยครับ ตกใจตั้งแต่ตอนที่เราเปิดให้พรีรีลเลอร์ 500 แผ่นแรก เราจะได้แถมเข็มกลัดด้วย ซึ่งตอนแรกเราก็ไม่มั่นใจว่าคนฟังจะยังอยากซื้อซีดีอัลบั้มอยู่หรือเปล่า แต่ปรากฏว่าเปิดพรีรีลเลอร์ไป 4 ชั่วโมงก็หมดแล้ว เขาเป็นว่าเหวอกันทั้งค่าย เราต้องขอบคุณมากที่เขามาพรีรีลเลอร์กัน ทั้งที่ยังไม่ได้ฟังเพลงเต็มๆ กันเลย

จีบ: หรืออย่างมิวสิกวิดีโอเพลงแรกที่ปล่อยออกไปก็มีเสียงตอบรับหลายรูปแบบ แต่ส่วนใหญ่จะเป็นเชิงบวก ซึ่งเป็นอะไรที่ใหม่สำหรับ Tattoo Colour เพราะคนให้ความสนใจกันเยอะ พวกเราก็ดีใจ ส่วนทางลบ ความจริงมันไม่เชิงลบหรอกครับ ผมหมายถึงเขาอาจจะโยนไปถึงเรื่องภาพที่อาจจะสื่อไปทางการเมืองประมาณหนึ่ง ซึ่งมันดูเหมือนเป็นทางลบในมุมมองของเขา แต่ในสิ่งที่เรานำเสนอมันก็ก้ำกึ่ง แล้วแต่คนจะมองและตีความกันไปแล้วกัน เพียงแต่ความจริงตอนทำ เราไม่ได้คิดลึกอะไร

ติม: ผมพูดถึงพีดแบ็กเรื่องการปล่อยอัลบั้มลงยูทูปดีกว่า เพราะส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีใครปล่อยอัลบั้มลงยูทูปสักเท่าไร ปกติเขาก็มักจะปล่อยลงไปแค่ซิงเกิ้ลเดียวหรือซิงเกิ้ลที่มาพร้อมมิวสิกวิดีโอ แต่เราปล่อยเพลงลงไปทั้งอัลบั้ม พอตัดสินใจทำแบบนี้ มันเลยส่งผลให้มันทุกคนที่รู้สึกดี ขณะเดียวกันสำหรับบางคนที่ซื้ออัลบั้มของเราไปแล้ว เขาก็รู้สึกว่าการไม่ตั้งใจทำกับพวกเขาอย่างนี้ เพราะเหมือนว่าอัลบั้มที่เขาซื้อมามันไม่มีค่า

มันคือความดีใจมากเลยนะที่ยอดวิวเพลงในอัลบั้มของเราไม่ได้ไปกองรวมกันไว้แค่ที่เพลง *เพด็จเกิร์ล*, *หลับลึก* หรือ *รถไฟ* แต่มันยังต่อไปถึงเพลง *ยังอีก*, *รองเท้าเก่า* ฯลฯ พุดง่าย ๆ ว่าแทบจะเป็นที่พุดถึงทุกเพลงเลย - ดิม

สิ่งที่ผมเห็นคือบางเพลงในอัลบั้ม หรือกับเพลงที่คนชอบมากจริงๆ ยอดวิวมันสูงชันอย่างเห็นได้ชัด จากที่เราเคยเห็นแค่ 3 เพลงที่มียอดวิวสูงสุด แต่การทำแบบนี้กลายเป็นว่าเราได้เห็นยอดวิวทั้ง 13 เพลงในตัวเลขที่เท่าๆ กัน

สำหรับผมมันคือความดีใจมากเลยนะที่ยอดวิวเพลงในอัลบั้มของเราไม่ได้ไปกองรวมกันไว้แค่ที่เพลง *เพด็จเกิร์ล*, *หลับลึก* หรือ *รถไฟ* แต่มันยังต่อไปถึงเพลง *ยังอีก*, *รองเท้าเก่า* ฯลฯ พุดง่าย ๆ ว่าแทบจะเป็นที่พุดถึงทุกเพลงเลย แล้วยิ่งหลังๆ มันคือความชื่นใจของผมที่พอปล่อยทุกเพลงลงไปอยู่ในยูทูป เราก็ได้รับการวิวผลงากลับมาทุกเพลง ทั้งจากสื่อและแฟนเพลงที่คอมเมนต์มาจากได้ยูทูป พวกเขาก็อ่านกันหมด

ตง: พืดแบ็กออกมาดีมาก ผมค่อนข้างประทับใจ บางคอมเมนต์บอกว่าเพลงในอัลบั้มนี้ทำให้ย้อนกลับไปคิดถึงอัลบั้มแรกเลย (*Hong Ser*) ซึ่งเป็นความตั้งใจของพวกเราอยู่แล้วว่าอยากกลับไปเป็นอย่างนั้น

รัฐ: ขออธิบายตอนหนอยนะครั้บ คือ *สัตว์จริง* เป็นอัลบั้มที่ 5 แต่ถ้าย้อนกลับไปตอนทำอัลบั้มแรก ตอนนั้นพวกเราทุกคนสดมาก เรายังเป็นเด็กหนุ่ม มีอะไรก็ใส่หมด แล้วพอถึงอัลบั้มชุดที่ 2 (*ชุดที่ 8 จงเพราะ*) ตอนนั้นพวกเราได้ย้ายจากขอนแก่นมาอยู่ที่กรุงเทพฯ แล้ว คือยกโขยงมานอนกันอยู่ที่ค่ายสมอลล์รูม ซึ่งตอนนั้นค่ายเรายังอยู่ที่ย่านเอกมัย มีห้องประจำเป็นของเราเองเลย

ถ้าใครสังเกตก่อนที่วงผมจะมาอยู่ หน้าค่ายเพลงไม่เคยมีใครมานั่งกินเหล้าเลยนะครั้บ แต่พอวงผมมาอยู่ปั๊บ ละเลยครั้บ (หัวเราะ) ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่ดีหรอก แต่มันเป็นแบบนั้นจริงๆ แต่สิ่งดีคือพอเราได้ไปอยู่ตรงนั้น มันทำให้เราได้เจอกับบุคลากรในค่ายสมอลล์รูมแบบทุกวัน ทุกเวลา สุดท้ายเลยกลายเป็นว่ามีแต่คนเก่งๆ มาช่วยกันทำงานเพลง อัลบั้มที่ 2 ก็เลยยิ่งเพิ่มเข้าไปอีก งานดนตรีก็พัฒนาขึ้นไปมาก แล้วก็ป็นอัลบั้มที่ตั้งใจจริงๆ ตอนนั้นเราก็งมากเหมือนกัน

พอถึงอัลบั้มที่ 3 เราก็เริ่มอยากทดลองทำงานอะไรที่ไม่เคยทำ (ตรงแนวๆ) แล้วพอมมาถึงอัลบั้มที่ 4 (*Pop Dad*) เราอยากให้ภาคดนตรีมันดูจริงจังขึ้น เราอยากอัดเพลงกันดีๆ ใช้ซาวด์ดีๆ อยากทำซาวด์เพลงป๊อปแบบยุคคุณพ่อ เราได้ "พีเจจริง" กับรุ่นใหญ่อย่าง Soul After Six กับ Greasy Café (เล็ก-อภิรัช ตระกูลเมตต์ไกร)

ตอนนี้พอถึงอัลบั้มชุดที่ 5 เราารู้สึกว่าจริงจังมาพอแล้ว แล้วบุคลิกและตัวตนของพวกเราไม่ใช่คนจริงจังขนาดนั้น แล้วพอคิดถึงความสุข ซึ่งความจริงพวกเราสนุกกับการทำอัลบั้มแรกที่สุดเลย เราก็เลยอยากให้เพลงในอัลบั้มนี้มันเป็นอารมณ์แบบอัลบั้มแรก คือสดใส สนุกสนาน นั่นเลยทำให้อัลบั้มใหม่นี้มันมีเพลงซ้ำอยู่แค่ 2 เพลง ที่เหลือก็ทำเพลงสนุกๆ เลยแล้วกัน

พวกคุณชอบโมเมนต์แบบไหนในช่วงยังทำงานเพลงอัลบั้มแรกมากที่สุด

รัฐ: พืดแรกเลยคือตอนรับเงินเดือนแรกครั้บ (หัวเราะ) สุดยอดเลย ตอนนั้นยังไม่ได้เป็นเซ็ค เพราะเงินที่เราได้ยังไม่ได้เลยอะถึงขั้นนั้น แต่จะใส่ของมา ซองแรกรัฐก็จะประมาณไม่ถึงหมื่น

ดิม: มีเศษเป็นเหรียญอยู่ในนั้นด้วย ก๊องแก๊งๆ

รัฐ: เปิดซองดู ไอ้โห รวยแล้วเว้ย (หัวเราะ)

จำได้ไหมว่าเงินของแรกหมดไปกับอะไร

รัฐ: ไอ้โห ผมกินเหล้าอย่างเดียวเลย พุดเล่น (หัวเราะ) คือตอนนั้นเราเป็นเด็ก เราเป็นวงใหม่ จำได้ว่าตอนนั้นปี 2549 ค่ายสมอลล์รูมเราออกมา 6 ศิลปินคือ Tattoo Colour, Slur, Lemon Soup, บอล จารุลักษณ์, ญารินดา บุนนาค, กิ-กิตรา พรหมสาขา ณ สกลนคร แล้วตอนนั้นในค่ายก็จะมีพีๆ วง Armchair และ Superbaker อยู่ก่อนแล้ว ซึ่งกว่าจะออกมาเป็นอัลบั้มแรก เราเห็นว่าทุกคนเหนื่อยมากกับเรา พอได้เงินของนั้นมา เขาก็เลยเลี้ยงเหล้าเม่งหมดเลย (หัวเราะ)

ต่อไปนี่เราอยากให้ใครฟังงานก็รู้ได้ทันทีว่า นี่คืองานของ Tattoo Colour แปลกใหม่
ยังไฉ่อยู่ที่รายละเอียด แต่ว่าตัวเนื้อใจจริงๆ ก็ยังคงเป็น Tattoo Colour อยู่ ไม่อย่างนั้น
พวกเราก็จะหาตัวเองไม่เจอ - รัฐ

อีกเรื่องก็คิดว่าน่าสนใจคือ ปกติศิลปินเพลงยุคนี้ จะชอบปล่อยงานออกมาทีละซิงเกิล แต่คราวนี้ พวกคุณมาแปลก เพราะปล่อยงานสตูดิโอ อัลบั้มออกไปพร้อมกันหมดในยุคนับ 13 เพลงเลย

คุณมองเห็นอะไรกับแนวทางนี้บ้างถึงเลือกทำ รัฐ: ผมขอเล่าในส่วนของการทำงานอัลบั้มแล้วกันนะครับ คือตั้งแต่แรกเลย พวกเราตัดสินใจว่าอยากทำเพลงเป็น อัลบั้ม ผมก็เลยบอกกับพี่รุ่ง (รุ่งโรจน์ อูปถัมภพิริวัฒน์ – ผู้บริหารค่ายสมอลล์รูม) ว่า พี่รุ่งครับ ผมอยากออกเป็น อัลบั้มใหม่ ไม่ได้อยากออกเพลงแบบปล่อยเป็นทีละ ซิงเกิล ระหว่างนั้นเราก็กทยอยส่งเดโมจนเสร็จทั้งอัลบั้ม สาเหตุเพราะเราอยากเห็นภาพรวมทั้งหมดของอัลบั้ม ซึ่งถือเป็นงานใหญ่ชุดนี้ให้เสร็จก่อน แล้วหลังจากนั้น ถึงค่อยเริ่มวางแผนว่าจะปล่อยเพลงไหนเป็นลำดับหน้า- หลัง เพื่อประชาสัมพันธ์อีกทีหนึ่ง

สาเหตุเพราะเรานัดแบบนั้นครับ มันไม่ได้หมายความว่า ศิลปินที่ปล่อยเพลงเป็นซิงเกิลจะดีหรือไม่ดีไปกว่าเรา เพราะฉะนั้นกลับมาที่เรื่องที่ว่าทำไมเราถึงปล่อยเพลงลง ยูทูปทั้งหมด มันเป็นเพราะเราอยากกระจายให้ทุกคน ได้ฟังเพลงจริงๆ อยากให้ทุกคนได้เห็นภาพรวมทั้งหมด ของอัลบั้มชุดใหม่ จะได้เข้าใจได้ชัดเจนกว่า ส่วนบางคน ถ้าไม่ถนัดที่จะฟังเพลงผ่านแอปพลิเคชัน บางคนไม่ถนัด ที่จะซื้อซีดี หรือไม่มีสตางค์ การฟังผ่านยูทูปมันเลย ง่ายมาก เพราะหลายคนก็ฟังยูทูปกันทุกวันอยู่แล้ว เหตุผล อีกส่วนหนึ่งคือ ถึงเราไม่ปล่อย ยังไงมันก็ต้องมีคนปล่อย

ว่ากันว่าชีวิตคนเราเปลี่ยนแปลงไปทุกวัน อย่าง อัลบั้มนี้ก็ห่างจากอัลบั้มที่แล้วมาเกือบ 3 ปี คิดว่า ถึงเวลานี้ พวกคุณเปลี่ยนแปลงอะไรไปบ้างจาก เมื่อ 3 ปีที่แล้ว

รัฐ: ที่เปลี่ยนแปลงไปมากน่าจะเป็นเรื่องความอดทน ต่อพิษบาดแผลต่างๆ จากเรื่องการทำเพลงที่เพิ่มมากขึ้น นะครับ ความจริงถ้านับกันจริงๆ เราห่างจากการทำงาน เพลงในอัลบั้มล่าสุดมาไม่ถึง 3 ปีหรอก เพราะเหมือนกับ เรามีงานทั้งทำอัลบั้มได้ด้วย แต่หลังจากนั้นพอเริ่มต้น ทำอัลบั้มใหม่ มันมีช่วงที่ผมตันอย่างรุนแรง มีดทับ เรียกว่าเปิดไฟยังมืด (หัวเราะ) ตอนนั้นผมยังคิดกับตัวเอง อยู่เลยว่า ‘มึงนี่หมดแล้ว’ ผมคิดแบบนั้นอยู่เป็นเวลานาน เลยว่า ชีวิตนี้มึงจบแล้วกับการทำงานอัลบั้ม เพราะมัน ไม่มีอะไรออกมาเลย เฉพาะแค่ทำให้ออกมาเพลงเดียว ผมยังคิดไม่ออกเลย

แต่สุดท้ายแล้วมันก็เกิดการเปลี่ยนแปลง หลังจากที่ไม่ได้มาคุยกับเพื่อน ซึ่งเพื่อนก็ให้กำลังใจ แล้วช่วงหนึ่ง เรามีการพักงาน เพื่อเป็นการพักวง ผมเองก็เลยใช้ ช่วงเวลานั้นไปบวช หลังจากนั้นพอสึกออกมา เราก็เริ่ม รู้สึกว่าตัวเองนั่งขึ้น ให้เวลากับตัวเองมากขึ้น สิ่งที่เรา รู้สึกว่าเปลี่ยนแปลงชัดๆ เลยคือ เรามีความอดทนมากขึ้น เรามี ความขยันมากขึ้น

ที่ผ่านมามาอาจจะขยันก็จริง แต่พอถึงช่วงตันบ๊ีบ จะเริ่มน้อยใจแตก เริ่มฟุ้งซ่าน ผมเป็นคนอดทนต่อ

ความรู้สึกแย่ๆ ของตัวเองไม่ค่อยได้ แต่หลังจากบวช นอกจากจะไม่น้อยใจ ผมยังอดทนต่อความรู้สึกของตัวเองได้มากขึ้น

แสดงว่าการตัดสินใจออกบวชช่วยปลดล๊อคอะไร บางอย่างของเราได้เยอะเหมือนกัน

รัฐ: อาจจะมีส่วนครับ ความจริงแล้วมันเป็นเรื่องของ การได้พัก เพราะช่วงนั้นเราไม่ได้รับงานเป็นเดือนเลย เราเลยได้ทั้งความสงบ และได้กำลังใจจากเพื่อนๆ ด้วย

แล้วตอนไหนที่รู้สึกว่าการดันมันหายไปแล้ว ไอเดียต่างๆ มันเริ่มกลับมาอีกครั้ง

รัฐ: หลังจากที่ผมเริ่มส่งเพลงลือตใหญ่ลือตแรกให้พี่รุ่ง ซึ่งส่งไป 6-7 เพลง คือผมตั้งใจว่าถ้าไม่ถึง 7-8 เพลง ผมจะไม่ส่งเขาอะ (หัวเราะ) นั่นคือสิ่งที่ผมเปลี่ยนแปลง ไปนะครับ ส่วนสิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือเรายังพยายาม จะทำเพลงในแบบ Tattoo Colour และไม่พยายาม จะใส่อะไรลงไปเพลงที่มันไม่ใช่ตัวเองอีกแล้ว ต่อไปนี้ เราอยากให้อะไรก็ตามก็รู้ได้ทันทีว่านี่คืองานของ Tattoo Colour แปลกใหม่ยังงั้นอยู่ที่ยาวละเอียด แต่ว่าตัวเนื้อใน จริงๆ ก็ยังคงเป็น Tattoo Colour อยู่ไม่อย่างนั้นพวกเราก็จะหาตัวเองไม่เจอ

ติม: โอ้โฮ ความจริงตอนนั้นผมก็ไปหามันนะ บางที ใช้ช่วงเวลาหลังจากโชว์เสร็จไปนั่งคุยกัน คือตอนคน อยู่เยอะๆ เวลาไปปลดปล่อยมันชื่นใจ ผมก็บอกไปว่า มึงทำเพลงฮิตมากก็เพลงแล้วเนี่ย ฉะนั้นไม่ต้องมัวมานั่ง ซีเรียสกับตรงนั้นแล้ว มึงแค่ทำมันออกมาเถอะ อะไรที่มึง คิดว่ามันดีเนี่ย เดี่ยวกูไปร้อง ให้อั้มไปเล่นเบสให้ ให้อั้มไป ตีกลอง ทุกอย่างที่มีงั้นทำ ยังไงมันก็คือวง Tattoo Colour อยู่ดี ไม่ว่าเพลงมันจะดังหรือไม่ดัง

ฉะนั้นมึงปลดความกดดันไปได้แล้ว เพลงมันจะ ออกมาฮิตหรือไม่ฮิต มึงไม่ต้องสน เพราะตอนที่เรามา เพลงในอัลบั้มแรก เราก็มั่นใจมาจากการที่เราชอบ มันก่อน ซึ่งเราก็ไม่เคยรู้ด้วยว่าเพลงมันจะฮิตหรือเปล่านั้นมึงอย่ามัวน้อยใจเลย

เพราะเราไปผูกปมไว้ว่าต้องแต่งเพลงให้ฮิต หรือเปล่า ถึงแต่งไม่ออก

รัฐ: ผมไม่ได้เป็นคนผูกเอง คือเราอาจจะคิดไปเองว่า คนจะคาดหวัง แต่ผมก็รู้แหละว่ายังไงคนก็คาดหวัง ผมหมายถึงความรู้สึกในตอนนั้นนะครับ แต่ตอนนั้นมัน ได้ผ่านช่วงเวลานั้นไปแล้ว... อย่างแรก ค่ายสมอลล์รูม ก่อนเลย กลัวว่าพี่รุ่งจะไม่ให้ผ่าน หรือถ้าทำออกมาแล้ว เสียงวิจารณ์จะออกมาเป็นยังไง ความรู้สึกตอนนั้นคือ ไม่สนุกเลย ผิดมาก

กลับมาที่เรื่องความเปลี่ยนแปลงในตัวเรา นอกจาก รัฐแล้ว คนอื่นยังไม่ได้ตอบเลยนะ

จิม: สิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี พวกเราก็ยังเป็น คนแบบนี้ คือบ้าๆ บอๆ ตลกไปกษาไปได้เรื่อยๆ

FYI

- นอกจากจิมจะเป็นนักดนตรี คนเดียวในวงที่ยังโสด แต่เป็นโสด แบบแอดวานซ์ระดับที่ตั้งแต่ เกิดมา จิมยังไม่เคยมีแฟนมาก่อน เลยในซีรี่ย์ เขาให้สาเหตุที่ยัง ครองตัวเป็นโสดมาตลอดว่าเป็น เพราะความช่างเลือกของตัวเอง ตอนนี้นะเขาก็เลยชกกับการเป็น ผู้ชายโสดไปแล้ว
- บิวสิควีดีโอเพลง *เพ็ดจ์เกิร์ล* (กำกับโดย เบนซ์-นิษฐกานต์ แก้วปียสวัสดิ์) เป็นบิวสิควีดีโอ เพลงแรกของ Tattoo Colour ที่ไม่มีสมาชิกทั้ง 4 คนอยู่ในฉากเลย แม้แต่ชื่อต๋อย

ไอ้พวกนี้มันดูเหมือนคนที่ไม่น่าจะตั้งใจทำงาน แต่ถึงเวลาทำงานพวกมันก็ซีเรียสฉิบหาย Tattoo Colour มันไม่ได้คิดว่ายิ่งอยู่นาน มีอัลบั้มเยอะ แล้วพวกก็ต้องรุ่นใหญ่ หรือต้องมีอิโก้ บังเอิญว่าในจุดนี้พวกคนในวงมันไม่ค่อยจะมีกันสักเท่าไร

รัฐ: คือมันไม่ควรรจะเป็นแบบนี้ เพราะมันเป็นกันไม่ได้จริง อยากรจะทำตัวเก่าแค่นั้น พอมองหน้ากันแล้วก็ตลกกันเองอยู่ดี

จริงไหมที่ว่าเพลง *เผด็จภิรต* มาจากประสบการณ์ชีวิตจริงของคุณจริงๆ

ติม: จริงอยู่แล้วครับ นี่คือนิเวศที่เราต้องเผชิญสำหรับผมคงต้องร้องเพลงนี้สัก 200 รอบถึงจะกำลังพอดี คือเอาตรงนี้ไปลงได้นะครับ แต่ไม่ต้องบอกว่าดีมพูด (หัวเราะ) คือด้วยตัวผมเองที่เป็นคนชอบปาร์ตี้ แล้วก็เป็นคนไม่ค่อยอยู่กับร่องกับรอย ฉะนั้นการจะทำให้ผมอยู่กับร่องกับรอยได้ มันก็ต้องใช้อำนาจมีดอะไรบางอย่าง ซึ่งนั่นคือสิ่งที่ผมกำลังเจออยู่นี้แหละ ผมก็เลยต้องอยู่ภายใต้อำนาจสะกดของมันนี่แหละ คือถูกสะกดร่างเลวๆ ของตัวเองไว้ เฮ้ย ขึ้นวะ ไอ้สัตว์!

ติมเป็นคนกลัวแฟนเธอ ดูจากบุคลิกไม่น่าเชื่อเลยนะ

จิม: ไม่หรอก ผมว่ามันให้เกียรติ
ติม: โอ๊ย เราบรู้แหละว่าทำอะไรแล้วมีปัญหา ก็อย่าไปทำ
จิม: อ้าว แล้วตอนที่ไม้อยู่กับแฟนละ ทำยังไง
ติม: โอ๊ย ตอบไปก็ลงไม่ได้สิ (หัวเราะ) กูไม่ได้โนะไอ้จิม คือบางทีเวลามืออะไรผมจะเอาไปเล่าให้ไอ้รัฐฟังไป แล้วมันก็จะบอกกลับมาว่า มึงจะบ่นอะไรหนักหนาเรื่องแฟน มึงเนีย แล้วที่บ่นที่บอกกูมาเนีย สุดท้ายแล้วสิ่งที่มึงคิดอยู่เนีย มึงได้เอาไปทำอะไร หรือได้พูดอะไรกับเขาไหม ผมบอกว่าเปล่า กูไม่ได้พูด แล้วกูก็ไม่ได้ทำ (หัวเราะ) กูถึงเอามาบรรยายกับมึงนี่แหละ มึงมันเป็นจิตแพทย์ ส่วนตัวของกู มันก็เลยเกิดเป็นเพลง *เผด็จภิรต* ขึ้นมา แล้วมันก็ใส่ในส่วนของมันเองมาบ้าง

รัฐ: ความจริงมันก็มาจากเรื่องราวของคนรอบข้างหลายคน ความจริงเวลาผู้ชายอยู่ด้วยกัน การนิเวศแฟนมันสนุกนะ

ติม: เก่งทุกคนนะ แต่พอเวลากลับไปอยู่กับแฟนนะ โถ ไอ้คนเก่ง ตอนอยู่กับเพื่อนหายไปไหนแล้ววะ ไอ้สัตว์

รัฐ: แล้วพอบรรยายแบบนั้นมันสนุก เราก็เลยอยากรจะเขียนเพลงแนวผู้หญิง แล้วด้วยความที่ผมชอบศึกษาประวัติศาสตร์เล็กๆ น้อยๆ เลยจะได้เกร็ดความรู้ที่ทำให้รู้ลึกว่าพวกเรานี้มันเกิดมิดยุคจริงๆ เพราะถ้าเราเกิดสมัยก่อน เราจะมีเมียกี่คนก็ได้ คือมีเมีย 4-5 คน นี่ถือว่า

เป็นเรื่องที่โอเค ยอมรับได้ แต่พอเป็นยุคสมัยนี้ เราทำแบบนั้นไม่ได้แล้ว จะมีคนรักเราต้องมีคนเดียว เท่านั้น ยังไม่พอ มันยังใหญ่กว่าเราอีก มันก็เลยเกิดเป็นไอเดียว่า อยากรจะเขียนแนวผู้หญิงเรื่องนี้

ตง: เปียบนิ่งนะครับ (กำลังแซด) มีคนที่มิแฟนแล้วไม่กลัวแฟนด้วยเหอครับ

ติม: เออ มึงอย่าคิดว่าคนอื่นเขาเป็นแบบตัวเองสิ

รัฐ: พี่เล็ก Greasy Café ยิ่งกลัวเลย

ติม: ไอ้โห ตัวหนักเลย

รัฐ: เล็ก-อภิรัช ตระกูลเผด็จภิรต

(หัวเราะกันทั้งวงสนทนา)

ติม: นี่มีเอานามสกุลเขามาเล่นเลยเหอ

รัฐ: สำหรับผมนะบางเรื่องต่อให้ถูกแทงตาย แต่สุดท้ายเราก็คิด คือเราคิดว่าเหตุผลเราถูกแล้ว เช่นเราทำอย่างนี้เรามาตรงนี้เพราะเรื่องงานนะ แต่พอออกไป ผู้หญิงเขาก็จะมีอีกด้านหนึ่งมาหักล้างเหตุผลของเรา เช่นมึงบอกว่าไปทำงาน แต่สุดท้ายสุดท้ายมึงก็เมา ...ยิ่งถ้าถามกลับมาต่อ “ใครไปบ้าง” บอกไปว่า “ติม” ... ไอ้โห จบแล้ว แค่พูดชื่อแรกมึงก็ผิดแล้ว (หัวเราะ)

แสดงว่าภาพพจน์ติมในสายตาแฟนเรานี้ดีลบลสุดยอดมาก

รัฐ: ไม่ใช่เฉพาะแฟน รวมถึงพ่อแม่ผมด้วย

ติม: ขอบคุณพ่อแม่มึงด้วยที่คิดกับกูขนาดนั้นะ

รัฐ: เอางี้จริงๆ แล้วนะ คือบางเรื่องที่เราเถียงกันเล็กๆ น้อยๆ ในบ้าน หรือในการใช้ชีวิต เราคิดว่าที่ทำไมมันถูกต้องแล้ว แต่บางทีเรากลับต้องไปทำตามเขา ทั้งที่บางทีสิ่งที่เขาให้เราทำตามมันอาจจะผิดด้วยซ้ำ คือบางทีทะเลาะกันจนเหนื่อยแล้ว งั้นก็ยอมไปแล้วกัน สุดท้ายเขาก็ชนะเราอยู่ดี

ติม: ส่วนผมคือซื้อตลกแวนส์เหลืองกับแวนส์ชมพู ในมิวสิกวิดีโอ *เผด็จภิรต* ผมเคยมีประสบการณ์ตรง สมมติผมเลือกแวนส์เหลือง เขาเลือกแวนส์ชมพู ถ้าใส่รายละเอียดเรื่องเพิ่ม ไอ้โห แวนส์เหลืองมันไม่ตี ใส่แล้วหน้ามันอ้วน โอเค เราบอกกลับไปว่าจันแวนส์ชมพู “แต่แวนส์ชมพูทรงมันไม่สวยเท่าแวนส์เหลือง” ...เอาแล้วไอ้เหี้ยใจเด่นตบๆ ตกลงกูควรเลือกอันไหนดีวะเนีย เอ้า จันซื้อแวนส์เหลือง! จ่ายสตางค์ออกมากลายเป็นแวนส์ชมพู

ตง: (ง่วนอยู่กับแซดในสมาร์ตโฟนตลอดเวลา) นี่ไง มันกำลังตำผมอยู่เนีย เออเรื่องนี้เลยไหม แฟนผมเขาบอกว่ามานวดอยู่แถวนี้ พอนวดเสร็จแล้วเดี๋ยวมาหาได้ไหม เราก็เลยบอกไปว่า มาได้ มาสิ อยู่ที่ตึกนั้นนะ อยู่ชั้น 3 เดินขึ้นมาเลย กำลังคุยกันอยู่ พอออกไปสักพักนางก็ไลน์มาบอกว่ายืนอยู่ข้างหน้าตึกแล้ว แต่ไม่กล้าขึ้นไป เราก็บอกให้เข้ามาเลย แล้วรออยู่ตั้งนานว่าทำไมไม่เข้า

สิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี พวกเราก็ยังเป็นคนแบบนี้ คือบ๊าย บอจ ตลกไปกฮาไปได้เรื่อยๆ ไอ้พวกนี้มันดูเหมือนคนที่ไม่น่าจะตั้งใจทำงาน แต่ถึงเวลาทำงานพวกมันก็ซีเรียสฉิบหาย - จิม

มาสักที เราเลยถามกลับไปว่าอยู่ไหนแล้ว เขาก็บอกว่าเนี่ย อยู่หน้าห้องตั้งนาน ตอนนี่ลงไปข้างล่างแล้ว เอยังไงกันแน่ ขึ้นๆ ลงๆ มา 3 รอบแล้ว... อ้าว ตกลงเป็นความผิดกุหรอ ก็บอกว่าให้เปิดประตูเข้ามาเลย (หัวเราะทั้งวง) แล้วยังบอกอีกว่า เนี่ย พอมานานก็กลายเป็นภาระ ขอโทษด้วยนะ ต่อไปเราจะไม่มาทวงงานเธอแล้ว

ปิดท้ายก่อนจากกัน ลองแนะนำเพลงในอัลบั้ม *สัตว์จริง* จาก *เพ็ดจ์เกิร์ล* สักบทละเพลงสิว่ามีเพลงไหนที่อยากแนะนำให้ลองฟังเป็นพิเศษบ้างหรือเปล่า

ติบ: ผมอยากพูดถึงเพลง *รถไฟ* ครับ เป็นเพลงที่ผมฟังครั้งแรกแล้วรู้สึกเลยว่าเพราะมาก ทั้งที่รัฐมันบอกผมว่ายังมีอีกเพลงหนึ่งที่เพราะกว่า ชื่อว่า *รองเท้าเก่า* แต่ผมกลับรู้สึกว่าการฟังนี้เพราะกว่า รู้สึกดีวนกลับมาว่า เฮ้ย มีฟังยังไง *รองเท้าเก่า* เพราะกว่า แต่ผมก็ยืนยันว่าชอบเพลง *รถไฟ* ตามต่อไปอีกว่าแล้วเพลงนี้ใครจะร้อง รัฐบอกว่ามันจะร้อง แต่ผมขอว่ากูอยากร้อง สุดท้ายมันก็ยอม แต่

บอกอีกว่า แต่มีงต้องทำการบ้านมาส่งกูด้วยนะ มีงต้องมาร้องให้กูฟังก่อน ผมก็เลยอินกับเพลงนี้มาก รู้สึกเลยว่าตัวเองเจอรักแรกพบกับเพลงนี้

รัฐ: คือไม่ได้จะหวงไว้ เพราะอยากจะทำเองนะครับ แต่เพลงนี้มันยากจริงๆ ที่บอกว่ายากไม่ได้หมายถึงอารมณ์ของเพลงมันยาก แต่หมายถึงว่าตัวโน้ตต่ำ-สูง มันห่างกันเยอะ ผมเลยบอกติบไปว่าจะร้องก็ได้ แต่ต้องทำการบ้านมาอย่างหนักเลยนะ เพราะผมรู้สึกว่าเพลงทั้งหมดในอัลบั้มนี้ *รถไฟ* เป็นเพลงที่ร้องยากสุด

แต่ส่วนตัวผมชอบเพลง *หลับลึก* เพราะสำหรับผมเพลงนี้มันคือเพลงที่ตั้งใจจะใส่ไว้ในแทร็กแรกของอัลบั้มเลยนะ เป็นเพลงที่บอกถึงภาพรวมของอัลบั้ม เป็นเพลงที่ทำขึ้นมาเป็นเพลงแรกๆ ของอัลบั้ม แต่กลายเป็นเพลงที่เสร็จเป็นเพลงสุดท้าย เพราะผ่านการแก้ทำนองมาเยอะ แก่เนื้อเพลงมาเยอะมาก แม้แต่ชื่อเพลงยังเสร็จเป็นเพลงสุดท้ายเลย สำหรับผมมันเลยเป็นเพลงที่อยู่คู่กับอัลบั้มนี้มาตลอดการเดินทาง และเป็นตัวแทนของอัลบั้มนี้

ตง: ผมว่าเพลง *เนรมิตเอง* เนื้อเพลงมันช่างฝันดีครับ

ดูไม่แคร์โลก คือกูรักมีง แต่มีงไม่รักกู นั่นก็เรื่องของมีง แต่กูจะยังรักมีงนะ

เนื้อหาตรงกับชีวิตจริงไหมครับ

ตง: ถ้าชีวิตจริงต้อง *เพ็ดจ์เกิร์ล* แล้วละครับ หรือตอนนี้กูสู้อะไรมันไม่ได้เลย (หัวเราะ) ตกลงว่านี่กูผิดอะไร กูมานั่งสัมผัสภาษาฉะฉานๆ ก็ผิดได้

เอาลงไปแบบนี้เขาจะไม่โกรธเอาหรอ

ตง: เอาลงไปเถอะครับ มาถึงขนาดนี้แล้ว

รัฐ: ลงไปเถอะครับ ผมว่าถ้าเขาได้อ่าน เขาน่าจะชอบ

ติบ: คือการพูดถึงแฟนผ่านสื่อเนี่ย จะมุมดีหรือไม่ดี มันชอบหมดแหละ เพราะมันแสดงว่าเราอ้อมรับว่ามีแฟนไปเมื่อก่อนสื่อมาสัมภาษณ์ผม ถามว่าคบกับแฟนมา 7 ปีแล้ว กลัวอาถรรพ์ที่เขาวาดต้องเลิกกันไหม ผมบอกว่าไม่กลัวอาถรรพ์เลย ผมกลัวมันมากกว่า (หัวเราะ) ฉะนั้นอาถรรพ์ 7 ปีเป็นเรื่องซีๆ เผลออๆ กูอาจจะต้องการอาถรรพ์มากกว่าด้วยซ้ำ (หัวเราะ) ตรงนี้ไม่ต้องเอาลงนะครับ! ☺

ART & DESIGN

เรื่อง ณรงค์กร มโนจันทร์เพ็ญ
ภาพ EIJI OHASHI-Photographer

JIHANKI: ROADSIDE LIGHTS

‘ตู้หยอดเหรียญก็เหมือนรูปปั้นพระ’
ช่างภาพญี่ปุ่นถ่ายภาพตู้หยอดเหรียญ
ทั่วประเทศสะท้อนสังคม

เอจิ โอฮาชิ (Eiji Ohashi) ช่างภาพ
ชาวญี่ปุ่นวัย 62 ปี ผู้หลงใหลการ
ถ่ายภาพวิวทิวทัศน์ของสถานที่
ต่างๆ ที่ได้ไปเยือน กลายเป็นที่
รู้จักมากยิ่งขึ้น หลังจากเริ่มต้น
ถ่ายภาพในธีม ‘แสงสว่างริมทาง
(Roadside Lights)’ ในเมือง
ต่างๆ ของญี่ปุ่นเมื่อราว 10 ปีก่อน

โอฮาชิได้รับเชิญให้เข้าร่วม
งานจัดแสดงภาพถ่ายทั้งภายใน
ประเทศและต่างประเทศมากมาย
ไม่ว่าจะเป็นงานแสดงภาพถ่าย
นานาชาติที่สิงคโปร์ ปารีส
ฝรั่งเศส และเมืองรอตเตอร์ดัม
ในเนเธอร์แลนด์ ล่าสุดเขาได้รับ
รางวัลชนะเลิศจากการประกวด
ภาพถ่ายในงาน Moscow
International Photo เมื่อปี
2016 อีกด้วย

จุดเริ่มต้นของ ‘แสงสว่างริมทาง (Roadside Lights)’

คืนหนึ่งหลังจากที่โอฮาชิเดินทางกลับมาเยี่ยม
หมู่บ้านวักกะโน (Wakkanai) บ้านเกิดของเขาในเมือง
ฮอกไกโด เหนือสุดของประเทศญี่ปุ่น เขาสังเกตเห็น
แสงไฟสว่างไสวท่ามกลางกองหิมะและความมืด
แสงไฟนั้นไม่ได้มาจากเสาไฟฟ้า แต่มาจากตู้จำหน่าย
สินค้าหยอดเหรียญ (Jihanki) ที่ตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยว

โอฮาชิเปรียบเทียบภาพถ่ายตู้จำหน่ายสินค้าหยอด
เหรียญที่เห็นว่า ตู้จำหน่ายสินค้าอัตโนมัติทำหน้าที่
คล้ายกับ ‘รูปปั้นพระพุทธรูป (Jizō)’ ที่ตั้งไว้ตามถนน
หรือริมทางเดินในเมืองต่างๆ เพื่อเป็นเสมือนที่พึ่งและ

คอยปกป้องคุ้มครองนักเดินทางและพวกเขาที่สัญจรผ่านไปมา

คล้ายกับว่า ถ้าคุณเดินทางผ่านมา แล้วคุณกำลังหิวหรือกระหายน้ำ เพียงคุณเห็นแสงไฟนี้ ความหิวและความกระหายของคุณอาจจะลดลงเพราะอาหารหรือสินค้าจากตู้หยอดเหรียญเหล่านี้ และนี่คือจุดเริ่มต้นที่ทำให้ไอฮาชิตระเวนไปยังเมืองต่างๆ ทั่วญี่ปุ่น เพื่อนำเสนอมุมมองต่างๆ ในงานของเขา ผ่านเจ้าตู้พวกนี้

ภาพที่คุ้นตา หนึ่งในสัญลักษณ์ของญี่ปุ่นที่ใครหลายคนอาจมองไม่เห็น

พวกเราสามารถพบเห็นเจ้าตู้จำหน่ายสินค้าหยอดเหรียญนี้ได้ไม่เพียงแต่ในเมืองใหญ่ๆ ที่มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีเท่านั้น แต่ยังรวมถึงพื้นที่ห่างไกลออกไปในชนบทของญี่ปุ่นอีกด้วย ทุกวันนี้อาจจะไม่เป็นการกล่าวเกินจริงว่า ภาพของตู้จำหน่ายสินค้าหยอดเหรียญนี้ได้กลายเป็นสิ่งหนึ่งที่สะท้อนถึงประเทศนี้ได้เป็นอย่างดี แต่จะมีสักกี่คนที่รู้ว่า เจ้าเครื่องเหล่านี้กระจายอยู่ตามถนนในเมืองต่างๆ ทั่วญี่ปุ่น

เมื่อเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหวครั้งใหญ่ที่เมืองโทโฮกุ ในปี 2011 และเหตุการณ์โรงไฟฟ้านิวเคลียร์ระเบิด นำไปสู่โครงการและแคมเปญต่างๆ มากมายที่เน้นการประหยัดพลังงาน ตู้จำหน่ายสินค้าหยอดเหรียญพวกนี้คือหนึ่งในสิ่งที่คนมองว่าเป็นอุปกรณ์ที่ฟุ่มเฟือย ไร้ประโยชน์ และมีแนวโน้มที่จะยกเลิกการใช้งานตู้เหล่านี้ เพื่อประหยัดกำลังไฟภายในประเทศ

แต่เมื่อภายหลังเหตุการณ์ภัยพิบัติต่างๆ สงบลง ตู้จำหน่ายสินค้าหยอดเหรียญกลับเป็นสิ่งแรกที่มีการติดตั้งขึ้นในพื้นที่ประสบภัย อย่างในจังหวัดอิวาเตะ และจังหวัดมียางิ เพื่อให้บริการด้านอาหารและน้ำดื่มแก่เจ้าหน้าที่และผู้ประสบภัยทุกคน

ตู้จำหน่ายสินค้าหยอดเหรียญเหล่านี้ได้กลายเป็นส่วนสำคัญของระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานของญี่ปุ่นไปแล้ว ถึงแม้ว่าสหรัฐฯ จะมีจำนวนตู้พวกนี้

มากกว่าที่ญี่ปุ่นเกือบ 2 เท่า แต่ส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ใกล้กับประตูบ้านของคนทั่วไปสักหลังหนึ่ง แตกต่างจากที่ญี่ปุ่น (โดยไอฮาชิจะบอกเล่าทุกความรู้สึกให้พวกคุณได้สัมผัสผ่านภาพถ่ายของตน)

ไอฮาชิเล่าว่า “เมืองฮอกไกโดที่ผมอาศัยอยู่มีหิมะปกคลุมเกือบตลอดเวลา ทำให้หลายสิ่งหลายอย่างไม่ค่อยสะดวกสบาย แต่เครื่องดื่มร้อนๆ จากตู้เหล่านี้ทำให้ผมรู้สึกอุ่นและผ่อนคลายขึ้น นอกจากนี้แสงไฟจากตู้ ยังทำให้ผมแน่ใจว่าผมใกล้จะถึงบ้านแล้ว ไม่ได้หลงทาง

“เครื่องจำหน่ายสินค้าหยอดเหรียญนี้กำลังส่งต่อเรื่องราวบางอย่างจากรุ่นสู่รุ่น ผ่านการทำงานตลอดทั้งวันทั้งคืน ไม่หยุดพัก ราวกับไม่เคยรู้สึกเหน็ดเหนื่อย”

งานของไอฮาชิจะทำให้ทุกคนได้สัมผัสถึงทุกอารมณ์ที่ถูกถ่ายทอดออกมาจากภาพ ภายใต้ชื่อ ‘แสงสว่างริมทาง (Roadside Lights)’ ที่เขาทุ่มเทและตั้งใจสรรค์ผลงานกว่า 10 ปีที่ผ่านมา ให้ทุกคนได้สัมผัสถึงความเหงา ความโดดเดี่ยว ความหนาวเย็น จากตู้เหล็กเหล่านี้ที่ต้องเผชิญท่ามกลางความมืดมิด แต่ขณะเดียวกัน แสงไฟจากตู้ก็อบอุ่นและมีความหมายต่อผู้คนที่เดินทางผ่านไปมาเป็นอย่างมาก อย่างน้อยก็ไอฮาชิคนหนึ่ง

ช่างภาพจากเมืองฮอกไกโดคนนี้ก็กล่าวทิ้งท้ายว่า “ข้อความหนึ่งที่ผมพยายามจะสื่อสารออกไปผ่านผลงานของผมคือ ในโลกใบนี้ทุกคนสามารถส่องแสงและเป็นประกายได้ แม้รอบตัวคุณจะรายล้อมไปด้วยความมืดมิดแค่ไหนก็ตาม เหมือนกับตู้จำหน่ายสินค้าหยอดเหรียญเหล่านี้” ☺

VIDEO

เรื่อง นิธินาถ บุโรกานนท์

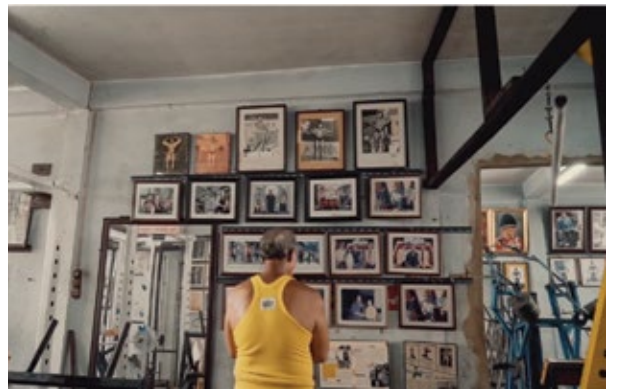
LEGEND OF THE GYM

ประเวศร์นิยม

00:00

03:50

WHO

ประเวศร์ นิธินาถ

เจ้าของ 'ประเวศร์นิยม' ในตำนาน ผู้อยู่เบื้องหลังโปสเตอร์โฆษณาสถานออกกำลังกายรูปนักกล้ามระดับโลกพิมพ์สีขาวดำ เป๊ะๆ ตามที่ต่างๆ เป็นที่คุ้นตาของชาวกรุงเทพฯ มาหลายสิบปี ปีนี้ประเวศร์อายุ 68 ปีแล้ว และยังดำเนินกิจการที่ช่วยสร้างกล้ามเนื้อให้คนทุกเพศทุกวัย ด้วยเครื่องเล่นที่สั่งตัดเหล็กและเชื่อมเองกับมือ ใต้ถ้ำแถวสามคูหา ย่านวงเวียนใหญ่

THE STORY

ประเวศร์เล่าให้ฟังว่า ในวัย 17 ปี ตนเองมีรูปร่างค่อนข้างผอม จึงเริ่มสนใจเรื่องการยกเวท เพราะคิดว่ามันจะช่วยเสริมสร้างกล้ามเนื้อได้ ผลจากความพยายามคือ กล้ามขึ้นสวย ขึ้นแข่งขั้นเวทีไหนก็ได้รางวัล แต่สมัยก่อนโรงยิมมีน้อย ขณะที่มีคนใช้บริการมาก ประเวศร์จึงเริ่มซื้อเครื่องมาเล่นเองที่บ้าน จนในที่สุดชาวบ้านในย่านนั้นก็เรียกห้องให้เขาเปิดธุรกิจโรงยิมเองเสียเลย

เขาก่อตั้ง 'ประเวศร์นิยม' ขึ้นในปี พ.ศ. 2518 นอกจากจะเป็นสถานออกกำลังกายน้อยแห่งที่เปิดในขณะนั้นแล้ว ยังเป็นทางเลือกของคนกำลังทรัพย์ไม่มากอีกด้วย ช่วงแรกๆ ประเวศร์บอกว่าเก็บค่าบริการเพียงเดือนละ 30 บาท

ประเวศร์เป็นทั้งเจ้าของ เป็นนักกล้าม และเป็นเทรนเนอร์ด้วยตัวเอง โดยไม่คิดเงิน เพราะต้องการแนะนำให้ผู้เล่นทำอย่างถูกต้องและปลอดภัย เช่น เรื่องน้ำหนักและการหายใจ

ความพิเศษอีกประการคือ เครื่องเล่นที่ 'ประเวศร์นิยม' เกิดจากการตัดเหล็กและเชื่อมเองของประเวศร์ ที่เริ่มต้นจากการเชื่อมแบบผิดๆ ถูกๆ จนสามารถทำได้อย่างเชี่ยวชาญ สถานออกกำลังกายในตำนานแห่งนี้จึงแทบจะเป็นแห่งเดียวในไทยที่ได้รับฉายาว่า Homemade Gym

ในแรกเริ่ม เขาออกกำลังกายโดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างกล้ามเนื้อให้ร่างกายดูแข็งแรงสมชายชาตรี แต่ผลที่สืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบันคือ ประเวศร์มีร่างกายที่แข็งแรง ไม่เคยเจ็บป่วย และเดินเหินคล่องแคล่วกว่าคนวัยเดียวกันอย่างเห็นได้ชัด ☺

- 42 จำนวนปีทั้งหมดที่ประเวศร์นิยมเปิดให้บริการ
- ลูกเหล็ก ต้องเก็บไว้ชั้นล่างสุดด้วยเหตุผลด้านการรับน้ำหนักของตึก นักกล้ามที่เล่นเวทหนักๆ จึงยึดพื้นที่ชั้นนี้ไปโดยปริยาย

VIDEO CREDITS

CREATIVE
ไธสง ธีรภัทรยัง
VIDEOGRAPHER
ภาณุ วิวัฒน์ภากา
ศศิพิมพ์ อับนิตกรณวิวัฒน์
VIDEO EDITOR
ภาณุ วิวัฒน์ภากา
MOTION GRAPHIC DESIGNER
บันทึษา ฤทธากย์

“เราไม่เคยเจ็บป่วยเลย มันเหมือนเป็นยาอายุวัฒนะที่รักษาเรา พอเราได้ออกกำลังกาย แล้วได้เจอเพื่อนสมาชิกเก่าๆ ตกเย็นก็มาเล่น มานั่งคุยกัน ยามแก่แล้วมันไม่เหงานะ”

ดูฉบับได้ที่
THESTANDARD.CO

12 สิงหาคมนี้

รถไฟฟ้าบีทีเอส

ระหว่างเวลา 06.00 - 24.00 น.

ให้คุณแม่ขึ้นรถไฟฟ้าฟรี

เมื่อเดินทางพร้อมกับลูก และขึ้น-ลง
สถานีเดียวกัน

*ติดต่อ..ขอรับคู่มือเดินทางได้ที่
ห้องจำหน่ายตั๋วโดยสารบีทีเอสทุกสถานี*

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ศูนย์ฮอตไลน์ บีทีเอส ☎ 0 2617 6000

www.bts.co.th

รถไฟฟ้าบีทีเอส

BTS_SkyTrain

oppo

R9s

Now, It's Clear

